

Het Arminiaanse geraamte

&

De Arminiaan ontzenuwd en ontleed

door

William Huntington

Dienaar van het Evangelie in de Providence Chapel

Londen, ca. 1784

INHOUD

OPDRACHT

1. Algemene Liefde achtervolgd en gegrepen
2. Algemene Liefde ondervraagd
3. Algemene Liefde onderzocht en veroordeeld
4. De Redevoering van de Rechter
5. De Raadpleging van de Gezwoeren van het Gericht
6. Het vonnis

Opdracht

Aan de vergaderingen der Gemeente van Christus onder welke ik arbeid, te Providence Kapel - in de Monkwelstraat - en te Richmond in Surrey - worde vrede vermenigvuldigd!

Waarde broeders en zusters in het geloof!

Geleerdheid of welsprekendheid weet u, dat ik niet bezit, maar wat ik heb, geef ik u. Ik bied u hier het *Arminiaanse Geraamte* aan, met een bericht van de ontleding van Arminius, hetwelk ik hoop dat God zal goedkeuren en u tot zegen stellen. Ik ben goed bekend met al het vergiftigd wapentuig, hetwelk de boosheid zal gebruiken; ik heb neergezeten en de kosten overrekend, eer ik begon te bouwen; en heb bevonden dat de uitkomst slecht is en wat bij de mensen hooggeschat wordt, een gruwel voor Gods aangezicht is. God is aan mijn zijde, *ik zal niet vrezen; wat kan de mens mij doen?*

Ik heb geschreven wat ik geloof de waarheid te zijn; en de waarachtige lip zal bevestigd worden op aarde, ofschoon er zich tienduizend tegen verzetten. En ene leugenachtige tong is slechts voor een ogenblik, alhoewel de gehele wereld die ondersteunt. Ik heb in sommige zaken getracht, de jeugdige Elihu met Job te vergelijken; dit is, niemands aangezicht aan te nemen, noch bijnamen tot de mens te gebruiken, want in kort zou mijn Maker Mij wegnemen, Job 32: 21, 22.

Ik weet dat het sommigen van u, die eenvoudige zielen, maar wat kortzichtig bent, beter zou bevallen, als er liefelijker zaken, ene zachtere taal, en minder vurige ijver in was. Waarop ik antwoord: hoewel enige oprechte mensen hierover verwonderd mogen zijn, zo zal nochtans de onschuldige zich tegen de huichelaar opmaken. Job 17: 8. Ik wens geen mensenbehaging te bedoelen; Christus alleen is mijn Meester; het is op Hem dat ik zie om mijn loon, en voor Hem moet ik staan of vallen. De Godgeleerdheid en de taal heb ik op mijn knieën, in antwoord op het gebed, en door ijverige studie verkregen; en wanneer gij het doorlezen hebt, ben ik bereid mij op uw geweten te beroepen, of de leer en de bevinding uit de hemel is of uit de mensen. Als zij uit de mensen is, zullen de Arminianen ze beminnen, ofschoon ze zeker teniet zal gaan; maar zo zij uit God is, zullen ze dezelve haten, ofschoon zij niet omvergeworpen kan worden.

Hiervan ben ik zeker, de leerstellingen, welke ik hier beschreven heb, zijn niet naar de mens; want ik heb ze niet van de mensen geleerd, ook werden zij mij niet anders onderwezen dan door de openbaring van Jezus Christus. Want ik had reeds enige maanden in de heerlijke vrijheid van het Evangelie verkeerd, voordat ik het Evangelie nog eenmaal ging horen verkondigen; en uit deze overweging ben ik vurig gehecht aan de zalige onderwijzing van die grote profeet der gemeente, Christus Jezus mijn Heere; en stem ten allerhartelijkste overeen met de Godvruchtige Job, in zijn belijdenis en vraag: zie, God verhoogt door Zijn kracht; wie is een Leraar gelijk Hij? Job 36: 22.

Sommigen mogen zeggen, dat het verwaand is van zulk een zuigeling als ik ben, om zulk ene hoofdwaling aan te vallen. Waarop ik antwoord dat God soms uit de mond der kinderkens en der zuigelingen sterkte grondvest om Zijn lof te verkondigen, *om de vijand en wraakgierige te doen ophouden*, Psalm 8: 3, Matth. 21: 16.

Maar wellicht is mijn lezer iemand van die mensen die hoop hebben op behoud van de hele wereld, hetzij zij de waarheid, of de leugen vasthouden. Indien uw geloof aldus gefundeerd is, is zijn grondslag niets dan valsheid, en God zal de toevlucht der leugen wegvagen, en de wateren zullen de schuilplaats overlopen, Jes. 28: 17. Ziet daarom toe, dat gij niet verdrinkt in verwoesting en verderfenis. Zo'n valse hoop, en zulk een Evangelie, is alles het uwe - zij kwam nimmer van God. Als

uw ziel geleden had onderde gestrengheid der wet, gelijk sommigen dit hebben, en uw verlossing van schuld en toorn tot uw hart was gekomen door het geloof in de verzoeningsofferande van Christus, dan zou diezelfde Geest die het geloof in u wrocht u in de waarheid van Gods uitverkiezing geleid hebben, opdat God al de eer zou ontvangen, en alle roem worden uitgesloten. Zo dit uw zalige bevinding is, zult gij ijverig voor de waarheid zijn, en als een goed krijgsknecht van Christus, de goede strijd strijden, en strijden voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd. Maar als uw godsdienst alleen in vertrouwen bestaat, en het ene onverschillige zaak bij u is, waar gij in bevestigd bent, in de waarheid of in de dwaling, zo heeft uw godsdienst volstrekt geen wortel in Christus; gij zoudt alles willen verkopen voor minder dan dertig zilverlingen: ja zelfs, om een stuk brood zoudt gij overtreden; want uw geloof bestaat in menselijke wijsheid, niet in de kracht Gods: en daarom kan uw geloof niet echt, noch haar grondslag stevig zijn.

Elke wezenlijke waarheid die wij laten varen is een eindeloos verlies; en wij aanschouwen dagelijks een ontzettend afkeren van de leerstukken van het Evangelie. De dwalingen winnen grond; en de kampvechters voor de waarheid zijn slechts weinigen in getal, vergeleken bij het andere heirleger. Zo u door het geloof een kind van God bent, ziet dan op de grondslag daarvan. Hebt u het geloof der uitverkorenen van God? Laat de verkiezing haar grondslag zijn. Hebt u een overwinnend geloof? Uw overwinning ligt in des Zaligmakers arm. Hebt u een reinigend geloof? Dan krijgt het geloof haar reinigende kracht uit het bloed eens Zaligmakers. Geef niets een van deze waarheden over; want als wij denken dat de waarheid niet waardig is er voor te strijden, kunnen wij verwachten dat de Geest Zijn vleugelen klapwiek, en van ons wegvliegt. U leest van enen vogel in de lucht die een stem heeft, en van datgene dat vleugelen heeft dat ene zaak verklaard; en wee over onze zielen zo God van ons uitgaat.

Maar als u de leerstukken hierin vervat, niet kunt verdragen, moet u wachten tot de dag des gericht, wanneer het Evangelienet zal getrokken worden naar het einde van de tijd - haar laatste oever - en dan zult u de ganse nakomelingschap van Adam vergaderd zien in het dal dat genoemd wordt het dal der beslissing; wellicht zo geheten omdat de Heere de langdurige strijd zal beslissen tussen de kinderen Gods en die des vleses, aangaande de leerstukken der vrijmachtige genade en der gevallen natuur: slaat de sikkel aan; want de oogst is rijp geworden: komt aan, daal een af; want de pers is vol, en de perskuipen lopen over, want hun boosheid is groot. *Menigten, menigten, in het dal der dorswagens: want de dag des Heeren is nabij in het dal der dorswagens*, Joël 3: 13. God heeft een twist met de volken, Jer. 25: 31; *en Zijn dienaren zullen Zijn volk onderscheid leren tussen het heilige en het onheilige; en over ene twistzaak zullen zij staan om te richten*, Ezech. 44: 23, 24. Gods raadsbesluiten zullen niet altijd *afgrijselijk*, en ene eeuwige gerechtigheid niet altijd *onzin* genoemd worden. Wraakzuchtige gerechtigheid zal de twist der vrijmachtige genade wreken zodra als de oude tijd de dag der wraak des Heeren, het jaar der verdelgingen om Sions twistzaak, zal aanbrengen, Jes. 34. 8. Wat u te zeggen hebt tegen de hierin vervatte waarheden zal mij zeer weinig bekommeren: Gods goedkeuring en het getuigenis van een goed geweten, zijn voldoende om elk getrouw dienstknecht des Heeren te ondersteunen onder de gesel der tong.

Naar alle waarschijnlijkheid zal mijn lezer enige herhalingen van dezelfde zaken in mijn boek vinden, hetwelk gemakkelijk te verantwoorden is; omdat, wanneer ik verwaardigd ben geworden met een grote toevloed van stof, ik dikwijls genoodzaakt ben geweest de bron te stoppen, teneinde ene redevoering te bestuderen; en zes, zeven, of acht malen in ene week te prediken, in plaatsen die ver van elkaar verwijderd liggen, is dikwijls een beletsel in mijn weg geweest. Want, als ik er toe kwam om weer te gaan zitten, heb ik vergeten wat ik behandeld had, en het verliep enige tijd voordat ik mijn kruik weer aan de bron kon krijgen. Ik heb ook vele bezoekers gehad die mij

ophielden, en vele brieven te schrijven, gepaard bij vele ziekten in mijn huisgezin, heeft mij dikwijls genoodzaakt de gehele nacht op te blijven om te schrijven.

Ik geloof dat dit werk zeer beledigend voor de duivel zal zijn, omdat ik dikwijls heftig aangevallen ben sedert ik er aan gearbeid heb; maar zij die God eren, zal God eren. Ik denk ook, dat het voor sommigen ene troost zal zijn, omdat ik soms zelf veel vertroost ben. En ik hoop dat het niet geheel en al zonder kracht zal zijn, omdat ik het meeste daarvan op mijn knieën ontving, in antwoord op het gebed; en wij weten dat God nooit enen steen voor brood, noch ene slang voor ene vis geeft. Ik heb meer werkjes onderhanden, en zal ze zo spoedig mogelijk afwerken, en zij zullen de wereld te kennen geven wat God aan mijn ziel gedaan heeft. Al de dwalingen welke u in dit boek vindt erken ik de mijne te zijn; wat de waarheid is hoop ik nimmer over te geven. Indien u stichting of vertroosting ontvangt bent u zulks aan genade verschuldigd: wanneer het wel met u is, gedenk Jozef dan. Veroordeel het niet voordat u het doorgelezen hebt; en indien u dan kunt bewijzen dat de duivel de schrijver bestuurd heeft, wens ik dat u en de gehele Christelijke wereld de pen daartegen op zullen nemen, maar als het uit God is kan niemand het omverwerpen. Zo u meent dat ik de raad verdonkerd heb door woorden zonder verstand, mag God uw hart neigen om neer te zitten om ene betere en duidelijker verhandeling te schrijven: ik zal bereidvaardig intekenaar worden, en elke poging die in mijn macht is aanwenden om het werk te verspreiden. Want waarom zou de waarheid op de straten struikelen voor de leerlingen der duivelen, terwijl haar verdedigers, zoals Manóach en zijn vrouw, slechts toeschouwers zijn?

Uit de waarheid slechts voor ons zelf zaligheid te verwachten zonder acht te geven op het opkomend geslacht, is gelijk Efraïm ledige wijnstokken te zijn, en slechts voor onszelf vrucht te dragen. Maar als God ons verruiming van het hart schenkt, gelijk Hij zulks aan Salomo deed, *vergeleken bij het zand aan de oever der zee*, zullen wij al de uitverkorenen in onze harten opnemen, tot op het einde des tijds - de uiterste oever van deze verwarde en door zonde wanordelijke wereld. Daarom behoren wij te strijden voor Gods waarheid, en onze getuigenissen op schrift na te laten, opdat anderen die na ons komen, in onze voetstappen wandelen mogen; en geen boekdelen van vrije wil, menselijke verdiensten, en een vracht onzin achterlaten. Wij kunnen verzekerd zijn, dat zij genoeg van dit kaf in hun harten mee zullen brengen als zij in deze wereld komen, daarom behoeven wij aan hun invloed niet toe te voegen. Ik twijfel niet of velen van het opkomend geslacht zullen, wanneer zij door genade geroepen zullen worden, en enige der verhandelingen van hun vaders lezen over de vrije wil en de zondeloze volmaaktheid uitroepen, gelijk de heidenen in de dagen vanouds: *immers hebben onze vaders de leugen erfelijk bezeten*, Jer. 16: 19.

Het is ongetwijfeld onze plicht om te bidden om de uitbreiding van Christus koninkrijk, en om meer licht en kennis der waarheid, dag en nacht in Gods wijngaard te arbeiden, en milddadig te zijn jegens de nooddriftigen met al onze macht; maar nooit om tegen Gods voorbeschikking te strijden, teneinde opstandelingen te behagen, noch de Bijbel te doen overeenstemmen met de hoogmoed van de ellendige en verdorven natuur: de mens die zulks doet is aan de satan vermaagschapt, en in de strijd der duivelen werkzaam; *Die zich aangordt beroeme zich niet als die zich losmaakt*, 1 Kon. 20:11.

Ik weet dat sommigen van u, onder wie ik arbeid, doortrokken zijn van die verfoeilijke leer die *vrije wil* genoemd wordt, en uw leven en wandel verkondigen het even luid als uw tong; want het is zichtbaar dat de wereld het hare liefheeft, en dat u haar liefhebt; listig zijnde, heb ik sommigen van u, die van dat gehalte zijn, met list gevangen. Over vrije wil en goede werken te spreken, terwijl de

voeten naar de boosheid lopen, is niets dan de bazuin eens huichelaars te doen klinken. Ik ben verzekerd dat u deze satanische streek uit mijn mond, zo min als uit mijn leven geleerd hebt. Ik acht het mijn plicht, zolang ik in deze tabernakel ben, uw rein geweten bij wijze van herinnering op te wekken, opdat u niet weggevoerd wordt met de dwalingen der bozen, en zo uit uw eigen standvastheid valt.

Als God in Zijn oneindige barmhartigheid u van het Arminianisme, Arianisme en Antinomianisme beware, zal ik geloven dat u inderdaad ware Christenen bent. Ik stel de dwalingen van het Arminianisme op de voorgrond, omdat de anderen niet zo goed vermomd zijn als deze. Terwijl de Arminiaan u de leerstukken van vrijmachtige genade ontroofd, stopt hij de fabel van zondeloze volmaaktheid in uw hand, als een rateltje om u te vermaken, terwijl hij uw geweten ontroofd en uitplundert; en, terwijl hij u leert de vrijmachtige wil van God te weerstaan, tracht hij uw oren te strelen met de vrije wil. Maar de Ariaan is meer openbaar; hij verkondigt aan elke voorbijganger dat hij een dwaas is. Evenwel spannen zij alle drie samen tegen Christus; de Arminiaan roept zijn eigen verdienste uit; de Ariaan roept zijn eigen Goddelijkheid uit; en de Antinomiaan roept de openbaring van zijn eigen hart uit. Mag God hun harten tot de waarheid keren, en uw zielen bewaren voor hun dwalingen.

Maak u niet knorrig omdat ik mij vijanden verwek; het is mij beter om der waarheidswil van de gehele wereld gehaat te worden, dan ene week lang te liggen onder de vrees van Gods wraak, en de gestrengte, zweepslagen van een schuldig geweten: Wanneer God vrede geeft, wie kan dan beroering verwekken? De geest van een mens kan elke uitwendige verdrukking weerstaan, maar een verwonde geest kan niemand verdragen.

De vrijmacht der Goddelijke genade, ten toon gespreid in de openbaring van Christus aan mijn ziel, was de eerste zaligmakende waarheid welke God immer aan mij bekend maakte; en daar ik niet één persoon onder duizend kon vinden, die ooit dezelfde kracht had gezien of gevoeld, overtuigde mij zulks nog meer dat wat God aan mij gedaan had, ene vrijmachtige daad was. Ik ben er toen meer in bevestigd, omdat zij aan mij geopenbaard werd, die dit nooit verwachtte, en aan duizenden onthouden wordt die hard werken om het te verkrijgen. Deze dingen leidden mij om te zien dat het renperk niet is voor de snelle, noch de strijd voor de sterke, maar dat beide, de prijs en de overwinning, Godes zijn, die genade bewijst. Deze en andere daaraan verbondene leerstukken, door God zelf aan mijn ziel geopenbaard zijnde, geloof ik dat ik plichtshalve verbonden ben te handhaven en te verdedigen, met zulke bekwaamheden als met welke het God zal goedvinden mij toe te rusten.

Voor mijn eigen Meester wens ik te staan of te vallen; en indien dit mijn getuigenis, aangaande Zijn vrijmacht, een vals getuigenis is, heeft Hij genoegzame wijsheid om het omver te werpen, en voldoende macht om mij daarvoor te straffen. Maar ik weet dat zulks het getuigenis is, hetwelk Hij aan mij openbaarde; het getuigenis dat in mijn geweten ingedrukt is; het getuigenis van Zijn eigen woord en Geest; het getuigenis dat Hij zelf gaf, het getuigenis dat God altijd zal eren, en het getuigenis dat Hij nooit versmaadde te, erkennen, en nooit zal versmaden.

Het Arminianisme verduistert tegenwoordig allertreurigst de waarheid Gods. Pausgezindheid en dat stelsel zal op zekere dag zich verenigen onder één ontplooid banier, en uit elk heirleger zullen de uitverkorenen van God op zekere dag geroepen worden, en hen zal een genoegzaam licht geschonken worden, om de vijanden hunner vrijheid te ontdekken, waartoe zij door een verbond van vrijmachtige genade voorverordineerd waren. Deze dingen overwegende, hebben mij geleid om

vele getuigen in te voeren tegen Algemene liefde, teneinde het vonnis een weinig meer aandrang te doen hebben in de ontfermende ingewanden der weerspannige natuur.

Indien mijn lezer verlangend is, om te vernemen wat ik bedoel door de uitdrukking *Algemene Liefde*, dan zij het hem bekend dat ik die liefde en edelmoedigheid niet bedoel, die door de tweede tafel der zedelijke wet vereist wordt, dat zij verre. Want ik weet dat in die zin de mens zijn naaste gelijk als zichzelf moet liefhebben; en zo hij in de mogelijkheid verkeert, behoort hij zulks te bewijzen door ene edelmoedige tehulpkoming van hem in zijn noden.

Ook bedoel ik niet die genegenheid die elke bekeerde ziel zijn naasten behoort te betonen, door hem te bestraffen, te vermanen, voor hem te bidden, of hem het Woord des levens voor te houden, hetwelk (indien het door God gezegend wordt tot zijn bekering) die liefde is welke ene menigte van zonde bedekt. In dit opzicht zou ik mij kunnen opofferen en opgeofferd willen zijn voor mijn naaste, en zo ijverig gearbeid, en evenveel geleden willen hebben tot nut van hun zielen, als zij, die voorgeven de ingewanden der barmhartigheid Gods te overtreffen in het belang van zondaren. Maar de Algemene Liefde waarop in dit werk bedoeld wordt, is die voorgewende liefde van valse belijders, die strijden voor de zaligheid der gehele wereld en twisten tegen de vrijmacht Gods, en tegen Zijn woord met betrekking tot die vrijmacht. Voorwaar, indien deze geest van God kwam, dan zou dezelve nooit tegen Zijn vrijmachtige wil twisten.

De Zaligmaker bestrafte dit in Petrus als uit de duivel komende: *Ga weg achter mij, satanas! u zijt mij een aanstoot; want u bedenkt niet de dingen die Gods zijn, maar die der mensen zijn*, Matth. 16: 23. Zo toont de Zaligmaker dat elke geest, die partij kiest voor vlees en bloed, en de wil van God weerstreeft, uit de duivel zelf is.

Zulke mensen schijnen God bij zichzelf at te meten, omdat zij voorwenden zoveel liefde te bewijzen aan afvallige opstandelingen, en aan hen die het veroordeelde beeld van Adam dragen. Zij menen dat Gods eeuwige liefde in dit hun voorgewend kanaal moet stromen, en dat God eveneens is als zij zelf zijn; om welke ellendige, vergelijking God zegt, *dat Hij ze bestraffen zal*, Psalm 50: 21. Uit deze voorgewende liefde, bezielt met een geest van opstand tegen God, komen al de algemene leerstellingen voort, waar wij in onze dagen van horen. Gods liefde, die zich in elke eeuw onderscheidende heeft vertoond, is op het gehele menselijke geslacht gevestigd, zo zeggen zij ons; wanneer de Zaligmaker die verklaart vrijmachtig te zijn; *want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren*. Matth. 20: 16. Sommigen verklaren dat God allen gelijkelijk verkoos, indien er zulk ene verkiezing bestaan kan: maar de Zaligmaker zegt, *dat Hij Zijn volk uit de wereld uitverkoren heeft*. Joh. 15: 19.

Zij zeggen ons dat Christus alle mensen verlost; terwijl de Schrift verklaart *dat God Zijn uitverkorenen uit de mensen verlost*. Openb. 14: 4. Indien God sommigen uit de anderen verlost, dan waren zij, waar de uitverkorenen uit verlost zijn, niet verlost. Toen God Egypte gaf tot een losprijs voor Israël gaf Hij geen losprijs voor Egypte. *Als de goddeloze een rantsoen is voor de rechtvaardige, en de trouweloze voor de oprechte*, (Spreuk 21: 18) dan hadden die boze goddelozen geen rantsoen dat voor hen betaald werd, hoe ook de leer der algemene verzoening ijverig wordt opgedrongen.

Maar ik daag de wereld uit om één schriftuurplaats aan te wijzen om dit te bewijzen. Christus zegt: ik stel Mijn leven voor de schapen. Joh. 10: 15. Maar allen zijn geen schapen. Zij, die de uitverkoren kudde Gods uitmaken, zijn verlost; ik stel Mijn leven voor de schapen. Allen waarvoor de Zaligmaker stierf waren ten leven verordineerd; en zij die dus uitverkoren en verlost zijn, moeten gebracht worden tot het ontvangen der genade van het geloof; want er geloofden zovelen als er verordineerd waren tot het eeuwige leven. Hand. 13:48. Maar sommigen zijn niet uitverkoren; deze zijn geen schapen, daarom wordt de gave van het geloof hen onthouden. *Maar gijlieden gelooft niet*,

want u zijt niet van Mijn schapen, gelijk Ik u gezegd heb. Joh. 10: 26. Christus had hen in het 12de vers huurlingen genoemd, en in de volgende plaats zei Hij hen, dat zij niet van Zijn schapen waren; en dat was de oorzaak waarom de gave van het geloof hen onthouden werd: wanneer de joden dit hoorden, namen zij stenen op om Hem te stenigen. Joh. 10: 3 1.

Gelijk de algemene verzoening niet uit de Bijbel kan bewezen worden, ben ik verzekerd dat zij niet opgevat noch bewezen kan worden, uit enige opmerkingen, die gemaakt kunnen worden uit het gedrag van de wereld; want het merendeel der mensheid geeft ons geen bewijs, door hun gedrag, dat zij gewassen zijn in het bloed eens Verlossers, of dat zij verlost zijn uit hun ijdele wandeling. 1 Petrus 1: 18.

Zo worden deze algemene ingewanden der verdorven natuur, die zo algemeen klinken in hun ontfermingen jegens de bewoners der aarde en der hel, opgericht als een maatstaf voor God om naar te werken, hebbende de leringen van algemene genade en algemene verlossing gebaard, welke ik geloof dat niets dan algemene leugens zijn.

Daarom besluit ik, dat de lieden die voorwenden zoveel liefde voor zondaars te koesteren, de genade Gods, en de verlossing des Zaligmakers, doen overhellen tot enen maatstaf, dat zij ene voorgewende liefde is, die niet van God komt, maar uit henzelf, omdat zij de valsheid meer dan de waarheid begunstigt; en, terwijl zij de algemene genade uitbazuint, spreekt zij een vals getuigenis, weerspreekt de schrift, en strijdt tegen de vrijmacht Gods, in het verdraaien van Zijn woord om mensen te behagen. Voorwaar, *er is geen wijsheid, en er is geen verstand, en er is geen raad tegen de Heere*, Spreuk 21: 30.

Ik vrees dat sommigen zo dapper hebben gestreden voor *algemene verlossing*, dat zij *de bijzondere* verwaarloosd hebben. Elk mens, dat behouden is, moet de verlossing voor zichzelf ondervinden; zij moet gekend worden door elk bijzonder schaap van des Zaligmakers schaapskooi. Algemene verlossing zal slechts weinig troost verschaffen voor iemand die in opstand is tegen God, die veroordeeld wordt door zijn eigen geweten, en die nooit gereinigd werd van zijn schuld, noch verlost uit zijn ijdele wandeling. Zo wordt de verlossing bijzonder voor elk uitverkoren vat: ook kan zij nooit worden bewezen algemeen te zijn, voor dat wij de algemene getuigenis van elk mens in de wereld hebben gekregen, dat zij die hebben ontvangen, waarvan ik voor het tegenwoordige geen waarschijnlijkheid zie.

Lezer, vaarwel. Vrede en waarheid zij met u; terwijl ik verblijf de uwe om u te dienen, met hetgeen ik heb.

William Huntington S.S.

1. Algemene Liefde achtervolgd en gegrepen

Beproeft de geesten of ze uit God zijn. 1 Joh. 4: 1.

Wel, uit welke fontein vloeit deze **Algemene Liefde**, die zelfs de ingewanden des Almachtigen schijnt te overtreffen? God zelf heeft verklaard dat Zijn liefde onderscheidend is; Jakob heb Ik lief gehad, maar Ezau heb Ik gehaat, Mal. 1: 2. Rom. 9: 13. Maar is de eeuwige liefde der Godheid op het gehele menselijke geslacht gevestigd?

Ik antwoord: Nee. Een dwalende gemeente, of ene geestelijke hoer, is één van de diepe putten waarin zij vallen op wie de Heere vergramd is. Spreuk. 22: 14. Daar nu de Schrift verklaart dat sommigen gehaat worden, en dat de Heere op anderen vergramd is, kan het de liefde Gods uitgestort in het hart door de Heilige Geest niet zijn, die zo teer schijnt jegens weerspanningen en zo woedend tegen de raadsbesluiten en tegen de gehoorzame en koningsgezinde onderdanen van de Koning der koningen. Daar God de Fontein van deze liefde niet blijkt te zijn, moet zij uit ene verdorven bron ontspringen. Ik geloof dat de duivel, werkende op de natuurlijke driften van de mens, velen bedrogen heeft en dat hij een blinkend gewaad zowel als ene gespleten poot kan vertonen. Sommigen, wier overtuigingen echt en diepgaande zijn, zal hij bezig houden met vreselijke aanvallen, en achtervolgen met vurige pijlen. Hij kan zich ook veranderen in een engel des lichts, en handelen op geheel andere wijze. In dit gewaad werkt hij op de vleselijke driften van velen en vervult hen met medelijden over allen die zijn beeld dragen; maar wapent hen met boosaardigheid tegen God, en tegen diegenen welke het helderst blinken in Christus Jezus.

Deze onschriftuurlijke liefde bleek in Izébel de koningin, die vier honderd profeten van de satan aan haar eigen tafel spijzigde, maar echter niet wilde dulden dat één profeet Gods op aarde leefde. Toen de oordelen Gods op haar gunstelingen neervielen om de toverij, bruisten haar tedere driften zo hevig, over deze jammerlijke ellendelingen, dat zij haar ziel wilde blootstellen aan de gehele wraak van de hemel in het wreken van hun bloed: Zo doen mij de goden, en doen zo daartoe; voorzeker, ik zal morgen om deze tijd Elia's ziel stellen als de ziel van één hunner. 1 Kon. 19: 2. Zij had zich evenwel vergist; zij kon het leven van Elia niet gelijk een hunner maken, omdat hij een uitverkoren vat was; evenmin kon zijn eigen gebed, in ene kwade luim opgezonden, Gods onherroepelijk raadsbesluit veranderen. 1 Kon. 19: 3. ja zelfs, schoon bij verzocht om te sterven, betuigende dat hij van nature niet beter was dan zijn vaderen, nochtans wordt zijn gebed niet beantwoord, omdat hij verkeerd vroeg. Hij sterft noch overeenkomstig Izébel bedreiging, noch in antwoord op zijn eigen gebed; maar gaat op ene nieuwe wijze naar de hemel, naar Gods voorbeschikking. Daar deze liefdesgenegenheid zozeer in Izébel brandden jegens de laaghartigste der stervelingen, hebben wij grote reden om te geloven, dat zij in haar tere boezem opgewekt werden door die geest, waarmee zij zo gemeenzaam was. Het blijkt dat beide, haar titel en haar bezittingen, samen met haar gehele godsdienst, van de satan kwamen en volgens de beeltenis, door de Heilige Geest van haar geschetst, was zij de moeder der toverij, de voedster der tovenaars, ene moordenaar der heiligen, ene vijandin van Christus, ene lekkernij voor de honden, en een deel voor de duivelen. Deze algemene liefde, doortrokken van opstand tegen God, is dikwijls, onder de verzoeking van de satan, wonderlijk gebleken in vele uitstekende heiligen Gods. Onderscheiden zijn de ingevingen van de satan in zulken die de Heere vrezen, en gewoonlijk gepast naar de toestand des gemoeds en de gesteldheid des persoons; maar alle werkzaamheden, die harde gedachten van Christus verwekken, opstand tegen Hem veroorzaken, of enigermate onze achting voor Hem verminderen, komen allerzekerst van de duivel en van onszelf. Daar is geen wijsheid, en er is geen verstand, en er is geen raad tegen de Heere, in Zijn woord. Spreuk 21:30. Wanneer deze strik gespannen is in de raad van de satan, teneinde Gods dienaren aan te zetten om hun aangezichten tegen Hem te verharden, heeft God dit

gewoonlijk op ene bestraffende wijze verbroken, en Zijn arme heiligen daaruit verlost. Maar dit schijnt mij toe een van de sterke houvasten van de satan te zijn voor velen, en ik vrees dat velen er in leven en sterven. Die ziel zal nooit gezegd kunnen worden besneden te zijn, om God lief te hebben met zijn gehele hart, wiens teerheid ontdekt wordt ten behoeve der bozen, en die zich verhardt tegen God en Zijn uitverkorenen.

Samuël zelf een man van God afgebeden door zijn Godvruchtige moeder, en van de wieg af aan Hem toegewijd; een profeet wiens woord nooit vruchteloos was, en een van de helderste beelden uit de Bijbel, schijnt voor ene wijle tijd in dit net van de satan verward te zijn geweest. Samuël vond die Saul, die tot een spreekwoord was geworden omdat hij onder de profeten verscheen - die hij op Gods bevel gezalfd had, met zalfolie uit ene kruik, om de broosheid van zijn koninkrijk, en zijn glibberige standplaats aan te tonen; aan wie God een ander hart gaf (1 Sam. 10: 9) ter regering en tot de oorlog maar geen nieuw hart, zoals een heilige ontvangt (Ezech. 36: 26); en wetende dat hij een ander mens was geworden (1 Sam. 10: 6) maar geen nieuw schepsel in Christus (2 Kor. 5: 17), bewogen de gedachten aangaande Gods verwerping van Saul, om koning te zijn, zo hevig de ingewanden van het natuurlijk medelijden van Samuël, dat hij de gehele nacht door zat te wenen om Saul, *dien Ik toch verworpen heb, dat hij geen koning zij?* (1 Sam. 16:1). *Ik gaf u een koning in Mijn toorn, en nam hem weg in Mijn verbolgenheid.* Hos. 13: 11. Indien deze genegenheden voor Saul voortgevloeid waren uit een Goddelijke invloed, dan zou God ze voorzeker niet bestraf hebben.

David zelf schijnt in deze strik verward te zijn geweest. Hij gelast dat Israël zal geteld worden; en God gebod dat elke ziel die geteld was een halve sikkel voor zijn hoofd zou betalen, als een offer aan God, die hen van enen bijna verstorvene verwekt had (Exod. 30: 13) om te zijn in menigte als de sterren van de hemel, en als het zand dat aan de oever der zee is, hetwelk ontelbaar is. Heb. 11:12. Dit schijnt gedaan te zijn als een offer, om de getrouwheid Gods te erkennen in Zijn belofte door Abrahams nakomelingschap te vermenigvuldigen. Zeventig duizend bleken er afgodendienaars te zijn; of met andere woorden, zij beminden hun geld meer dan hun God: zij gaan de telling voorbij maar konden hun halve sikkel niet afstaan. Gerechtigheid trekt haar zwaard, en houdt die zeventig duizend met een slag af. Op het gezicht hiervan wordt algemene liefde in het hart van David opgewekt, schrijft een wanhopende bede voor en vraagt een oneerbiedig verzoek: *uw hand zij toch, bid ik u, tegen mij en tegen mijns vaders huis; maar wat hebben deze schapen gedaan?* Toen David, evenwel een weinig meer bij zijn verstand kwam, schijnt hij deze genegenheid voor de afgoderij te hebben laten varen, en ze te hebben laten verenigen op haar gepast voorwerp: *zou ik niet haten die U haten? Ik haat hen met volkomen haat; tot vijanden zijn zij mij. Doorgrond mij, o God! beproef mij, en zie of bij mij een schadelijken weg zij; en leid mij op den eeuwige weg.* Psalm 139: 21-24.

Zelfs Paulus, onze grote en gezegende apostel, schijnt in dit weefsel gevangen te zijn geweest: maar hij vindt de strik spoedig gebroken en werd verlost; ik zou, zegt hij, zelf wel wensen verbannen te zijn van Christus voor mijn broederen, die mijn maagschap zijn naar het vlees. En dit was blijkbaar vleselijke liefde, opgevoerd tot een verbazende hoogte, zelf te wensen van Christus verbannen te zijn om hunnentwil. Rom. 9: 3. Evenwel, God zond hem enige slagen, banden en gevangnissen van zijn broeders naar het vlees, teneinde hem te spenen, en dan verschijnt hij met een passende ijver voor zijn God: *Indien iemand de Heere Jezus Christus niet lief heeft, die zij een vervloeking, Maranatha!* 1 Kor. 16: 22. Het schijnt mij toe dat Mozes voor enen tijd in dezelfde strik gevangen was, terwijl hij in de woestijn legerde. Israël had een kalf vervaardigd, danste er rondom, en aanbad het; en zij zouden alle vergeving hebben moeten verwerven tot de laatste man toe, in antwoord op een bede opgezonden door Algemene Liefde. Zo keerde Mozes weder tot de Heere en zei: *Och, dit volk heeft*

een grote zonde gezondigd, dat zij zich gouden goden gemaakt hebben. Nu dan, indien u hun zonden vergeven zult! doch zo niet, zo delg mij nu uit Uw boek, hetwelk u geschreven hebt, Exod. 32: 31, 32. Maar de voorspoed van dit gebed toont dat het niet door de Heilige Geest ingegeven was, gelijk blijkt uit het antwoord: toen zei de Heere tot Mozes: Dien zal Ik uit Mijn boek delgen, die tegen Mij zondigt. Doch ga nu heen, leid dit volk waarheen Ik u gezegd heb; zie, mijn Engel zal voor uw aangezicht gaan! doch ten dag Mijns bezoeken, zo zal Ik hun zonden over hen bezoeken! Aldus plaagde de Heere dit volk, omdat zij dit kalf gemaakt hadden, Exod. 32: 34, 35.

Ik geloof dat die bede in het Algemeen Gebedenboek (uit de Engelse Episcopale kerk in de Litani te vinden; *Wij smeken U ons te horen, goedertieren Heere*) uit diezelfde koers kwam: *Dat het U mag behagen genadig te zijn over alle mensen.* Christus bad niet voor de wereld, maar voor diegenen welke de Vader hem uit de wereld gegeven had. Ik geloof dat op de aarde na de val de zonde tot de dood altijd heeft bestaan; en de Geest Gods veroorloofde ons niet daarvoor te bidden.

David schijnt andermaal in dit weefsel verstrikt te zijn, toen de verdorde arm (der vrije wil) door Uzza uitgestrekt was tot hulp van de Almachtige. God sloeg hem, in de hitte van Zijn ijver voor Zijn eigen heerlijkheid, voor zijn moeite dood. Zo hij van God vervloekt is, die vlees tot zijn arm stelt, wat kan hij dan anders dan dubbel vervloekt zijn die enen vleselijke arm uitstrekt, om de ark van Gods sterkte te schragen? God sloeg hem om zijn onbedachtzaamheid, omdat hij Zijn toorn ontstoken had, 2 Sam. 6:7. Algemene liefde vatte post in het hart van David, en nam de zaak van Uzza op: *En David ontstak, omdat de Heere een scheur gescheurd had aan Uzza, en wilde de ark niet meenemen naar huis, 2 Sam. 6: 8-10.* Wij hebben er in onze dagen al te velen, die vleselijk vertrouwen tot hun grondslag en tot hun verschansing maken; echter zal het vuur van Gods toorn een scheur in hen maken, al richtten zij er zelfs duizend op.

De ark werd door David geweigerd, en dien ten gevolge ook zijn God, terwijl deze Algemene Liefde voor Uzza de troon van zijn hart bezet hield. Het schijnt dat David de ark binnen het huis van Obed Edom de Gittiet bracht, en daar moest hij drie maanden blijven, omdat Hij geen deelgenootschap veroorloofde. Evenwel vergezelschapte Gods zegen Zijn eigen ark, schoon niet de vleselijke arm van Uzza. *En God zegende Obed Edom om der ark wil, en zijn gehele huis.* Deze berichten tot David komende, verwekten hem tot jaloersheid; en een weinig geestelijke jaloersheid genas de breuk, welke Algemene Liefde tussen de Heere en hem verwekt had, en bracht hem tot de erkenning dat zij God niet gezocht hadden naar behoren.

Ik vergis mij in grote mate als deze Algemene liefde niet de deur was waardoor de gehele schaar van huichelaars in de eerste gemeente inslopen: u ziet, broeder Paulus, hoeveel duizenden van Joden er zijn, die geloven; en zij zijn allen ijveraars voor de wet. u moet uw hoofd scheren, en zeggen, dat vier mannen met u een gelofte gedaan hebben; heilig u dan met hen. Dit is opbouwen wat Christus kwam om te verbreken: en doe de onkosten nevens hen. Dit is de wereld en de uitverkorenen tezamen verzoenen. Maar hun vreederaad verkeerde God in een oorlog en Paulus betaalde er duur genoeg voor; en evenzo zal het gaan met die daarmee voortgaan, Hand. 21. God genas de apostelen weldra van deze ziekte, door hen te tonen welke monsters zij omhelsd hadden. Sommigen stelden vreselijke dwalingen voor; sommigen verdeelden en verstrooiden; anderen vervolgden en woedden, zodat zij genoodzaakt waren deze oude zuurdesem te zuiveren, de deur van Algemene Liefde te sluiten, een gehele batterij geschut uit de pijlkoker Gods op hen te lossen, en een bevel aan al de uitverkorenen te geven, om hen niet in hun huizen te ontvangen, noch hen te groeten.

God toont ons in Zijn woord de onveranderlijke leerstelsels van Zijn verbond, door Zijn dienstknechten verkondigd tot onze opbouwning in vrije genade. Hij toont ons eveneens de edele voetstappen van hun geloof, en hun heilige wandel tot ons voorbeeld, en Hij toont ons ook hun dwalingen, en het voordeel dat de satan over hen kreeg, tot onze lering. En onder al de verzoeken waarmee zij schenen beproefd te zijn, was die tot Algemene Liefde geen van de geringste: maar God verlostte Zijn dienaren uit die allen.

Ik had zelf ondervinding van deze verzoeking en werd ten minste vijf en twintig jaren lang bij tijden vreselijk verzocht; en voor bijna twee jaren voor dat de zaligheid mijn hart bereikte was ik zelden een minuut lang vrij. Ik werd verzocht om te geloven dat de satan de wereld geschapen had; en daarin werd ik versterkt door mijn langdurig zoeken, werken, streven, roepen, schuld belijden en bidden, zonder met genade beloond te worden voor al deze lippendienst. Ik werd ook bitterlijk verzocht om de satan te bidden om genadig met mij in de hel te handelen, als ik daar kwam, omdat ik reeds overlang zijn dienst ontvlucht was. Ik schreeuwde ook tot God om mij van de satan te verlossen; maar ik kon geen God vinden, daarom werd ik verzocht te geloven dat er geen was. Wat mij terughield van het bidden tot de satan was, dat ik voortdurend verzocht werd om den Almachtige te vloeken. Zo er geen God is, waarom word ik dan verzocht om Hem te schelden? Lang met zulke dingen gekweld geweest zijnde als die, om mijzelf te verdrinken in de Theems, en vele anderen, te verachtelijk om te noemen, en ten laatste alle vertrouwen in mijzelf verloren hebbende, mijn redelijkheid reeds lang aan de waagschaal vindende hangen, en mijn leven in twijfel, zo was ik genoodzaakt mijn *Gehele Plicht des Mensen* (dit is een boek dat de mens leert door plichten zalig te worden, bewerker) weg te werpen en mijn Algemeen Gebedenboek tevens, en mij te bepalen om tot Christus alleen te roepen. En, ofschoon mijn gebed was als van een wanhopende, nochtans verlostte Christus mij, in antwoord op dat gebed. Mijn zonden, schuld, wanhoop, hardheid van het hart, vijandschap tegen God, twisten tegen de verkiezing, vrees des doods, duisternis, onkunde en ongeloof namen op eenmaal de vlucht, en de satan met hen. Christus, met Zijn gehele zaligheid, schoonheid, genade en heerlijkheid kwam in mijn ziel in één ogenblik; waarvoor ik hoop en vertrouw dat ik Zijn naam voor eeuwig zal prijzen.

Op die tijd had ik nooit het Evangelie gehoord, zo min als enige maanden daarna. Ik zag nu dat mijn roeping duidelijk was, en mijn inwendige verkiezing zeker, en mijn ziel genoot verscheiden maanden lang vrede. De satan kon mij nu niet als een aanvaller bestormen, maar hij kwam als een bezoeker, om te trachten dit heerlijk werk te bederven door mij tot een Arminiaan te maken.

- Hij bracht mij eerst tot het zien van *die grote menigte Farizeeën* die de gemeente, en vooral de naambelijders vergezelden; en om mij meer te bewegen om hen te beklagen, bracht hij mijn vrouw onder dezelve. Was het hierbij gebleven dan was het goed geweest; maar helaas! het was vergezeld van boosheid tegen God. Ik sprak met velen van hen, maar bevond ze allen blind te zijn. En hier zag ik toornig op, en vraagde God goddelooslijk wat er van die allen moest worden? En Hij antwoordde mij krachtvol: tenzij iemand wederom geboren worde, hij kan het koninkrijk Gods niet zien. Enige duizenden tranen over hen gestort hebbende, werd ik verzocht om de Godverzakkers, de heidenen en de zwarten te beschouwen en toen werd het mij ingeblazen: *wat denkt u nu van de uitverkiezing?* Hier begon ik krijg te voeren tegen de vrijmacht van mijn Formeerder, en weende over hen die ik nooit zag. Dit is partij kiezen voor de potscherven, en twisten met onze Formeerder, Jes. 45: 9.
- Hierop werd het harde lot van *dieren* mij voorgesteld en hoe zij nooit zouden behouden worden. Over hen stortte ik ook vele tranen van medelijden. Dergelijke tedere gevoelens koesterde ik en dacht dat ik zelfs meer barmhartigheid bezat dan God zelf. Hier gevoelde ik een hart dat zich

verhovaardigde in vijandschap tegen God, tegen Christus, Zijn vrijmachtige genade, Zijn uitverkiezing, en tegen allen die de uitverkiezing vasthielden. Lang voerde ik deze strijd tegen God, en treurde en weende nochtans over beesten, kruipende dieren en insecten, maar had geen gevoel voor enen lijdende Zaligmaker. God liet mij voor enen tijd over, om mij mijn eigen dwaasheid te tonen en dwaasheid is het, of ik vergis mij deerlijk.

- De volgende stap welke ik in deze wonderlijke weg deed was de *gevallen engelen* te beschouwen, die ik wist dat van alle hoop op God waren buitengesloten en dat voor eeuwig. Weldra begonnen mijn ingewanden zich over hen te ontfermen; dit gevoelende, begonnen zelfs de hemelen, naar ik dacht, boven mijn hoofd te zakken; mijn bloed werd koud, mijn haren rezen ten berge, mijn lendenen waggelden, mijn hoop verzonk en de angsten der hel grepen mijn ziel aan. Hierop bracht God bij vernieuwing op mijn gemoed de langdurige krijg en de talrijke strikken, die de satan in mijn weg gespannen had, teneinde mij naar zijn hels verblijf te slepen. En ik beklagde nu de gevloekte tegenpartijder tegen God en mensen, en streed tegen mijn God en Zaligmaker, die stierf om mij van de zonden, satan, dood en hel te verlossen. Ik ging zó ver, dat ik besloot om alle hoop op God te verwerpen, veronderstellende dat de eeuwige verdoemenis mijn vonnis zou zijn. Dit is de ware wortel van het Arminianisme, en ik weet welke vruchten zij draagt.

Evenwel verlost God mij in antwoord op het gebed, en ik keerde met mijn genegenheden weer tot mijn dierbare Meester, weende over Hem, beminde Hem gelijk een vriend, eerbiedigde als een Soeverein en liet heidenen, redeloze dieren, en duivelen over aan de beschikking van oneindige wijsheid en vrijmachtig welbehagen. Sedert kon ik oordelen over de komst van de satan in dit gewaad: wij hebben meer inwonende zonde in ons dan genade; daarom werkt de satan hierop, daar dit zijn eigen zaad is; en vandaar komt het dat sommigen er toe gebracht worden om duivelen te beklagen. Wij hebben ook meer vlees en bloed dan genade; daaruit worden wij geleid om ons eigen gevallen beeld in weerspanningen te beklagen. Daar elk mens gelijk is aan de beesten, die in hun natuur omkomen, en dierlijk in zijn kennis zijnde, zo zal een zeer lichte verzoeking hem leiden om de redeloze dieren te beklagen; daar wij meer zonde, vlees en beestachtigheid hebben, dan wij van Gods Geest bezitten, zullen de natuurlijke genegenheden, onder zware verzoeking, meer uitgaan tot zondaars, beesten en duivelen, dan zij zulks tot God zelf zullen doen. Deze verzoeking hebben vele van Gods uitverkorenen bezet, maar Hij baant altijd enen weg tot hun ontkoming, en zij die in dezelve sterven, zullen deze Algemene Liefde in de hel niet vinden, want daar is geen liefde. Wij behoeven er ons niet over te verwonderen dat deze verzoeking de uitverkorenen bezetten, wanneer zelfs Christus tot zelfmoord aangezocht werd, ja zelf om voor de satan neer te vallen en hem te aanbidden. Het is uit deze wortel van algemene liefde dat deze medelijdende woorden vloeien waarvan wij zo dikwijls horen, dat uitgestort worden ten behoeve van Kain, Ezau, Judas, Saul, Achab en Farao; verklarende dat Christus voor hen stierf. Christus beloofde Zijn volk te verlossen van de macht des grafs, en van de dood: O dood, waar zijn uw pestilenties; o hel, waar is uw verderf? berouw zal van mijn ogen verborgen zijn? Hos. 13: 14. Als Christus nu zondaren verlost, heeft Hij beloofd hen te verlossen van de dood; dit kan niet betekenen van de tijdelijke dood, want het is alle mensen gezet eenmaal te sterven. Het moet dus de geestelijken dood zijn, die onze Zaligmaker bedoelt: en als ze allen zo verlost zijn, hoe kan het dan wezen, dat de Schrift verklaart, dat er reeds zo velen in de hel zijn?

Wanneer wij van de predikstoel die ingewanden van algemene liefde horen klinken in al hun teerheid, ontferming, medelijden en liefde, voor weerspanningen, verworpelingen, verraders en afvalligen, kunnen wij weldra gissen wie de prediker is. En wanneer zij zich zelf apostelen noemen,

zoals Petrus was, mogen wij hen antwoorden gelijk Christus hem antwoordde: gaat weg achter mij, satanas! Zij behoren ons een aanstoot te zijn, omdat zij niet bedenken de dingen die Godes, maar die der mensen zijn. Matth. 16: 23. De vijanden van deze algemene liefde zijn: Gods vrijmachtige, verkiezende, en eeuwige liefde tot Zijn uitverkorenen, Christus bijzondere verlossing van Zijn volk en de vrijmachtige onderscheiden werkingen des Heilige Geestes op de gunstelingen Gods. Al de voorvechters van de vrije wil met wie ik ooit gesproken heb, schenen alles te beminnen, behalve de vrijmachtige genade en de uitverkorenen van God, deze staan zij tegen. En ziende dat zij hun mond opendoen tegen God, Zijn levende tempel en zij die in de hemel wonen zo, hebben wij reden om te geloven, dat er niet veel van God in hen is; indien zulks het geval was zouden hun harten zijn waar hun schat. is. Matth. 6: 21.

Een vrouw vertelde mij eens *dat zeker prediker de poorten van de hemel wijd openzette*.

Ik antwoordde dat zij behoorde verdoemd te worden, indien zij roemde in de kracht om er in te gaan, en er nochtans buiten bleef. Niettemin vrees ik, dat zij tot op deze dag nog aan deze kant van de deur is. Een andere vertelde mij, na het horen van een van mijn redevoeringen over de verkiezing, dat ik de poorten van de hemel toegrendelde, maar dat Mijnheer *Algemene Liefde* ze allen openzette. Ik zei haar, dat als hij dit deed er niemand ingelaten werd dan Gods uitverkorenen; want allen die daarin zijn, zijn geroepenen, en uitverkorenen, en gelovigen. Openb. 17: 17. Een vrije-wil prediker deed enige tijd geleden zijn beklag dat de opkomst in zijn gemeente zeer dun was; hij had hen allen bijna weggepredikt; en onder vele bezorgdheid zei hij dat uitverkiezing het leerstuk van de dag was, niets wilde er bij het volk ingaan dan verkiezing. God gave dat elke belijder in de wereld in staat was, zijn roeping en verkiezing vast te maken, gelijk God gebiedt; en dan geloof ik dat zij zich zouden verblijden, gelijk de Zaligmaker zegt, *dat hun namen in de hemelen opgeschreven waren*. Maar als deze koopman de markt overvoerd heeft met vrije wil, dat al de kopers leeg staan, moest hij vrije genade voorstellen en zien wat dat zou uitwerken. Laat hem zijn marktbel nemen, en een verkoping bekend maken gelijk Jesaja deed zonder geld en zonder prijs. Jes. 55: 1. Waarom stelt hij de weigering der tarwe voor; de efa verkleinende en de sikkkel vergrotende, en de schalen der gerechtigheid vervalsende door bedrog? Ik weet dat er in ons Egypte koren verkocht wordt, en God heeft die tot onze spijs uit de hemel gezonden, en waarom zouden wij trachten enen hongersnood te verwekken? *Wie koren inhoudt, dien vloekt het volk; maar zegening zal zijn over het hoofd des verkopers*. Spreuk. 11: 26. God heeft ons geen honger naar het horen van het woord de Heeren gezonden (Amos 8: 11) en waarom zij ons vruchtbaar land dor zouden maken door hun boosheid weet ik niet. God heeft het koren beloofd om de jongelingen te doen spreken (Zach. 9: 17), en ik zie geen redenen waarom zij met het kaf bedroefd zouden worden. Zij behoren het koren uit te dorsen (1 Kor. 9: 9), en de ezelveulens zuiver voeder te doen eten. Jes. 30:24.

Ik zal de uitwerkselen nagaan van deze vrije-wilsliefde en de wortel voor een poos laten staan nadat God mijn ziel van dat verguld lokaas, die zo genoemde liefde verlost had, wandelde ik omstreeks vijf maanden in het zalige genot van uitverkiezende liefde, totdat ik op zekere dag in gezelschap raakte met enen dapperen vrije-wildrijver, die te Weston-Green woonde, in het kerspel van Thames-ditton, in het graafschap Surrey. Hij was iemand die scheen te wandelen als een engel, en was veertien jaar oud in zijn belijdenis. Ik vermeldde Gods liefde jegens mijn ziel, en vertelde hem onschuldig hoe ik voor de verkiezing had gestreden; hoe God die aan mij had toegepast, en mijn vertroosting daarin; in het minst niet vermoedende, dat hij met mijn geweten zou handelen als een dief. Evenwel veranderde zijn gelaat spoedig in wangunst. Hij vertelde mij dat ik verkeerd en slechts jeugdig in de weg Gods was, terwijl hij er lang jaren in verkeerde. Ik, een dwaas gelijk, dacht dat veelheid van jaren wijsheid moet leren, (Job. 12: 12); niet bedenkende dat oude lieden niet altijd wijs zijn, noch

dat de bedaagden, ten allen tijde het recht verstaan. Evenwel, daar hij zeer ijverig was, - ofschoon niet met verstand, - nam hij mij in een afzonderlijk vertrek, om mij, ik mag zeggen, de weg ter verwarring uit te leggen, want ik bevond inderdaad tot mijn smart, niets bij hem dan verwarring. Hij bracht een verhandeling te voorschijn, door zekere F-h-r geschreven, en onderhield mij daarmee bijna de gehele namiddag. Het boek scheen, zover als ik mij kan herinneren, zo zuiver als vlees en bloed het maken kan, en bevatte een weefsel zo goed als de vleselijke rede in staat is te weven uit de vezelen van menselijk vernuft. En, opdat het opgang zou maken, was er hier en daar een tekst onder gemengd. Maar deze goede uitgever scheen meer begerig te zijn naar vruchten dan naar inenting, en zou, geloof ik, beter voldaan zijn met enen bundel bladeren dan met een goede wortel. Evenwel wordt ons geleerd geen druiven te verwachten van doornen, vijgen van distelen, noch goede vrucht van enen kwaden boom.

Ik riep dikwijls uit: *O mijnheer! dat is moerassige grond, daar durf ik het niet op wagen.*

Spreek er niet tegen, zei hij, *u verstaat het niet.* Zo trachtte hij zijn stellingen te verdedigen, maar het was nochtans een van de magere koeien. En hij arbeidde met meer vurigheid, om mijn ziel van Christus af te brengen, dan ik immer deed om een ziel tot Hem te leiden - ik zeg dit tot mijn schande. Ik gevoelde mijn hoofd als de buitenplaats van eens edelman, opgevuld met dit lommer en vluchtte zowel verwond als naakt uit dit huis, en ging die avond het gepredikte woord horen. Maar daar was niets voor mij bij; vrije wil en vrije genade waren gedurende een maand of langer voortdurend in mijn gemoed in strijd, niets in mij hebbende dan dit voor en tegen. De gedachten van uit de gezegende toestand te vervallen, waarin ik lang verkeerd had, en tenslotte te zullen verdoemd worden; wetende welk een verschrikkelijke plaats de hel was, door de ontzettende smarten die ik daarvan gevoeld had, en welk een machtige tegenpartijder de satan is, deden mij uitroepen: helaas! als de eindelijke afval van de genadestaat waarheid is, en ik slechts sta in mijn eigen kracht dan moet ik vallen; en dan is er geen slachtoffer meer over voor de zonden, maar een schrikkelijke verwachting des oordeels. Heb. 10: 27.

Deze dingen vervulden mijn ziel met slaafse vrees, stortten mij bij vernieuwing in dienstbaarheid, zetten mij aan het werken in eigen kracht, en mijn hart in het vergrammen tegen de Heere, Spreuk. 19: 3. Mijn kwaad humeur vervoerde mij dikwijls tot zondigen, hetwelk mijn mond voor gebed en lof dichtsloot; evenmin kon ik lezen, overdenken, noch mijn gedachten bij iets bepalen. Zo was mijn gemoed verward in het Arminiaanse doolhof, totdat de golven van afgrijzen over mijn ziel sloegen, en ik verzonk in diepe wateren waarin men niet staan kan, zodat de golven der wanhoop mij overstroonden. Dit maakt mij zo gestreng tegen deze leer, evenals een kind dat zich gebrand heeft en daarom het vuur schuwt.

Op zekere dag bezig zijnde een zandpad te Ewell in Surrey te harken, treurende onder mijn tegenwoordige gemoedsdruk, en de gevaarvolle toestand, waarin ik scheen te verkeren, en redenerende dat het Gods genade alleen was die dit werk was begonnen, en het zeker zou voortzetten, was het antwoord in mijn gemoed: *nee, je hebt de dag der genade verzondigd terwijl het blijkt dat er een afvallen is, want je bent zelf reeds afgevallen.* Dit trof mij zo diep dat ik de dag vervloekte, waarop ik die ellendeling zag. O, zei ik, *als Christus mij slechts wil tonen dat het gehele werk het Zijne is en mij voor de toekomst zekerheid geven, dan zou ik nooit morren om Hem dag en nacht te dienen.* Het zou mij niet bekommeren hoe hard ik moest werken of hoeveel ik leed, als er slechts een inwendig deel zijner liefde en nabijheid aan mijn ziel verzekerd was. In antwoord hierop, klonk er een stem uit de hemel in mijn hart met deze woorden: *weet u niet dat de Schrift zegt: Niemand kan tot Mij komen tenzij de Vader hem trekke?* Ik antwoordde toornig, met luider stem, ik weet dat zij zulks zegt. Het antwoord

kwam wederom en zei: *Zo u één tekst in de Schrift kunt vinden, waarin gezegd wordt dat de mens kracht bezit om te komen, dan kunt u bewijzen dat de Bijbel leugenachtig is.* Dit leerde mij dat God machtig is om te bevelen, ofschoon de mens zijn macht om te gehoorzamen heeft verloren. En daar er velen zijn die roemen op wil en kracht, heeft God een onweersprekelijk recht om hen aan dit onmogelijke werk te zetten, namelijk, om alle kwaad weg te doen, zichzelf een nieuw hart te maken, om te leren wel te doen, zichzelf te reinigen, enz., en hen, als een rechtvaardig God, te verdoemen, om het niet volbrengen van die taak, tot welker volvoering zij zich beroemen macht te bezitten. En wat de uitverkorenen betreft, zag ik dat zij onder de verschrikkingen der wet werden gebracht, en daarin hun eigen kracht aan het werk gezet, om hen te overtuigen van hun onbekwaamheid, om in zichzelf een nieuw hart en enen nieuwe geest te scheppen; en door hun kracht te besteden met salpeter en veel zeep (Jer. 2: 22), en die niets te bevinden dan het blank wassen van de moorman (Jer. 13: 23), en dat hun ongerechtigheden nochtans voor God aangetekend zijn (Jer. 2: 22), nemen zij de toevlucht tot de vrijmachtige genade in Christus, al hun leeftocht verteerd hebbende, en slechts erger in plaats van beter wordende; dan geeft Christus hen een nieuw hart, een nieuwe geest, reinigt hen, doet hen in Zijn inzettingen wandelen, en belooft hen dat zij nimmer van Hem zullen afkeren, Ezech. 36: 27.

Dit bevond ik het voorrecht te zijn van enen zoon, het andere de taak van enen dienstknecht; en de zoon behoort eeuwig in huis te blijven (Joh. 8: 35), terwijl de dienstmaagd uitgeworpen moet worden, Gal. 4: 30. En ofschoon er aan de ene dienstknecht in dit leven een gave der spraak om te prediken of te bidden, of een wettische opwekking gegeven mag worden, nochtans moeten zij allen weer van hem worden afgenomen - maar niet van de zoon; hij moet voor eeuwig niets van zijn erfenis verliezen, Ezech. 46: 16, 17. Deze dingen deden de schaal van Arminianisme rijzen en weldra zag ik ze tegen de balk stoten; want arme zondaars zijn in die schaal minder dan ijdelheid. Maar eeuwige verkiezing en eindelijke volharding daalden neer in vol gewicht, en ik gevoelde mij weldra in die schaal te zijn. Dit voerde mij uit de nevelen van de vrije wil, en de waarheid scheen in mijn hart gelijk een komeet. En bij die deze dingen niet kan verzoenen heeft zijn sluier niet verloren; en hij die ze weerstaat met open ogen is erger dan een duivel; want hij is een weerspanning tegen God, en bedriegt de zielen van anderen.

Van dat ogenblik af streed ik tegen de vrije wil; en, als God mijn leven nog honderd jaren lang spaart, hoop ik dat Hij mij in deze strijd zal bezigen, en mij in dat gevecht zal doen sterven: en ik ben volkomen overtuigd dat ik nooit zal twijfelen dat de krijg des Heeren is.

Spoedig daarna viel deze kampvechter, wiens naam Hackston was, mij wederom aan, en bracht mij vele schriftuurplaatsen voor de aandacht, die ik nog niet overwogen had; nochtans gaf God mij verstand in dezelve terwijl hij ze voorstelde, en stelde mij in staat om het zwaard uit zijn hand te wringen, de scherpte tegen hem te keren, zijn oren af te houwen, en zijn aangezicht te doen vervallen. En ik leefde om zijn ingebeeld blijdschap te zien verdorren; want ik vrees dat hij slechts een mensenkind was (Joël 1: 12); omdat hij de wereld gelijkvormig werd, en onder elke leerrede gewoonlijk sliep, totdat zij uit was. Helaas! als de genade Gods ons niet ondersteunt in onze belijdenis, ben ik verzekerd dat vrije wil bezwijken zal. Wij hadden een prediker in de gemeente, die zelden één dag in de week nuchter was, tegen wie ik hem nooit iets hoorde zeggen, maar als hij een eerlijke, zuivere Calvinist ging horen, keef hij gewoonlijk tegen hem de gehele weg over naar huis; zo bleek het niet de zonde te zijn welke hij haatte, maar de waarheid Gods. Ik ben dikwijls bekwaam gemaakt, om de monden van deze voorstanders van goede werken te sluiten, op het punt van verdienste, door mijn werken tegenover de hunne te plaatsen, en mij op hun geweten te beroepen

om een getuigenis, daar zij kort bij mij woonden. Ik zei hen, dat zij beloofden te gaan, maar niet gingen. Ik zei dat ik niet wilde gaan, maar dat God mij deed gaan. Ik werkte hard, doch gevoelde mij onnut; zij deden niets dan bedillen, en nochtans roemden zij in verdiensten. En ik heb hen soms verteld dat mijn werken zwaarder zouden wegen dan de werken van vijftig zulke werkmeesters. Schoon wij ons niet durven beroemen voor God, nochtans behoeven wij ons niet te verlagen voor huichelaars: de rechtvaardige, wankelende voor het aangezicht des goddelozen, is een beroerde fontein en verdorven springaders, Spreuk. 25: 26. Als zij met mij hebben gestreden over *de algehele afval der genade* (gelijk zij het noemen), heb ik hen gezegd dat wanneer zij geloofden dat zij ten laatste konden vallen en verdoemd worden, zij mochten vallen. Hun geloof was niet de gave Gods, noch het geloof der uitverkorenen van God. Naar hun geloof, of liever hun inbeelding, geschiede het hen. Ik geloofde dat ik nooit geheel zou afvallen, en naar mijn geloof zou het mij geschieden, Matth. 9: 29. God is niet gebonden om hen in Zijn kracht te doen voortgaan, die Zijn alvermogende arm versmaden. Ik bevond dat ik hen niet uit hun kuil kon slepen, en waarom zouden zij begeren ons van onze Rotssteen af te rukken? Zij zijn dikwijls gedwongen geweest mij te belijden dat zij in dienstbaarheid waren; en dat verwondert mij niet; want, als de waarheid niet vrijmaakt, dan is er geen grond om te verwachten dat leugens zulks zullen.

Dit zijn enige van de vruchten en uitwerkselen die mijn arme ziel van de Algemene Liefde ondervonden heeft, hetwelk mij datgene ontroofde, wat voor mijn ziel zoeter was dan het leven zelf; ik bedoel de vrede Gods mijn ziel beheersende. Ik weet dat de man vrijgevig genoeg was met hetgeen hij bezat; hij gaf het mij vrijwillig; maar als een heer mij een gift maakt van een teug kwikzilver, zo zie ik nochtans, als zulks mij doodt, ofschoon het een vrijwillige gave is, daarin zoveel liefde niet. Christelijke lezer! zie toe, opdat u niet met hen aan het handelen, of liever verwisselen komt, gelijk ik deed. Het wordt liefde genoemd, maar het is slechts verwisselen. Zij zullen uw vrede wegnemen, en u niets dan verwarring geven; en die mens die de waarheid loochent, en mij niets als een fabel geeft, heeft geen recht op mijn loftuiting.

Hoe die naam van Algemeen gegeven is geworden aan die vleselijke, dierlijke driften, doormengd met zulke boosheid tegen Gods vrijmacht en tegen allen, die er zich in ootmoed voor buigen, weet ik niet.

Wel mijnheer Liefde, wat is uw doopnaam?

Antwoord: *Algemeen.*

Zo; wie gaf u die naam? Wie waren uw peetooms en peettantes, en wat beloofden zij voor u te doen? Beloofden zij u, dat u in liefde met alle mensen zoudt leven?

Ja.

Dit doet u inderdaad met alle mensen die in het vlees zijn. Maar hoe bent u er toe gekomen om uw hand op te heffen tegen de gezalfden des Heeren? Ik bedoel tegen de profeten, apostelen, heilige vaders, de oude eerlijke **Calvijn, Hervey, Toplady, Whitefield**, en al zulken die, hoewel dood zijnde, nochtans een stem in de gemeente hebben, en een gezegende nagedachtenis ook.

Indien uw naam *Algemeen* is, hoe kwam u er dan toe om de vrijmachtige Gebieder van hemel en aarde *een tiran* te noemen? En hoe komt u er toe om de Koning van Sion tot verantwoording te roepen, aangaande de uitverkorene onderdanen van Zijn koninkrijks? Veroordeelt u de Opperherder en roept u Hem ter verantwoording over Zijn bijzondere kudde? Wilt u Zijn geslachtsboek veranderen en er eindeloze geslachtslijsten van uzelf inbrengen, de namen van Zijn schapen uitwissende en de namen van bokken er tussen schrijvende? u hebt Judas, Achab, Kaïn, Ezau, en misschien Simon Magus (de tovenaer) onder de verlostten gesteld. Door wat macht doet u

deze dingen? En wie heeft u deze macht gegeven? U veracht de onvoorwaardelijk belofte van het geloof. En wat hebt u te doen met Gods onveranderlijke inzettingen, of Zijn onvoorwaardelijk verbond te verklaren met uw verlamde tong en onstandvastig hart of die in uw mond te nemen. Ziende dat u de onderwijzingen haat van de gehele wolk van getuigen welke zij u gegeven hebben, en dat u al Gods woorden, door hen gesproken, achter uw rug werpt? Wanneer u een dief zaagt, (die God van Zijn onbetwistbaar voorrecht ontroofde) dan hebt u met hem ingestemd, en bent een deelgenoot geweest met de geestelijke overspelige van Rome. Gij geeft uw tong aan het kwaad, en onderwijst er velen om tegen God te rebelleren; uw tong smeedt bedrog, en u hebt huichelaars heilig verklaard, betuigende dat Christus voor sommigen stierf, die nu in de hel zijn. Gij zit en spreekt tegen uw broeder in het vlees, en hebt Sions gezegende Zoon gelasterd. Deze dingen hebt u gedaan; en omdat God lang stil gezwezen heeft, denkt u dat Hij iemand is zoals u zelf bent; maar Hij zal u straffen, en u uw boosheden ordentelijk voor ogen stellen, en u in stukken scheuren; en het is niet de vrije wil, noch de algemene liefde, die u zullen kunnen verlossen. *Omdat niet haastelijk het oordeel over uw boze daad geschiedt, daarom is uw hart vol in u om kwaad te doen.* Pred. 8: 11. En u denkt dat de uitwerking van elk gezicht de verlenging der dagen zijn zal. Ezech. 12: 22, 23. Weet echter dat het verderf niet sluimert. 2 Petrus 2: 3. En indien u tweemaal honderd jaren oud kon worden, zo is een ontijdige geboorte beter dan een valse bevruchting. Ezech. 16: 3, 5. O, gij zijt vol van alle arglistigheid in het verwringen van het woord Gods, in het verkorten en veranderen van de getuigenissen der in het geloof gestorvenen, en het bezoedelen van hun goede naam, gij, vol van alle bedrog, in twist onder de broederen te zaaien! u kind des duivels door geboorte en praktijk! Gij vijand van alle *toegerekende gerechtigheid!* *Wanneer zult gij ophouden te verkeren de rechte wegen des Heeren?* Hand. 13: 10, 11. Er is reeds een donkerheid op u gevallen, en u struikelt aan de schemerende bergen. Jer. 13: 16. En, laat mij u zeggen, gerechtelijke blindheid, zinneloosheid en de stoel der spotters, is een deel der buitenste duisternis, en de zwaarste oordelen welke God in de tijd oplegt. En ofschoon de menigte die u bezeten heeft *Legio* heet, zo is die naam echter geen toevlucht. Zij zijn de meesten in aantal die de kinderen der eenzamen geheten worden; en wat de naam van *Legio* betreft, zij is zelfs aan de duivelen gegeven. Mark. 5: 9. Daarom doe die leugen uit uw rechterhand, want zij zal nooit uw ziel verlossen. Jes. 44: 20.

Ik zie dat u zwijgt.

Ik vroeg de naam van uw peetooms en uw peettantes, maar u hebt mij geen antwoord gegeven: ik kan voor u antwoorden. Uw peetoom is de God van deze eeuw, en hij is uw gebiedende vader ook; en uw peettantes zijn Izébel de oude en Izébel de moderne; en u kunt zulks niet ontkennen. Weet u niet dat iemand als ik kan profeteren? Gen. 49: 15. Waarom bent u toornig, en waarom is uw gelaat vervallen? Indien u het onderzoek der rechtvaardigen niet kunt verdragen, zult u nooit in het oordeel Gods bestaan: Ga voor ditmaal heen, als ik gelegener tijd heb zal ik weer om u zenden.

2. Algemene Liefde ondervraagd

Beproeft de geesten of ze uit God zijn. 1 Joh. 4: 1.

Ik heb u onder mijn volk gesteld tot een wachttorens, tot een vesting; opdat gij hun weg zoudt weten en beproeven. Jer. 6: 27.

Meester Algemene Liefde!

Ik heb een lastbrief van de Koning der koningen om u te ondervragen en te beproeven, en genade ontvangen hebbende om in dit ambt gesteld te worden, hoop ik getrouw bevonden te worden, en slechts bij de wetten van het hemelse rijk te blijven. Ik bezweer u daarom, mij te zeggen van waar u komt, en wat uw beroep is. Van welk land en van welk volk bent u?

Antwoord: mijn Vader is God, en ik geef onderwijs overeenkomstig zijn wet, u zult uw naasten liefhebben als uzelf.

Indien God uw vader ware, dan zou u Zijn vrijmacht erkennen, en u zou Jakob liefhebben, maar in plaats daarvan haat u Jakob, en strijdt voor Ezau, wie het zwaard, dat in de hemel dronken geworden is, over het hoofd hangt. Jes. 34: 5.

Als God uw vader was zou u hen beminnen die Hem liefhebben. *Een ieder die lief heeft dengenen, die geboren heeft, die heeft ook lief dengenen die uit Hem geboren is. 1 Joh. 5: 1.* Maar in plaats hiervan, hebt u getwist tegen het getuigenis van al degenen die spraken zoals zij door de Heilige Geest geleid werden. Ja zelfs bent u in oorlog met allen, die brandende en schijnende lichten in het land der levenden zijn. U hebt de lieden van de kansel geleerd het stervende getuigenis te beliegen van die onversaagde en onbewegelijke kampvechter voor de waarheid, mijnheer **Toplady**. Een man die vast stond, en stierf in het zalige genot van God en in de meest volkomen verzekering van een overwinnend geloof, wiens geestelijkheid gij, met al uw sofistieke draaiingen, wendingen, en valse constructies, die u tegen hem gebezigd hebt, niet kunt ontkennen, want de onoverwinnelijke waarheid was zijn schild en beukelaar, Psalm 91: 1.

En ofschoon u er velen geleerd hebt, om hem te beschuldigen dat hij bitter en gestreng was, zo waren echter de Geest en de kracht van Elia op hem. Hij streed voor God, droeg zijn zwaard niet tevergeefs, behield dapper het veld, weerstond alle dwalingen, was meer dan overwinnaar door uitverkiezende liefde, stierf in de strijd tegen het vlees, en onder de zaligste invloeden van de Koning, de Heere der legerscharen, geweldig in het strijden. En u hebt uw leerlingen onderwezen om tegen hem op te staan met bedrieglijke woorden? Voorwaar, als hij leefde dan zou hij uw daden gedenken.

Voorts ben ik onderricht dat u uw leerlingen onderwezen hebt, om de *Christenreis* door **John Bunjan** te veranderen. Eilieve, wat vermeet ge u om zulk een kostelijk werkstuk aan te randen en u te bemoeien met het vak van ketellappers? U hebt vals en onedel metaal in deze gouden schei gemengd, Exod. 39: 26. Voorwaar, als hij leefde, hij zou duizend gaten in uw klinkende schel stoten om het verzamelen van al dat schuim in zijn goud, hetwelk de Almachtige door zovele vuren zuiverde. Wat zegt u van deze dingen? Hoort u niet hoeveel beschuldigingen men tegen u inbrengt?

U zegt, *ik heb dat boek veranderd, maar het was uit liefde tot mijn naasten opdat alle mensen het zouden kunnen verstaan.*

Maar hoe kwam u er toe, om tegen God te strijden? Hij zegt, *dat Hij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen heeft, en ze de kinderkens heeft geopenbaard, Matth. 11: 25.* En welk recht hebt u om de heerlijkheid van Zijn verborgen parels te verdonkeren, en ze dan voor de zwijnen te werpen? Matth. 7: 6.

God heeft Zijn getuigenis onder de discipelen gebonden, en Zijn gehele verborgenheid in een verzegeld boek gelaten, Jes. 29: 11. En u hebt gepoogd het brede zegel van de grote Koning te openen, hetwelk de zedigheid en welbewuste onbekwaamheid der engelen weigerde te ondernemen? Openb. 5: 2. Zelfs toen in de hemel de vraag gedaan werd, was er een half uur stilte, Openb. 8: 1. Maar gij, alle wijsheid opgekocht hebbende, hebt uw leerling tot een tweede paus gemaakt, een ander onfeilbaar hoofd opgericht, en de schatten des Almachtigen geplunderd, door menselijke geleerdheid, toverkunst, en valse samenstelling te onderwijzen, en weg te redeneren, wat niemand kan bevatten door de stekeblinde rede. En dus schijnt u een andere sleuteldrager, die handen des gewelds hebt geslagen aan des Zaligmakers gordel, die alleen de sleutels heeft van de hel en de dood.

Deze dingen hebt u gedaan, ja zelfs hebt u zielen geleerd om de volmaakte gehoorzaamheid van Christus te verfoeien en te verzaken; welke, eenvoudig geloofd zijnde, velen rechtvaardig maken zal, Rom. 5: 19. Maar u hebt uw leerlingen onderwezen om de gehoorzaamheid van Christus, die velen zal rechtvaardigen, toegerekende onzin te noemen; en dat zij zouden betrouwen op vleselijke gehoorzaamheid, die God een spinnenweb noemt, Jes. 59: 5. Het Evangelie openbaart geen andere rechtvaardigheid, om zondaars voor God te rechtvaardigen, dan alleen de gehoorzaamheid van Christus. Deze rechtvaardigheid zullen de hemelen verkondigen, niet de aarde, Rom. 1: 16, 17. Zij is Gods gerechtigheid, niet die des mensen, Jes. 54: 17. Maar u hebt de mensen geleerd, om een eeuwige gerechtigheid te weigeren, die alleen goddelozen kan rechtvaardigen (Dan. 9: 24), en op een rechtvaardigheid leren betrouwen, waarvan God zegt dat zij hen nooit enig nut zal doen, Jes. 57: 12.

En u zegt dat uw naam **Algemene Liefde** is, dat God uw Vader is, en dat u een vrucht van de Heilige Geest bent. Hierin liegt u tegen God de Vader, God de Zoon, en God de Heilige Geest; want als God uw vader was, zou u als de Liefde, alle dingen geloven die in de bijbel staan; *want de liefde gelooft alle dingen*, 1 Kor. 13: 7. Als God uw Vader was zoudt u doen als degenen die de wet Gods liefhebben naar de inwendige mens, en de stem Gods daarin gehoorzamen, want God gebiedt aan zijn predikers om het beste kleeft aan te brengen voor elke terugkeerenden verloren zoon (Luk. 15: 22); hun hongerige zielen te spijzigen met het brood van de hemel en met het gemeste kalf, hun voeten te schoeien met die vrede, die Christus bereid heeft; hen een ring te geven, als een ontwijfelbaar teken van deze onvernietigbare huwelijksvereniging met de Zoon van God; aan hun zielen te verklaren dat zij gevonden zijn en dat zij voor eeuwig leven; hen te strelen met een zalige voorsmaak van de muziek van de hemel (Luk. 15: 24); hen een geestelijke kus te geven om hun vrees uit te drijven; om hun twijfelen aan Zijn gunst te vernietigen; en om hen aan te moedigen tot een heilige vrijmoedigheid, waardoor zij dan met die kus tot de Zoon gaan, om Hem te ontmoeten: kust de zoon opdat Hij niet toorne. *Welgelukzalig zijn allen die op Hem betrouwen*, Psalm 2: 12.

Maar gij, mijnheer Liefde dringt uw leraars niet om dit te doen als dienstknechten (Matth. 20: 27), want u plaatst hen op de stoel van Mozes, en onderwijst hen om zelf wetten te maken. Zij worden tuchtmeesters, zij zetten de lieden aan het werk zonder klederen, schoenen, levensmiddelen noch gereedschappen.

U zegt dat het beste kleeft onzin is, dat de ring der eeuwige liefde in één ogenblik kan verloren worden, dat zij die dezelve bezitten een finale scheidbrief kunnen ontvangen; en dat zij, die gestreeld worden met hemelse muziek en die huppelen in de grote zaal der Evangelische vrijheid, Antinomianen zijn. U leert blinde gidsen strijdigheden prediken, en doden aan het verrichten van onmogelijkheden zetten. Tot de doden zegt gij: op, aan het werk; tot de melaatsen: reinigt u, tot de bedrukte ziel, wees volmaakt in het vlees. en tot hen die blind van trotsheid zijn, dat zij het volkomen verkregen

hebben, en dus begenadigd zijn. Zo leert u de mensen de rechtvaardigen te verdoemen door te zeggen dat zij Antinomianen zijn; en de goddelozen te rechtvaardigen, door de trotse en onkundige huichelaar te zeggen dat hij volmaakt is; terwijl hij inderdaad door zijn geestelijke boosheid en hardigheid van het hart in de tweede duisternis is, die een zeker onderpand is van de derde en onder de tweede vloek, die van ongevoeligheid. Ongevoelig te zijn is tegen de wet en het Evangelie beide verhard te zijn. Maar deze hebt u het liefst en rechtvaardigt hen, zeggende dat zij rechtvaardig zijn in het vlees, zelfs gelijk God volmaakt is, God vlees en bloed makende gelijk zij zijn: die tot de goddeloze zegt: u bent rechtvaardig; dien zullen de volken vervloeken, de natiën zullen hem gram zijn, Spreuk. 24: 24.

Mijnheer Algemene Liefde u bent een leugenaar, een misleider, een bedrieger en een dief; een leugenaar door God uw Vader te noemen, daar u een opstandeling bent tegen Zijn wetten; een misleider omdat gij, onder de naam van Liefde een rover bent; u loopt met de sleutel der kennis weg; u verbergt de vaste spijs der eeuwige uitverkiezing, die de zwakke knieën moet versterken; u hebt het beste kleed gestolen en verborgen en de armen zonder enig deksel in de koude gelaten, Job 24: 7. u bent een bedrieger, omdat u zegt dat uw naam Algemene Liefde is, terwijl u slechts een Ismaëliet bent. Elk Godvrezend mens is tegen u, en uw hand is tegen al de kinderen van de vrije vrouw. u haat elke erfgenaam der belofte en strijdt voortdurend voor hen, die God verworpen heeft. Indien uw Liefde uit God was; dan zoudt u zielen leiden tot de berg Sion, en tot het hemelse Jeruzalem, tot de gemeente der eerstgeborenen die in de hemelen opgeschreven zijn en tot de geesten der volmaakt rechtvaardigen. Heb. 12: 22. Maar, in plaats van dit, strijdt u voor verworpelingen, hetwelk bewijst dat uw genoden zijn in de diepte der hel. Spreuk. 9: 18.

Algemene Liefde, wat zegt u op al deze dingen?

Antwoord. Ik getuig tegen de toegerekende gerechtigheid van de zondaar, alleen omdat ik bevreesd ben, dat zij hun eigen zullen verliezen. En, wat de verkiezing betreft, ik leerde ze die verwerpen, vrezende dat zij lui zouden worden, en, door hen dit voor te houden, krijgt God meer werk van hen.

O listige schijnheilige! Ik zie door uw masker heen; u bent een van die vossen die de wijnstokken verwoesten. U strijdt tegen toegerekende gerechtigheid, die alleen kan behouden, om te vertrouwen op een die niet verlossen kan. Zo leert u boosheden bedrijven; de springader des levenden waters verlaten, en een gebroken bak uit houwen, die geen water kan bevatten, Jer. 2: 13, een bruiloftskleed te verwerpen, Matth. 22: 11, en in een wegwerpelijk kleed te staan. Jes. 64: 6. Voorwaar, als uw liefde uit God was, dan zoudt u doen gelijk Christus gebiedt: Simon, hebt u Mij lief? Zo weidt Mijn schapen, Joh. 21: 16. Ja u zou hun spijs niet achterhouden, opdat er een grotere taak volvoerd zou worden, maar u zoudt doen gelijk Christus deed. Hij gaf hen eerst vaste spijs: *verblijdt u dat uw namen zijn opgeschreven in de hemelen*, Luk. 10:20. Dan vult hij hun buik ook: *kinderkens, hebt gij ook enige toespis?* Zij antwoorden: *nee.*

Kom, zei Hij, dan eten, Joh. 21: 12. Dan heft Hij Zijn handen op en zegent hen en zegt dat Hij met hen is al de dagen, Matth. 28: 20.

Op de dag van het Pinksterfeest vervulde Hij hen met de Heilige Geest, Hand. 2: 4. Toen gingen zij uit en arbeidden, en de Heere werkte met hen, bevestigende het woord door tekenen, Mark. 16: 20. Christus is een Priester naar de ordening van Melchizédek. Hij zegent hen eerst, ontmoet hen met brood en wijn, en ontvangt dan Zijn eigen vruchten.

Maar u hebt hem gemaakt tot een priester naar de wet van het vleselijk gebod in plaats van naar de kracht des onvergankelijke levens, Hebr. 7: 16. En door deze middelen hebt u zielen geleerd de

offeranden Gods te verfoeien; ja, u hebt zulke dwaasheid van menselijke leringen geleerd, dat u de weg van velen verkeerd hebt, totdat hun harten zich tegen de Heere vergramd hebben, Spreuk. 19: 3. Als uw naam en aard *Liefde* was, dan zoudt u de hongerigen spijzen en de naakten kleden; en niet de vaste spijs op jezuitische wijze wegsluiten in een kast, opdat het volk des te harder zou werken. Wie kan werken en doodhongereren? Wij zeggen gewoonlijk, dat lieden die hard werken goede voedzame spijs behoeven; maar u zendt ze in de woestijn met een kruik water op hun rug, en daar mogen zij werken en dwalen, totdat zij genoodzaakt worden boogschutters te worden. En zo komt het, dat anderen er schoner en vetter (door het geloof etende) uitzien dan kinderen van hun soort, terwijl zij niet tevreden zijnde met de draf, dikwijls hun boog in het verborgen spannen en schieten op de oprechten van hart.

U hebt niet slechts zielen geleerd JEHOVAH ONZE GERECHTIGHEID die onze RECHTVAARDIGE GOD en HEILAND is, en RECHTVAARDIGER van degenen die geloven, Rom. 4: 5, te verwerpen, maar u hebt zielen leren wantrouwen aan de arm des Heeren, door de volkomen volharding van Gods uitverkorenen te ontkennen; in de Heere hebben wij gerechtigheden ter rechtvaardiging en sterkte, om voort te reizen en te overwinnen, Jes. 45: 24.

Wij worden geboden om voort te gaan in de kracht van de Heere God; en om Zijn gerechtigheden te vermelden, de Zijne alleen, Psalm 71: 16. God heeft beloofd ons te sterken en te ondersteunen, Jes. 41: 10, en om te zeggen dat wij sterk in Hem zijn, wanneer wij niets dan zwakheid in onszelf hebben, Joël 3:10. *Niemand zal ons uit Zijn hand rukken*, Joh. 10: 28. Ofschoon de gelovigen vallen, zij zullen niet weggegooid worden want de Heere ondersteunt ze met Zijn hand, Ps. 37: 24.

Maar u hebt hen zwaar gedrukt, opdat zij zouden vallen, door zielen te vertellen dat zij vandaag konden staan en morgen in de hel neerstorten. Zeker moet dit hun vertrouwen op de Almacht Gods verzwakken. En dit bewijst dat u een oproerprediker bent, door het ongeloof aan te moedigen; want die niet gelooft zal verdoemd worden, Mark. 16: 16.

Zo predikt u tegen de vrijmacht van ons uitverkoren Hoofd en fundament, Christus Jezus, door wankelbare verkiezing; u predikt de eeuwige gerechtigheid Gods omver, door haar toerekening te ontkennen; en u predikt de Alomtegenwoordigheid Gods weg, door onze volharding daarin te ontkennen; en dan roept u uit: *zie! hier is de Christus, in deze geheimzinnige kamer der verbeelding!* Maar wij geloven het niet, want u spreekt vals in de naam des Heeren, Jer. 27: 15. Dan noemt u uw naam *Liefde*, wanneer inderdaad uw naam en aard niets anders zijn dan dieverij. U hebt God tegengestaan en Zijn kinderen van haar brood beroofd: dit is een tweeledige heiligschennis. Wanneer zult u dit bedrijf van grijpen, stelen, liegen en kwaadspreken vaarwel zeggen? O, u wandelende pestilenties kruipende in de duisternis, wanneer zult u uw harige mantel afleggen en ophouden te bedriegen? Zach. 13: 4. Wat zal u geschieden, o u bedrieglijke tong, Job. 13: 7. Uit uw eigen mond heb ik u geoordeeld, u boze dienstknecht. u erkende dat u de vaste spijs in de kast opsloot, opdat zondaars des te meer zouden werken. Voorzeker is een heiligschennende Jezuïet tweemaal erger dan een bedelmonnik! U bent te trots om te bedelen, maar niet te eerlijk om te stelen. Uw ellendige naam *Liefde*, is slechts partijdig; u acht duivelen, oproerlingen, schijnheiligen en redeloze beesten, maar hebt niet meer ontferming met de eerlijke heiligen Gods, dan Zijn onbarmhartige heiligheid de Paus van Rome, toen hij door de wetten van Zijn bloedige inquisitie hen als *Ketters* genoemd en gedoopt heeft.

Indien iemand in uw vergaderingen komt, die de satanische streek van het verwringen der schriften en twisten tegen Gods wezenlijke leerstukken geleerd heeft, en die een hater der verkiezing is, met een somber gelaat en een Nazireeërs hoofd, die trots roemt over zijn eigen volmaaktheid, ofschoon Hij God openlijk in het aangezicht beliegt, prijst u hem (1 Joh. 1: 8). Nochtans is zodanig de mens die bij Moab zal wonen, en Moab wordt hem een schuilplaats van vrije genade, die gezegd wordt een verwoester te zijn. Maar als God een ziel in vrijheid stelt, dan wordt hij door u uitgeworpen als een

afschuwelijke rank, opdat u de anderen niet aansteekt. Als Liefde het zout uitwerpt, dan heeft zij slechts de naam, maar verliest de kracht; en hoe moet haar familie er mee gezouten worden, als u zegt dat zij niet deugt voor uw land noch voor uw mesthoop?

De oude **Thomas Brown**, een wever te Gainsborough in het graafschap Lincoln, zat, onder een vereniging van algemene liefhebbers, twintig jaren in boeien van schuld, met zijn oren gestreeld door een aanvoerder, die hem lang geboeid had met deze ijdele herhaling: *kom, mijn waardigsten! laat ons ons opmaken en bezig zijn*; hetwelk het zingen was van een lied der minnen voor een bezwaard hart. Maar God, ten laatste medelijden hebbende met zijn langdurige ballingschap, paste deze waarheid met kracht en vertroosting op hem toe: *Ik zal de blinden leiden door de weg dien zij niet geweten hebben, Ik zal ze doen treden door de paden die zij niet geweten hebben, Ik zal de duisternis voor hun aangezicht ten licht maken, en het kromme tot recht; deze dingen zal Ik hun doen, en Ik zal hen niet verlaten*, Jes. 42:16.

De arme man de zoetigheid der belofte smakende, ging naar de vergadering, toonde de belofte aan de aanvoerder, en vertelde hem de blijdschap, waarmee zij kwam. De aanvoerder, die bijna volmaakt in zijn eigen ogen was (de paus gelijk), rukte de bijbel uit zijn handen, vroeg hem *bits of hij een Antinomiaan geworden was*, en zei hem, zijn eigen zaligheid uit te werken met vrezen en beven, wanneer God in hem beide het willen en volbrengen gewerkt had. Weinige dagen daarna ging de voorganger weer naar hem toe, en hem in de bijbel vindende lezen, nam hij die weg, hetwelk de arme zich zeer bedroefde. Eindelijk kwam hij mij horen, en God verlostte hem; van die tijd af is hij altijd verworpen geweest van die volmaakte vereniging van algemene liefhebbers, omdat hij door de Geest volmaakt is geworden gelijk Zijn hemelse Vader volmaakt is, Matth. 5: 48.

Als Algemene Liefde de algemene verlossing vasthoudt, en dat Christus voor allen stierf, waarom dan niet eveneens voor hen die wedergeboren zijn uit de Heilige Geest, als voor Kaïn en Ezau? En als de Bijbel de leerstelling der verwerping niet bevat, noch de aarde zulke inwoners, wat zal er dan van Thomas Brown worden? Algemene Liefde heeft hem uitgeworpen, afgesneden en verworpen. Het schijnt alsof deze soort van liefde Gods recht van verkiezen en verwerpen vernietigd heeft, alleen om haar eigen vrijmacht op te richten. Maar hoe een gebouw van hooi, strooi, en stoppelen moet staan, opgericht op de puinhopen van Gods vrijmachtig recht, dat weet ik niet. Als Gods eer in het stof vertreden wordt, dan heeft Algemene Liefde weinig reden, om te verwachten dat Hij de hare zal verhogen: *die Mij eren zal Ik eren, maar die Mij versmaden zullen licht geacht worden*. 1 Sam. 2: 30.

Zo wordt de arm des Heeren, waarvan hier gesproken wordt om zondaars te leiden op paden die zij niet geweten hebben, verworpen en vrije wil en menselijke kracht opgericht. Voorwaar, dit is de wet Gods krachteloos maken, en het Evangelie vernietigen, door deze oude manier van de dille, de munt en het komijn te vertienem, en barmhartigheid en geloof te verzaken, die betracht moeten worden. Matth. 23: 23.

Een mens te haten en te verlaten, omdat de genade Gods hem opgericht heeft, is een vreemde manier van liefde te betonen. Evenwel was dit de wijze, waarop Saul zijn liefde tot David deed blijken. De Heere zond een boze geest in Saul, maar Hij stond Zijn knecht David bij; daarom moest David het hof ontvluchten of met de spies gedood worden. Saul werd voortdurend Davids wederpartijder, omdat God zijn vriend was. Als een reine liefde tot de beste der mensen, om Christus' beeltenis in hen, het kenmerk van een ware heilige is, wat zullen wij dan van deze liefde zeggen? Evenwel was Saul niet zonder liefde; hij verhoogde Doëg de Edomiet, omdat hij zeventig priesters Gods gedood had; en verhief hem van zijn vorig ambt als deurwachter tot dat van heer over het huisgezin. Deze betrekking was de bloedprijs. 1 Sam. 21: 7 en 1 Sam. 22: 18. Algemene Liefde

toont verder haar medelijden in Saul. Daar kwamen de Zifieten, en zeiden tot Saul: heeft David, de Calvinist, zich niet bij ons verborgen? Nu dan, o Koning! kom spoedig af naar al de begeerte van Uw ziel, en ofschoon hij niets kwaads gedaan heeft, nochtans komt het ons toe, hem over te geven in de hand van de koning.

Dit bewoog de ingewanden der algemene liefde van Saul en hij zei: gezegend zijt gijlieden de Heere, dat gij u over mij ontfermd hebt. Gij gezegende verraders, en gij, Doëg de moordenaar, u bent mijn beste vrienden! Maar wat David betreft, hij is een van de uitverkorenen, de Geest Gods is in hem, de zalving op hem, genade is hem verzekerd, en de eed Gods beveiligt hem; daarom haat ik hem. Nochtans is de vrijmachtige Heere God van Israël met hem, en heeft hem verkoren; en door het geloof is hij rechtvaardiger dan ik ben. En God heeft hem het koninkrijk gegeven door een zout- of genade verbond, en hem boven mij en mijn gehele huis uitverkoren. Daarom zijn deze vrijmachtige Heere en zijn uitverkorene vaten, de vreselijkste pijnigers die ik heb.

En nu zal Saul ergens anders zijn toevlucht nemen. *Zoek mij een vrouw die een waarzeggende geest heeft.*

1 Sam. 28: 7. Want alhoewel hij God en Samuël tot zijn vijanden gemaakt had om de verwerping van het woord der waarheid, toch wil hij ergens een vriend hebben, al was het de duivel zelf; en daar hij zeer voor uitwendige dingen was, wil hij Samuëls mantel hebben als hij hem zelf niet kon krijgen.

1 Sam. 28: 14. Doe mij Samuël opkomen.

Vroeger had Saul, in zijn ijver voor God, de tovenaars uit het land uitgeroeid; maar toen hij de vrijmacht van zijn Formeerder zag in de verkiezing van David, ging hij naar een van die toveressen met een gebed in de mond: voorzeg mij toch, door de waarzeggende geest, 1 Sam. 28: 8, maar bevond, gelijk Haman door Zeres bij zijn vrouw, dat hij voor deze ware Israëliet moest vallen, gelijk Haman deed voor Mordechai; en in zijn eigen kuil storten, door zijn eigen raad. Evenwel daar hij een vriend was geweest van de familie van de satan, en een beminnaar van Doëg en de verraderlijk Zifieten, begint satans dochter hem te troosten: *Zo hoor toch u nu ook naar de stem van uw dienstmaagd, en laat mij een beet brood voor u zetten, en eet.* Maar hij weigerde, in spotachtige zedigheit, echter overhaalde zij hem. O hoe ellendig is de toestand van een vleselijke belijder, als God zijn vijand wordt!

Saul was een man, die zijn eigengerechtigheid zeer graag voor de mensen zag verheerlijken. Hij verzocht Samuël, hem voor Israël te eren, ofschoon God hem verworpen had; zijn koninklijk *ik* was zo verlekkerd dat het op niets kon leven dan op mensen lof; hij kon zich niet verzadigen in Christus, die in elk offer geopenbaard werd dat hij zag opofferen: maar alhoewel hij niet kon eten van het gemeste kalf der schrift, toch kon hij eten van dat hetwelk door de toveres te Endor toeberaid was. 1 Sam. 28: 25.

Algemene Liefde was toen partijdig van aard zowel als nu; als zij de arme oude Thomas Brown haat, zo heeft zij toch huichelaren lief. Dit blijkt in Saul; hij zal het leven van David vervolgen door al de duizenden van Juda, maar als hij de toveres te Endor vindt, zweert hij bij de Heere, de God der legerscharen, dat hij haar niet zal doden, 1 Sam. 28: 10, ofschoon God zegt: *de toveres zult gij niet laten leven.* Exod. 22: 18. Dit medelijdend beginsel had tevoren zijn medelijden betoond in de behoudenis van Agag. 1 Sam. 15: 19. Maar Samuël, de ijverige voorspreker voor God, bezat deze liefde niet en hieuw hem aan stukken voor de Heere of in Zijn tegenwoordigheid, als een zaak die Hem behaagde, omdat zijn zwaard vrouwen kinderloos gemaakt had. 1 Sam. 15: 33.

Ik kreeg eens enige gedichten in handen, die geschreven waren door een volmaakt mens, althans van iemand die zich op die hoogte waande en een grote voorvechter voor de liefde, of algemene liefde is; in dat dichtstuk werden alle Evangeliedienaars, die de gehele raad Gods verkondigen, kinderen des duivels genoemd, met deze woorden:

*Hoort het hels monster! hoe gaat het te keer!
 Voor u stierf de Christus en voor niemand meer.
 Zijn kinderen luisteren naar al dit schallen,
 En jubelen: Christus stierf geenszins voor allen!*

Gezanten des vredes worden hier *kinderen des duivels* genoemd, en, omdat Christus zei dat *Hij niet voor de wereld bad, noch voor de bokken stierf, en aan sommige lieden zei dat zij niet van Zijn schapen waren*, worden wij, die dit vasthouden, *luisteraars naar de satan* genoemd, en het prediken van deze waarheden noemt men *een juichen voor de duivel*. Dit is een vreemde taal voor een volmaakt mens; en als zijn liefde algemeen is, dan heeft hij een zeer zonderlinge manier van dit aan de Evangeliedienaars te tonen; want ofschoon hij niet toe wil staan, dat God zondaars verwerpt, toch zal hij hen verwerpen, die de waarheid prediken. Dit schijnt een vernieuwing van de oude leer, die licht duisternis noemt en duisternis licht; zonde heiligheid, en heiligheid zonde. Jes. 5: 20.

Deze wondervolle liefde is zo teer over de val des mensen, dat zij hem niet kan toestaan geheel verdorven te zijn, maar dringt er op aan, dat de mens nog kracht heeft om goed te doen, om tot Christus te komen en het talent te verbeteren dat hij met zich in de wereld gebracht heeft. En het wordt verklaard dat de uitnodiging van Christus tot zondaars, om tot Hem te komen, in zich sluit dat zij daartoe de kracht hebben: ware het anders dan zou Christus hen met een vruchteloos roepen bespotten. Ik lees dat Hij Lazarus riep, en dat Lazarus dood was en reeds riekte, maar toen het Woord van de koning uitging was er kracht. Pred. 8: 4. De kracht was in de roeping, niet in Lazarus. En ik geloof dat de zondaar naar de ziel even dood is als Lazarus zulks lichamenlijk was; en dat hij veel erger riekt, want Lazarus stonk slechts vier dagen: maar hij die zegt ik ben heiliger dan anderen, is een rook in Gods neusgaten, en een vuur de gehele dag brandende. Jes. 65: 5.

Ik weet dat Christus zegt: *niemand kan tot Mij komen tenzij de Vader hem trekke*, Joh. 6: 44. Evenwel zeggen sommigen, dat hij kracht heeft, of Hij spot met een vruchteloze roeping. Christus zegt: *zonder Mij kunt gij niets doen*. Als wij nu zeggen, dat een mens kracht bezit, en uit liefde tot de gevallen natuur, roemen in de oprechtheid van zijn wil, in de waardigheid van zijn natuur, en in zijn onverduisterde rede, zoals sommigen dit doen, en de mens aansporen om deze leugens te geloven, waar is dan hun liefde?

Ik kan niet zien dat zo iemand enige liefde heeft, noch voor Christus, noch tot de zondaar, noch tot zichzelf. Hij heeft ze niet tot Christus, omdat hij Zijn woord tegenspreekt. Hij heeft ze niet tot de zondaar, omdat, alhoewel hij hem geleerd heeft op zichzelf te vertrouwen, hij nochtans zijn ziel niet redden kan noch zeggen: *is er niet een leugen in mijn rechterhand?* Jes. 44: 20. Evenmin heeft hij enige liefde tot zichzelf, want zijn vals getuigenis maakt hem tot zulk een die God haat. *Zes dingen haat de Heere, ja zeven zijn Zijn ziel een gruwel; een vals getuige die leugen blaast; en die tussen de broederen krakelen inwerpt*, Spreuk. 6: 16, 19.

Deze wijze van algemene liefde te tonen is zeer vreemd, omdat het slechts het vlees verheft en de hoogmoed voedt; en hij, die predikt om gevallen mensen te verheffen, kan nooit God verheerlijken, of zielen verlossen; en daarom is zijn voorgewende liefde niets waard; want een waarachtige getuige redt de zielen, Spreuk. 14: 25, maar een valse getuige bedriegt zijn naaste, zowel als zichzelf. een, vals getuige zal niet onschuldig zijn; en die leugens blaast zal niet ontkomen, Spreuk. 19:5. Ik kan niet vatten dat het een liefdedaad is om vrije kracht onder de mensen op te richten, of liever om hen daarin te versterken: zij is opgericht geweest sedert Eva begeerde God gelijk te zijn, Gen. 3:5. Welk nut heeft de vrije wil voor zielen gedaan, dat de liefde zoveel ten behoeve van haar te zeggen heeft. Wel, zij heeft Christus verworpen: "wien wilt u dat ik u overleveren zal!"

Vrije wil zegt: Barabbas. Wat zal ik dan doen met Christus? Vrije wil heeft Hem uit nijd overgeleverd, en begeerde dat een moordenaar zou worden los gelaten in Zijn plaats, Hand. 3: 14. En het is vrije wil tot op deze dag die de scepter der genade verwerpt! "Wij willen niet dat deze Koning over ons zij" was altijd, en zal altijd haar taal zijn.

Het eeuwige leven is in Christus, maar de vrije-wil wil het niet aannemen. *Gij wilt niet tot Mij komen, opdat gij het leven hebt.* Ik ken er geen die schoner beloften doen dan vrije wil, noch slechter vervullen: *zoon, ga heen, werk heden in mijn wijngaard;* dat is genoeg voor een vrije wil drijver, hij behoeft geen beloften noch hulp. "Ik ga, heer" zei hij Matth. 21: 30, maar ons wordt bericht dat hij niet ging.

Israël van de oude dag zei tot Jozua: *alles wat de Heere zegt zullen wij doen;* maar Jozua zegt: *gij kunt niet.* Jozua 24: 19. En zo bevonden zij het ook. Want zij offerden hun kinderen aan de duivelen, en het land was door bloedschulden ontheiligd. Ps. 106:38.

Wordt deze vrije wil door Algemene Liefde opgericht? Zo schijnt het. Dan komt mijn ziel niet in haar verborgen raad; mijn eer worde niet verenigd met haar vergadering: want in haar toorn tegen de waarheid heeft zij er velen doodgeslagen en in haar vrije wil tracht zij de muur van vrije verlossing te ondergraven; vervloekt zij zulk een toorn, want hij is heftig; en zulk een toornigheid tegen de zielen, want zij is hard. *Ik zal hen verdelen onder Jakob, en zal hen verstrooien onder Israël.* Gen. 49: 6, 7.

Ik geloof dat een vrije-wil drijver de grootste vijand is van een levende ziel, en dat hij de zwaarste straf verdient, omdat hij op zijn wil, macht en diepe kennis roemt en zegt: *zijn wij ook blind?* Het is een belediging hem te zeggen dat hij blind is; nochtans laat hij zichzelf omkomen, met al deze edele voorraad van onverbeterlijkheid. De Schrift meldt ons dat zij die tot de maaltijd genodigd waren, zich zochten te verontschuldigen, en op hun woord gehouden werden, en van het feest werden uitgesloten. Geen enkele ziel komt er in voor dat er dwang ondervonden wordt: *Ga, dwing zij om in te komen.* Dan komen zij; breng die ook; en het huis was vol van de genoden. Nu, wij moeten ze overlaten aan de barmhartigheid van Hem die gezegd heeft: *die des Heeren wil weet, en die niet doet, zal met dubbele slagen geslagen worden.*

Algemene Liefde schijnt iemand te zijn, die God niet lief heeft noch de zielen der mensen acht.

Eilieve, welk recht hebt u om arme zielen, die hun behoefte naar Christus gevoelen, naar de Kerk te zenden - ik bedoel naar zulk een zijner afdelingen die niets dan blinde leidlieden onder hen hebben? Christus zegt: *zij zullen u uit de synagoge werpen,* maar u jaagt hen er in. Zo drijft u die zielen rechtstreeks in de mond der Goddelijke bestraffing; waarom zoekt gij de levenden onder de doden? Christus is geen blinde gids. Hij zegt: *gaat uit het midden van hen; scheidt u af.* Maar u leert de mensen zeggen, houdt u onder hen, blijft verenigd. Dit is een duidelijke tegenspraak tegen Gods Woord. Evenwel zal die mens nooit de mond Gods zijn, [dan] "die het kostelijke van het snode uittrekt". Jer. 15: 19.

Blijkt daarin uw liefde tot zielen om hen naar blinde leidlieden heen te zenden? En als zij daar komen, bidden zij om verlost te worden van blindheid des gemoeds. U leert de lieden de verkiezing ontkennen, en toch zendt u hen naar de gemeente om God te bidden, dat Hij zijn uitverkoren volk verheugt. Eerst leert u zielen de leerstelsel der gevestigde kerk ontkennen en dan zendt u hen naar de kerk om ze te belijden. Zij worden geleerd God te weerspreken en dan gezonden om Hem te bespotten. Waarlijk die liefde kan van weinig nut voor mijn ziel zijn, die mij leert om God te weerspreken en een groten mond tegen Hem op te zetten. O liefde! u bezigt de tong des bedrogs, u graaft een put voor uw vrienden. Job 6: 27.

Het gehele werk der voorgewende liefde schijnt niets anders te zijn dan het met elkaar verzoenen van Christus en de satan, de waarheid en de dwaling, heiligen en zondaars, maar de stoel der

schadelijkheden zal geen gemeenschap hebben met God, noch zij die moeite verdichten bij inzetting, Psalm 94: 20.

Welke gemeenschap heeft de gelovige met de ongelovige?

Ik weet het niet, Paulus, u moet Algemene Liefde deze vraag doen, het is alles haar werk. Als iemand in mijn huis een menigte tovenaars, waarzeggers, heidenen, dieven en moordenaars wilde inbrengen en ze met mij en mijn huisgezin verenigen, zou ik zulks geen zeer liefelijke daad vinden; en zij die Christus en de satan verenigen, zullen niets dan wraak van Hem ondervinden voor hun moeite - wat heeft het kaf met het koren te doen?

Waarlijk, de familie van onze Heere, die Hij in de eeuwigheid ontving, en van uit de mensen verlost, moeten zo niet met heidenen onder elkaar gehutseld worden. Maar dit alles is de edele uitwerking van de vrije wil, het vrije denken, en de voorgewende liefde.

Pope zegt: *Schoon God de natuur in het noodlot vastklonk, nochtans liet Hij de menselijke wil vrij.* En hij heeft met God en zijn heiligen gehandeld zoals al de vrije wil drijvers doen, namelijk de hemel, de aarde, en de hel dooreen geschud. Maar Gods kloof is gevestigd, en geen vrije wil drijver zal ooit de zeilen van menselijke verdienste uitspreiden, noch de mastboom vrije wil kunnen stijf houden, noch de riemen van menselijke uitnemendheid bezigt, om die onpeilbare kloof over te komen. Jes. 33: 23. En bovendien, tussen ons en ulieden is een grote kloof gevestigd, zodat degene, die van hier tot u willen overgaan, niet zouden kunnen, nog ook die daar zijn van daar tot ons overkomen. Luk. 16: 26.

Algemene liefde werkt wonderlijk op die geleerde vereniging der deïsten. Zij openbaren dezelfde vijandschap tegen de vrijmachtige God des heelals, en Zijn geopenbaard woord, even als de Arminianen en Roomsgezinden doen; maar zij zijn zo teer jegens opstandelingen en redeloze dieren als iemand op aarde. Ik geloof dat de leer van Pythagoras uit deze wortel ontsproot, namelijk de dierlijke driften der ongeheiligde natuur; en wij hebben er in onze dagen velen die dwalingen voorstellen tot het verderven van vele zielen en echter zo teer jegens redeloze dieren en insecten zijn, dat zij een vlieg zouden kussen en er van huiveren om een worm te bezeren.

Niet lang geleden was ik in gezelschap met een heer, die Christus belijdt; ik moest de avond met hem doorbrengen en de nacht bij hem logeren. Ik bevond dat zijn hoofd wonderlijk goed was opgevuld met de leerstelsels van het duizendjarig rijk, *of de duizend jaren van Christus persoonlijke heerschappij op aarde.* Ik gaf hem te verstaan, dat ik geloofde, dat de hemelen Christus moesten ontvangen tot de tijden der wederoprichting van alle dingen (Hand. 3: 21); en dat Hij niet gezien zou worden, totdat Hij opgestaan was van een genadetron, de deur der barmhartigheid had gesloten en op een troon des gerichts verscheen.

Hij had evenwel wonderlijke begrippen van de toekomstige duizendjarige regering: heden zult gij Zijn stem horen. Echter een hart door genade opgericht is beter dan een hoofd opgevuld met denkbeelden van een toekomstig duizendjarig rijk. Evenwel bracht hij dienaangaande vreemde dingen tot mijn oren, doch ik moet belijden dat ik een godsdienst bemin die nabij huis is - ik bedoel in mijn hart, opdat ik die mag genieten in mijn pelgrimsreis door deze ellendige wereld.

Na enige uren gezeten te hebben terwijl mijn hoofd werd opgevuld met deze dingen - (slechts mijn hoofd, zeg ik, want het ging niet dieper) moest het tweede onderhoud plaats hebben met Algemene Liefde.

Zodra hij te voorschijn kwam, verwachtte ik iets nieuws en vreemds, want hij is zeer bevrucht met zijn vernuftige uitvindingen. Hier werd mij gezegd dat dit duizendjarig rijk alles moest oprichten: redeloze dieren, vissen, kruipende dieren, en insecten; allen moesten zij te voorschijn komen gelijk zij geschapen waren: en hij had ook enige hoop op hun zaligheid, de duivelen zelfs niet uitgesloten!

En, om zijn inbeelding te ondersteunen, haalde hij deze Schriftuurtekst aan: *En alle schepsel, dat in de hemel is, en op de aarde, en die in de zee zijn, en alles wat in dezelve is, hoorde ik zeggen: Hem die op de Troon zit, en het Lam, zij de dankzegging, en de eer, en de heerlijkheid, en de kracht in alle eeuwigheid.* Openb. 5: 13.

Ik zat en redetwistte met hem tot één uur in de nacht, maar tot geen doel; hij was te zeker bevestigd om bewogen te worden door zulke zwakke bewijsvoeringen als de mijne. Ik liet hem daarom aan zijn lot over en ben sedert dien tijd omzichtig geweest, om nooit meer een ervan te horen. Dit overtuigde mij dat Algemene Liefde een bewoner is van een vleselijk hart, maar slechts een bezoeker bij Gods uitverkorenen.

Ik ken een dame die er wonderlijk door bestuurd wordt. Zij is gelijk Saulus vanouds, een Farizeeër van de strengste sekte en liefdadig jegens alle soorten, behalve jegens die kruipende stervelingen die *dweepers* genoemd worden. Zij kan niet dulden dat hun naam genoemd wordt; maar zij is zeer teer jegens elk arm meisje der stad, wie de onreine ziekte buiten de maatschappij gesloten heeft; echter zou een arme, eerlijke, gehuwde vrouw, die rijk in het geloof, maar arm in de zak is, kwalijk varen als zij naar haar toe ging in de naam van Jezus.

De herbergier waarvan wij in Lukas lezen schijnt een van dat soort geweest te zijn; de herberg was vol, er was plaats voor allen, behalve voor Jozef en Maria; zij waren van een ander geslacht, daarom moesten zij in de stal huisvesten, schoon de gezegende maagd in barensnood verkeerde.

Ik heb gehoord dat een predikant van de kerk van Engeland eens op de dertiende januari heen ging, om Koning Karel uit het vagevuur te prediken; in welke redevoering hij de Gereformeerden met zeer hatelijke kleuren, maar de Koning in zeer beminnelijke trekken schetste. Waar hij zijn tekst uit nam weet ik niet; maar wij weten allen dat de bijbel niets zegt tegen een eerlijk beeld van God, noch iets ten behoeve van de oorzaak van slachtoffers. Evenwel was deze redevoering niet zonder uitwerking: een bejaarde vrouw, die zeer aandachtig zat te luisteren naar hetgeen de Bijbel, of liever de priester, te zeggen had, waren de ingewanden der liefde zo bewogen met medelijden voor de Koning, dat haar wangen bevochtigd waren met tranen; en toch zo verbitterd tegen de Gereformeerden dat zij verklaarde tegen een ouden christen, die naast haar zat, dat als er een Gereformeerde zo kort bij haar was geweest als hij, zij een mes in zijn hart gestoken zou hebben.

Het was goed voor de man, die mij zulks meedeelde, dat zij onkundig was dat hij een van dat soort was. Deze liefde stroomt altijd in tweeërlei wegen; zij stroomt op in opstand, maar af in medelijden. Ik geloof dat Herodes er niet van ontbloomt was, want hij was zeer teer jegens zijns broeders vrouw - hij kon haar liever naar zijn eigen bed nemen, dan haar in het donker naar huis zenden; en hij was een grote beloner van vleselijke lusten, want hij bood zijn halve koninkrijk aan, om een dansende voet te belonen; maar in de zaak van Johannes, de Calvinist, was hij wat gestreng, gelijk het gewoonlijk plaats heeft bij zulk soort van voorgewende liefhebbers.

Het is in onze dagen gewoonte schoothonden te zien in de rijtuigen van kinderloze vrouwen, die er beter zouden uitzien als zij met kreupele kinderen opgevuld waren. Ik heb reden om te vermoeden, dat Achab vele van die harige passagiers in zijn rijtuig had, die Elia, het zout der aarde en de wagen van het volk, naar Jisreël deden vluchten; en zeer waarschijnlijk was het bloed van de koning een avondmaal voor zijn eigen honden.

Men vertelt mij dat velen bij de toneelvoorstellingen geheel verslagen zitten bij het treurtoneel van Hector, die rond de muren van Troje gesleurd wordt, en ook bij het toneel van het dodelijk einde der schone Eleonore; maar zij kunnen lezen van al de angsten eens lijdenden Zaligmakers, die om onze smarten verwond was, en onze droefheden en onze zonden droeg en de toorn die ons

toekwam. Ja deze tedere zielen, die zo medelijdend zijn jegens Kain, Ezau, Achab, Judas, koning Karel I., de schone Eleonore, Hector, en de honden, kunnen horen van eens Zaligmakers angstkreten, verzoeking, vervolgingen en bloedzweet, en echter niet meer tekens van wroeging tonen dan een vuursteen! Voorwaar het gewelf van de hemel, het verduisteren der zon, het beven der aarde, splijtende rotsen, het verscheuren van het voorhangsel, de belijdenis des verraders en de opstanding van vele doden, staan geboekstaafd om de redeloze driften van zulke Godhatende huichelaars voor eeuwig te brandmerken.

Mijnheer Liefde, u schijnt een vijand beide van God en mensen te zijn; en ik geloof dat wij u bij een onpartijdig onderzoek zullen bevinden een dienstknecht van de satan te wezen.

Wij weten dat deze aan onze eerste ouders vertelde, *dat zij als goden zouden zijn, kennende het goed en het kwaad*, als zij Gods lichte juk van gehoorzaamheid wilden afwerpen en een leugen geloven: en Algemene Liefde doet zijn best om zijn woorden te bevestigen. Sommigen hebben, onder het masker van voorgewende liefde, een gehele menigte afvalligen onder de verlore kudde van Christus bijeen gebracht, en anderen buiten gesloten en verworpen, wier namen in de hemelen geschreven zijn: dit is naar de Goddelijke vrijmacht staan.

Anderen worden onderwezen, om op hun eigen gerechtigheid te vertrouwen, welke God *een wegwerpelijke kled* noemt (Jes. 64: 6); en de gerechtigheid te verwerpen die God aangebracht heeft Jes. 66: 13, is een gerechtigheid van de zondaar (Rom. 10: 3) op te richten op de door hen verachte gerechtigheid van de verlosser, die velen zal rechtvaardigen, Rom. 5: 9. En wat is dit anders dan strijden tegen de Heere, tegen Hem die de onmededeelbare naam van *Jehovah onze Gerechtigheid* moet dragen? Jer. 33:6. Een zondaar te zeggen *dat hij volmaakt in het vlees is*, is hem te leren het dagelijks vertrouwen op vrijmachtige genade te verwerpen, en het is, in uitwerksel, hem te leiden tot het nabootsen van het zelfbestaan van zijn Maker.

Sommigen worden geleerd vele van de wezenlijke waarheden des Bijbels te verwerpen, en strijdig met de zin van anderen te geloven, dit is staan naar oneindige wijsheid, in het pogen om wijs te zijn boven hetgeen geschreven is.

De mens, die de vrijmacht des Almachtigen ontkent, Zijn volstrekt raadsbesluit afschuwelijk noemt, teneinde zijn vrije wil te handhaven die Gods daden van onderscheiden genade vernedert om vrije wil en kracht te verheffen, handelt slechter dan al de duizenden van Babel, en offert zulke verontwaardiging aan de God van de hemel, als ooit Nebukadnézar aangeboden werd, voor al de besluiten die hij afkondigde. En wat is dit anders dan handen van geweld aan de Scepter van Christus slaan, dan staan naar Zijn troon, en Zijn vorstelijk recht aanranden? En hij die zich beroemt op zijn wil of macht, om waarlijk iets goeds te doen, zonder dat God beide het willen en het volbrengen in hem werkt naar Zijn welbehagen, zulk een is vergeten door wie hij bestaat, en staat naar het alvermogen Zijns Formeers (Job 40: 9), die zegt: *zonder Mij kunt gij niets doen*. En hij die de getuigenissen Gods overschreeuwt en zich verhoovaardigt als onfeilbaar in het beoordelen der onkundigen, is vergeten dat alle mensen leugenaars zijn (Rom. 3: 4); en zegt werkelijk dit: ik ben de waarheid. En de mens, die door de grofste dwaling tegen de Heere zich indringt in de genegenheden der zondaren, en hen de ontkenning van de bijzondere verlossing van Christus predikt, wordt voor zulk een ziel een afgod die in de heilige plaats van Christus opgericht wordt (waar er geen behoort te staan), die verwekt de Heere tot toorn (Ezech. 8: 3), en betoont zich kort af een God te zijn, zeggende: u zult mij lief hebben met uw gehele hart.

Wij weten, dat God ons gebiedt hen te verlaten *die de gedaante der Godzaligheid hebben, maar deszelfs kracht verloochenen* (2 Tim. 3: 5); en de levende niet te zoeken onder de doden, noch ons in te beelden dat wij druiven van doornen, of vijgen van distelen kunnen lezen. Daarom heeft de mens,

die ons gebiedt ons met draf te voeden, liever dan hen te horen, die de gehele raad Gods verkondigen en aan de vorm liever te blijven hangen, dan ons te houden aan die predikers, die de kracht Gods verkondigen en niet zichzelf (2 Kor. 4: 7), die heeft, zeg ik, het juk der gehoorzaamheid afgeworpen, is verhoogd in het gestoelte der spotters en heeft de plaats des eeuwige Wetgevers ingenomen.

Sommigen beroemen zich op hun bekwaamheid om de wet te houden, om op te staan, het stof af te schudden en zich een nieuw hart te scheppen, enz. En hij die dit doen kan is een Schepper. Evenwel, al de goden, die de hemel en de aarde niet gemaakt hebben, zullen vergaan van de aarde en van onder de hemel. Jer. 10: 11. De prediker die een leer voorstelt strijdig met de duidelijke Schrift, vernietigd de raad zijns Formeerders, tracht hem als een leerling aan zijn voeten te brengen, en poogt hem kennis te leren. Job. 21: 22. Die mens zal nooit een wezenlijke liefhebber van zielen zijn, die de gehele raad Gods niet verkondigt. Hij bewijst zondaars de grootste liefde die hen hun gevaar aantoonst en tevens de enige toevlucht, die God hen in Zijn woord heeft voorgesteld.

Enig gebod der wet te verzwakken, of de gestrengheid der bedreiging te verzachten, is een belediging der wrekende gerechtigheid aangedaan en verstompt de scherpe snede van haar bliksemend zwaard. Deut. 32: 41. De mens de ellendige leer *van de eindelijke afval van de heerschappijvoerende genade Gods* te onderwijzen, wanneer de mens een gelukkig deelgenoot daarvan is gemaakt, is de gruwelijkste schaduw, over de getrouwheid Gods te werpen, en is, in haar gevolgen, God tot een leugenaar te maken in Zijn belofte, en Hem als meinedig te verklaren. Jes. 54: 3. En de mens, die onze stand in Gods gunst, verklaart te bestaan in ons getrouw zijn in ontvangen genade, of in de verbetering van onze natuurlijke aanleg, en dat verlossing verzekerd wordt aan allen die deze voorwaarden vervullen, hetzij schapen of bokken, die weerspreekt luide de zaligmaker, die zegt: "Ik leg Mijn leven af voor de schapen", die maakt Zijn stervend getuigenis tot een leugen, toen Hij in Zijn laatste ademsnik zei: het is volbracht.

Verwondert u, gij hemelen, en gij aarde, ontzet u hierover. Hier is een hels masker dat *Algemene Liefde* heet, die de stroom van duizenden voorbijgaat, om het bedekken van Gods eeuwige Geest, maar Gods wee is over hem die het draagt. Jes. 30: 1. Er wordt lastering uitgesproken tegen God, Zijn tempel op aarde, en tegen al de uitverkorenen van de hemel Openb. 13: 6; en wormen vestigen zich op de onteerde, misbruikte en vertrapte volmaaktheden van de eeuwig gezegende Godheid; terwijl leugens en leringen der duivelen doorgaan voor eeuwig Evangelie. De vrijmacht Gods wordt verworpen en de vrije kracht des mensen ingevoerd. De almacht Gods en Zijn eeuwige voorkennis van de uitverkorenen wordt vertrapt, en 's mensen wijsheid en macht om zich te verbeteren in de plaats gesteld. De alvermogende arm des Almachtigen, die een blinde door de wereld leidt, Jes. 42: 16, hem in Gods weg houdt, aan wie beloofd wordt, om hem veilig door te leiden, en hem niet zal toelaten neergestoten te worden (dat is tot de hel toe), zelfs al valt hij (Psalm 37: 24), wordt weersproken door deze openlijke klokluiders; en de uitnemendheid der menselijke kracht om te staan, of geheel te vervallen, wordt daarop opgericht. De trouw en waarheid Gods in Zijn eden en beloften, aan Christus en al Zijn zaad vergewist, Jes. 59: 21, worden op de straten vertrapt; en eindelijke afval van het leven en de eeuwige liefde wordt daarop opgericht! De volmaakte gehoorzaamheid van Christus die het geen roof achtte Gode evengelijk te zijn, die evenwel de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, volbracht werd om de wet te verheerlijken die wij verbroken hadden, en wiens gehoorzaamheid alleen velen rechtvaardigt Jes. 53: 11 door God een eeuwige gerechtigheid genoemd, welke is over allen, en op allen die geloven Rom. 3: 22 - Dan. 9: 24, wordt toegerekende onzin genoemd een farizeese gerechtigheid, die de zondaar verder van de hemel afvoert dan tollenaren en hoeren, wordt in haar plaats gesteld! Matth. 21: 31.

De eeuwige vrijmacht Gods, die beloofd heeft Zijn uitverkoren volk gewillig te maken op de dag Zijner heirmacht, Psalm 110: 3, wordt verworpen; en eigenwilligheid, die de heerschappijen veracht, wordt in haar plaats gekroond! 2 Petrus 2: 10. De gezegende Heilige Israëls, Die alleen heilig is, en wiens voorrecht het is, al de uitverkorenen te heiligen, Ef. 5: 25, heeft vele mededeelgenoten, daar de zondeloze volmaaktheid, - vals zogenoemd, - ingevoerd wordt als medearbeider met de oneindige reinheid.

De uitverkorene vaten der barmhartigheid worden *openlijk kinderen van het helse monster* genoemd, terwijl er voor mensen in de hel gestreden wordt. Het prediken over bijzondere verlossing noemt men *een luisteren naar de duivel*, en zijn stem gehoorzamen, terwijl het strijden voor verraders, afvalligen en opstandelingen, *liefde* genoemd wordt. Maar hoe de eeuwige Vader het keuren zal dat Zijn eigen kinderen veroordeeld, ontferd, buitengesloten en aan de duivel verbonden en bastaarden in hun plaats gebracht worden, weet ik niet; maar wij geloven dat gelijk de vader der gelovigen niet kon besluiten, om zijn bastaard in het huis bij Izak te houden, zo ook niemand in staat zal zijn om Judas er in te brengen, wie de Zaligmaker al zo lang geleden aan de duivel heeft overgeleverd.

Is het niet vreemd, dat de voorgewende onfeilbaarheid van een schepsel, die zo ongestadig is als het water, in het oordeel van mensen opgericht zou worden, tegenover de gehele raad Gods; en dat iemand die strijdt voor de verdoemden in de hel, en die zich door zijn daden stelt boven alles wat God genaamd, of aangebeden wordt, zo ijverig aangedaan wordt, dat bij de troon van het geweten van de zondaar behoudt, terwijl de vrijmacht, de uitverkiezing, de gerechtigheid, de wijsheid, goedheid, en kracht Gods, miskend en veracht worden? Maar dit alles wordt gedaan uit liefde tot vlees en bloed, terwijl de zielen van arme zondaars omkomen, uit gebrek aan de ware kennis Gods. Dit wordt *liefde* genoemd, doch het is hard werken om dwalingen te verbreiden en ofschoon hun zielen er bij verloren gaan, zo wordt zulks arbeid der liefde geheten. Maar God zegt: *de dwaas zal niet meer milddadig genoemd worden, en de gierige zal niet meer mild geheten worden, want een dwaas spreekt dwaasheid, en zijn hart doet ongerechtigheden, om huichelarij te plegen, en om dwaling te spreken tegen de Heere, om de ziel des hongerigen leeg te laten, door de vaste spijsze hem te onthouden; en de dorstige drank te doen ontbreken*, Jes. 32: 5, 6, die de Geest der Genade smaadheid aandoet.

Zielen te leren om de onwankelbaarheid van Gods verbond te ontkennen, is hen aan te zetten tot opstand tegen de onwankelbaarheid van God in Zijn raad, en de grondslag te ondermijnen, en de voorschans te bestormen van de verheerlijkte zowel als van de strijdende gemeente. Zondaren te leren dat een onvolmaakte gerechtigheid hen kan rechtvaardigen, is de wet omver te werpen; en een toegerekende gerechtigheid te ontkennen is het Evangelie tot een fabel maken: ik schaam mij, zegt Paulus, het Evangelie van Christus niet, want daarin is de gerechtigheid Gods geopenbaard. Rom. 1: 16. Wie hij ook zijn mag, die deze geestelijke boosheid bedrijft in volstreckte onkunde, is een nieuweling, die van de Evangeliedienst moet ontzet worden; en die het moedwillig doet, heeft de teugels der vrees afgeworpen, loopt los in het gevaarvolle pad der trotsheden en is schuldig aan grote overtredingen. Psalm 19: 12, 13.

Algemene Liefde! Ik merk dat u geen vriend van God, en, bij nauwkeurig onderzoek blijkt het, dat u geen vriend van mensen bent. Uit voorgewende liefde tot de gevallen natuur, tracht u een slechte zaak goed te maken, om gevallen stervelingen te bemoedigen. Zo zegt u hen, dat zij niet zonder enige kracht zijn en die dat gelooft, wordt geleerd de arm des Heeren te verwerpen, en de bede des dichters te minachten. *Ondersteun mij, zo zal ik behouden zijn*, Ps. 119: 117.

De mensen te leren *de volkomen volharding der heiligen in de kracht des Heeren te ontkennen, uit oorzaak van zijn zwakheden*, is zijn vertrouwen verzwakken in de algenoegzame genade en de lankmoedige

barmhartigheid Gods. Deze leer is een vijand van het geloof, een voedster van het ongeloof en een handlanger van de duivel zelf, omdat zij ons doet wankelen aan die overnietigbare beloften Gods, en de deur openlaat voor de satan, de aanklager der heiligen, om langs die weg binnen te komen.

Iemand te vertellen *dat zijn werken verdienstelijk zijn voor, of geldig kunnen zijn bij God*, is de schoonheid te misvormen en de waardij te verkleinen van vrijmachtige genade. Zondaars aan te zetten tot het roemen in de kracht, om zichzelf rein te maken, is hen aan te sporen tot verwerping van de fontein, die God geopend heeft tegen de zonde en de onreinheid, Zach. 13: 1; en iemand te zeggen dat hij kracht heeft om tot Christus te komen, Hem te kiezen en aan te grijpen, is de mensen te leren om de Zaligmaker tot een leugenaar te maken en het snoer der eeuwige liefde te versmaden, dat zegt: niemand kan tot mij komen tenzij de Vader hem trekke.

Hij die onderwezen is om te roemen in de vrije wil, is bekwaam gemaakt, de dag van Gods heikracht te versmaden. Psalm 110: 3. Wie onderwezen is te geloven, *dat hij volmaakt in het vlees is*, maakt de kermende beden van de Heilige Geest en de voorbeding van Jezus Christus krachteloos. De mens die enige duidelijke waarheid ontkent, versmaadt de raad Gods; hij, die zo onfeilbaar schijnt, dat hij die verandert, is te trots om zich te onderwerpen aan het profetisch ambt van Christus en hij die Christus niet wil toestaan te verkiezen of te weigeren wie het Hem behaagt, rechtvaardigt het oude zeggen van weerspanningen en zegt tot Christus dat Hij niet over hem heersen zal. Hij die des mensen val op zijn zachtst neemt, verkleint de kracht van het kruis; en bij die één penning aan God kan betalen, verwerpt de vrijmaking van het Evangelie: die gezond zijn hebben de medicijnmeester niet van node: en hij die niet geheel verloren is, zal waarschijnlijk nooit behouden worden. Dit alles zijn trotse inbeeldingen, die zich verhovaardigen tegenover de kennis Gods; een mens die beschonken is door zulke dwalingen heeft zijn zinnen verloren, en die in dezelve sterft zal gewis zijn ziel verliezen.

Als dit het stelsel is van Arminiaanse genade, en zij daárvan eindelijke afval prediken, dan spreken zij de waarheid; daarin stemmen wij met hen in en zijn even verzekerd dat een gebouw van hooi, stro en stoppelen, zal vergaan, als wij weten, dat het gebouw der genade eeuwige winst zal oogsten; en wij betwijfelen evenmin dat leugens in de hel bevestigd worden, dan dat wij betwijfelen, dat de waarheid in de hemel beslist wordt.

Een andere misdaad door Algemene Liefde gepleegd is het nabootsen der genade van Gods Geest. Maar ik geloof dat deze naambriefjes aan de krop van de zak gebonden worden, teneinde het onkruid des te beter te verkopen. O ellendig bedrog! Ik wenste dat hun zielen gevoeld hadden wat de mijne heeft ondervonden, zij zouden dan van zichzelf walgen, en God prijzen voor een gekruisigde Zaligmaker: want als zij gedaan en gezegd hebben wat zij verkiezen, is er geen weg naar de hemel dan door genade, door het geloof in Christus Jezus.

Zij spreken wonderlijk over *geloof*, maar bevindende dat zij de leer der uitverkiezing ontkennen en er tegen strijden, besluiten wij geredelijk dat het hun niet is het geloof der uitverkorenen van God; en aangezien hun geloof kan teniet gaan, weten wij dat het niet het geloof is, waarvoor Christus bad; omdat sommigen eerlijk verzekeren dat, alhoewel hun geloof hen heden tot kinderen Gods maakt, zij morgen die des duivels kunnen zijn. Wij weten dat dit het geloof niet is, hetwelk uit de dood tot het leven leidt, omdat zulke gelovigen nooit in de verdoemenis komen, daar zij het eeuwige leven reeds deelachtig zijn. Het geloof van Gods uitverkorenen strijdt tegen en overwint de wereld, maar het Arminiaans geloof strijdt voor de wereld en tegen de rechtvaardigen.

Als zij over *bekering* spreken, kan men zeker zijn dat zij de wagen voor de paarden spannen. God heeft een eeuwige gerechtigheid beloofd aan het geloof, en de Heilige Geest getuigt dat het geloof de hand is om dat kleed aan te doen: zij is over allen en op allen die geloven. Maar het Arminiaanse geloof is geen hand, maar een bedeksel; en bij de zodanigen staat de menselijke verbeelding als een mededinger naar de vlekkeloze gehoorzaamheid van Christus, welke alleen rechtvaardigt. Rom. 5: 19.

Wij weten dat het geloof in de gerechtigheid Gods eerst komt, daarna geestelijke overtuigingen, dan wordt het geloof in een toegerekende gerechtigheid gevoeld; schuldvergeving en vrede verschijnen als de vruchten of uitwerkselen daarvan; de heiligende en vertroostende invloeden van de Heilige Geest werken zalig op de ziel; en dan stroomt de Evangelische bekering in, om de achterhoede aan te brengen. *Ik zal u uit de heidenen halen, en zal u uit alle landen vergaderen, en Ik zal u in uw land brengen. Dan zal Ik rein water op u sprengen, en gij zult rein worden van al uw onreinheden, en van al uw dreggoden zal Ik u reinigen. En ik zal u een nieuw hart geven, en zal een nieuwe geest geven in het binnenste van u. En Ik zal het stenen hart uit uw vlees wegnemen, en zal u een vlezend hart geven. En ik zal Mijn Geest geven in het binnenste van u; en Ik zal maken dat gij in Mijn inzettingen zult wandelen, en Mijn rechten zult bewaren en doen. En gij zult wonen in het land dat Ik uw vaders gegeven heb, en gij zult Mij tot een volk zijn, en Ik zal u tot een God zijn. En Ik zal u verlossen van al uw onreinheden; en Ik zal roepen tot het koren, en zal dat vermenigvuldigen, opdat u de smaadheid des hongers niet meer ontvangt onder de heidenen. Dan komt er de Evangelische bekering in: Dan zult gij gedenken aan uw boze wegen en uw handelingen die niet goed waren; en gij zult een walging van u zelf hebben over uw ongerechtigheden, en over uw gruwelen. En nu wordt alle roem uitgesloten: Ik doe het niet om uwentwil, spreekt de Heere Heere; het zij u bekend: schaamt u en wordt schaamrood van uw wegen, gij huis Israëls. Ezech. 36: 24-32.*

Als de voorstanders van Algemene Liefde van *lijdzaamheid* spreken, is het slechts geduldigheid in verdrukking, om hun eigen gerechtigheid op te richten, en niet de lijdzaamheid van Christus, want die wordt geoefend onder het lijden ter wille van een reeds ontvangen gerechtigheid; niet om er een te verkrijgen, of een van hun zelf op te richten, maar om een die vrijwillig geschonken is, vast te houden. Geduld onder het lijden om de waarheid is de lijdzaamheid van Christus; maar geduld om zich staande te houden onder rechtmatige en Goddelijke bestraffing, om te volharden in het werk der dwaling, is de lijdzaamheid van de satan en hij heeft ellendige doeleinden om daarin de zielen op te bouwen.

Als zij van *liefde* spreken dan is dit niet die liefde, die een welbehagen heeft in de heerlijke der aarde, en in zulken welke uitmunten in godsvrucht; maar een liefde die slechts gloeit voor opstandelingen en verraders, en die de uitverkorenen van God haat. Voorzeker is hij die zijn broeder haat, omdat deze de waarheid der uitverkiezing vasthoudt, een moordenaar; en geen moordenaar heeft enig deel in het koninkrijk van God en van Christus. Deze Algemene Liefde is niet uit God, maar uit de wereld, omdat zij de uitverkorenen haat en de wereld bemint; en, als de uitverkorenen uit de wereld waren, zou Algemene Liefde, met de wereld het haar liefhebben. God verhoede het dat een vriend der wereld mij ooit zou liefhebben, omdat de vriendschap der wereld vijandschap Gods is. Hij die een vriend der wereld is, is een vijand van God.

Als iemand die van Algemene Liefde bezeten is, *ootmoed* voorwendt, is zulks niet die nederigheid met welke God een ziel bekleedt. Een heilige in waren ootmoed heeft zijn geloofsoog gevestigd op een verzoend God in de Persoon van Christus en gevoelt terzelfder tijd de verdiensten van het kruis in zijn hart stromen, en de getuigenis van Gods Geest met zijn geest getuigende, dat hij een kind Gods is. Dit doet hem zich verheugen met een vreugde welke nimmer door stervelingen kan

beschreven worden; en die ziel, die terugdenkt aan Mozes gestreng blik, Sinai's ontzettende storm, de gapende kaken des afgronds, de vergiftigde pijlen der wraak, en wie de eindeloze vlam van Tofeth doet beven, ofschoon onder een bewustzijn van bevestigde en verzegelde schuldvergeving, ja, beven bij de gedachte en het gezicht, hoe nabij hij was aan de eeuwige vlammen, toen barmhartigheid hem oprichtte, die juicht met beving en zo iemand verricht deze arbeid altijd in het kleed van ware ootmoed.

Maar de Arminiaanse ootmoed is geheel iets anders; zij bestaat uit een somber gelaat en afgetrokken blik, met vertwijfeling vervuld; inwendig knorrende, omdat Mozes geen onvolmaakte gehoorzaamheid wil aannemen, noch het getal tichelstenen verminderen, die zij maken om hun verborgen Babylon te bouwen; waarin ze niet beter zullen slagen dan hun broederen vanouds deden, die voorwerpen van bespottung werden; en alzo zullen: allen die het zien beginnen te spotten, zeggende: Deze mens heeft begonnen te bouwen, en heeft niet kunnen voleindigen, (Luk. 14: 29, 30); en de reden is, omdat zij voor eigen rekening aanvingen, in plaats van te putten uit de oneindige volheid des Zaligmakers.

Zulk een voorgewende ootmoed werd in Achab gevonden, toen het geschut van de hemel in zijn oren klonk, om het stelen van de wijngaard van zijn buurman; en zulk een nederigheid is een masker dat voorgedaan wordt, om de zielen der eenvoudigen te bedriegen, die denken dat een vervallen gelaat, een somber uitzicht, een gemaakte spraak, een eenvoudige klederdracht, en woorden die zoetvloeiender dan olie zijn, - ofschoon in opstand tegen God in het hart, - het nederig gewaad is van een verlost schaap, terwijl hun enigste droefheid is, dat hun eigengerechtigte zielen de Almachtige niet kunnen doen bukken om hun roemen te veroorloven. *Dit is de dwaasheid des mensen die zijn weg verkeert, en die zijn hart tegen de Heere vergramt.* Spreuk. 19: 3.

Een oproerige geest, in strijd met Gods raadsbesluiten, onder een bewustzijn van het vergif der schuld, en de toorn Gods in het geweten geopenbaard en gevoeld, is de wortel waaruit al deze geveinsde ootmoed voortspruit. Maar de ootmoed van een heilige, die onder de invloed verkeert van eeuwige liefde, is vol walging van zichzelf en staat verwonderd dat het lot der eeuwige verkiezing in zijn schoot is geworpen, Spr. 16: 33. Deze ootmoed doet het gezicht blinken, en vervult het hart met vertroosting, gelijk een wijnfles die niet geopend is (Job 32: 19), terwijl de verborgen vlam der eeuwige liefde de ziel doet wegsmelten als was, totdat het beeld van de tweede Adam in al zijn wezenstrekken in zulk een gelukkige ziel verschijnt, en al zijn woorden te voorschijn komen, als met genade besprengd, gelijk de dauwdroppelen, terwijl hij de gerechtigheid aan zijn Formeerder toeschrijft. Een ware maagdelijke ziel draagt de wet der liefde op haar tong, maar werpt haar parels niet voor de zwijnen; bemint de Zaligmaker met al haar beminnelijkheid, maar betoont geen medelijden jegens duivelen, noch strijdt met haar vorstelijk Hoofd, ten behoeve van verraders; de potscherven toelatende te strijden met de potscherven der aarde; maar ontvlieft het wee dat hen overkomen zal, die met hun Formeerder twisten, Jes. 45: 9.

De *hoop* van het Arminianisme schijnt mij toe veel te verschillen van de hoop van het Evangelie, omdat zij stelt dat Christus voor alle mensen stierf, maar Christus verklaart dat de poort die tot het verderf leidt het grootste aantal ontvangt, Matth. 7: 13. Daarom indien het eerste waarheid zij, zijn er sommigen in de hel voor wie Christus stierf; in welk geval er een ongenoegzaamheid moet geweest zijn in de losprijs welke de Borg betaalde, of anders verdonkert het Zijn wijsheid en veronderstelt Hem als verstandeloos te zijn gemaakt door de slang, die, door zijn listigheid legioenen in zijn bezit gekregen heeft, die door koping het eigendom van de Zaligmaker waren. Het verdonkert niet slechts Zijn wijsheid, maar Zijn macht tevens, die hen niet behouden kon, die Hem waren toevertrouwd, omdat de poorten der hel ze overweldigden en er velen uit Zijn hand rukken, Joh. 10: 28.

Het schijnt eveneens geweldig de *rechtvaardigheid* van God te verdonkeren, daar Zijn zwaard ontwaakte en de grote Herder sloeg (Zach. 13: 7), en Hij Hem niet heeft gespaard, noch een penning der schuld liet vallen, Rom. 8: 32. En het is duidelijk dat de Gerechtigheid beloofde, door het bloed des verbonds, de gebondenen uit de kuil, daar geen water in is, uit te laten, (Zach. 9: 11); en voorts, om getrouw en rechtvaardig te zijn, dat Hij ons de zonden vergeven en ons reinigen zou van alle ongerechtigheid, 1 Joh. 1: 9. Maar helaas! dit alles wordt omver gestoten als het Arminianisme waarheid is.

Als de Arminiaanse hoop is gevestigd op een Borg die de schuld niet betalen kan; of op een veranderlijken Zaligmaker, die betaald had, terwijl de koopprijs niet voldoende was en daarvan twee malen kon geëist worden, eerst van de Borg, en dan van de schuldige, ze eerst uit de gevangenis der zonde zendende voor rekening van de Borg, hen heden, door genade, zonen Gods makende, en tenslotte latende afvallen, en tot in alle eeuwigheid in de hel opsluitende, totdat zij de laatste penning voldaan zouden hebben van hetgeen over lang betaald is; wat is er dan voor grond van enige hoop? Ik antwoord, een hoop op zulke leerstellingen gegrond, is even wankelbaar als een veer in een wervelwind.

Evenwel zijn er velen die zo verhard zijn, door de bedrieglijkheid der zonde, dat zij zulke leugens voorstellen in de Naam des Heeren, en ze Hem toeschrijven. Het moest het vlees doen sidderen van hen, die enige Gode waardige gedachten koesteren, en zij die zwijgen bij het bericht van zulken hoon die God aangedaan wordt, behoorden gestraft te worden door elke steen in de straten.

Maar wat heeft deze hoop, die op valsheid gegrond is, te doen met de hoop van het Evangelie?

Ik antwoord, juist even veel als de troon der ongerechtigheid te maken heeft met de troon der genade. Evenwel erkennen de Arminianen eerlijk, dat hun hoop kan verloren gaan; en wij geloven waarlijk, dat het is gelijk zij zeggen, dat iemand heden een volmaakt mens in deze valse staat der hoop, en morgen in de hei kan zijn. Maar de hoop van het Evangelie is een geheel andere zaak; de gekruiste Christus is de enige hoop die ons voorgesteld wordt; en hij die de toevlucht tot Hem neemt stort niet in de hel, maar zal gewis de toekomstige toorn ontvlieden. Merk op, te ontvlieden en niet daarin te storten. Wie in Christus gelooft zal in zijn hoop niet teleurgesteld worden. Maar de hoop van het Arminianisme heeft, gelijk te vrezen is, velen bedrogen; en geen wonder daar zij gegrond is op een voorwaardelijke belofte, op een verlamden arm van de machteloze vrije wil en deelgenootschap aan een zwakken, en veranderlijken Zaligmaker, naar hun dwaze mening.

Maar de hoop van een Christen is een anker, dat geworpen is in de onwankelbare en onveranderlijke Godheid; haar lepels houden vast binnen het voorhangsel van Christus' vlees, en zij is vast en verzekerd voor elk uitverkoren vat der barmhartigheid, Hebr. 6: 19. De Heere zal de toevlucht Zijns volks, en de sterkte der kinderen Israëls zijn, Joël 3: 16.

En als een Israëliet in waarheid zijn hoop verliest, of vervalt van de genade Gods en van de heerlijkheid, waarvan de genade een onderpand is, en daarna verworpen wordt, dan moet de Heere zelf vervallen. Evenwel heeft Hij nog nooit doen vervallen, zij die op Hem betrouwden (Jozua 21: 45), en het wordt hoog tijd dat wij tegen Hem getuigen, wanneer zulks kon plaats hebben. Ofschoon Asaf zegt: *heeft de toezegging een einde van geslacht tot geslacht? Heeft God vergeten genadig te zijn?* nochtans is hij eerlijk genoeg om te erkennen dat dit zijn krankheid was. Psalm 77. 9-11. En voorzeker is die mens een blinde leidsman, die de krankheden des vleses en het heerlijke en eeuwige Evangelie des Zoons Gods niet kan onderscheiden.

Als wij de *vrede* onderzoeken, die door de algemene liefde drijvers genoten wordt, dan zullen wij weldra zien, dat zij niets met het Evangelie te maken heeft. De vrede, welke het Evangelie verkondigt, is een verzoening tussen God en de zondaar, welke vrede daargesteld was door Christus

onze Middelaar, door het bloed des kruises (Kol. 1: 20); daarom is Hij onze vrede; God heeft Hem voorverordineerd om zulks te zijn, Jes. 25: 12. Christus betaalde onze schuld van gehoorzaamheid aan de wet, verwijderde haar vloek, en droeg dien van elk gelovige: en door Zijn dood betaalde Hij onze schuld des lijdens aan de gerechtigheid, zoals Hij lang tevoren verklaard had: de ziel die zondigt die zal sterven.

Dus door Zijn gehoorzaam leven de wet verheerlijkt en door Zijn dood onze schuld des lijdens aan de gerechtigheid betaald hebbende, is er een troon der genade opgericht op bevredigde gerechtigheid, de waarheid verhelderd en het oordeel ten volle uitgevoerd. Gerechtigheid en gerichte zijn de vastigheden Zijns troons, genade en waarheid gaan voor Zijn aangezicht heen. Van deze troon spreekt Hij van vrede dengenen die ver zijn, en hen die nabij zijn; en de gelovigen zullen gezegend worden met overvloedige vrede zolang de maan bestaat. En zo moet het zijn, want Christus is de Vorst des Vredes, en ons is het vrijwillig verkondigd. *Mijn vrede geve Ik u; niet gelijk de wereld dien geeft, geve Ik ze u.* Deze vrede is voor eeuwig verkondigd tussen God en de uitverkorenen, tussen de uitverkorenen en hun eigen geweten; ja zelfs tussen de uitverkorenen en de dieren des velds (Job 5: 23), en tussen het een uitverkoren vat en het andere.

En wanneer wij door het geloof Gode behagen, moeten onze vijanden met ons bevredigd zijn, dat wil zeggen, God ontzet de heirlegers van vervolgers, ze noodzakende hun wapenen van opstand te doen neerleggen, en stil te zijn; terwijl de arme heiligen, bijna uitgeput door de langdurige vermoeienissen van de strijd, hun krachten mogen vernieuwen tegen een nieuwe aanval.

Maar wat heeft de vrede der algemene liefdedrijvers te doen met deze vrede, welke in het Evangelie wordt verkondigd? Volstrekt niets: zij die strijden voor het huis van Achab en Izébel hebben niets met deze vrede te maken. Ons antwoord tot zulken is: wat hebt u met vrede te maken? Gaat achter ons, wij zijn in strijd met Achab en zijn bloedig huis, omdat de tovenaars van Izébel zo talrijk zijn. Maar deze algemene liefdedrijvers noemen de raadsbesluiten Gods afgrijpselijk, een taal die doortrokken is met zulk een opstand, als niemand tegen enig aards vorst zou durven bedenken. Zulken onderhouden een goddelozen strijd met de vrijmachtige Heere van de hemel, zijn weerspanning tegen Zijn wetten, strijden tegen al de vorstelijke onderdanen der genade, die verwaardigd worden om te buigen onder Zijn vrijmachtige wil, ja, zij zoeken verzoening tussen de gemeente en Izébel

Dit is vrede verwekken waar God oorlog verklaard heeft: *Ik zal vijandschap zetten tussen de gemeente en slang; tussen Christus, het vrouwenzaad, en het slangenzaad, die elkaar zullen verbrijzelen.* En voorzeker kwam Christus nooit om Zijns Vaders wil te weerspreken, maar om er een welbehagen in te hebben, en die te volbrengen: ik ben niet gekomen om vrede op aarde te brengen maar het zwaard en een vuur, en wat zal Ik, indien het reeds ontstoken zij? Want voortaan zullen er vijf in één huis verdeeld zijn, drie algemene liefdedrijvers tegen twee beminnaars van God: en hoe nauwer zij verenigd zijn door de banden der natuur, hoe heter de strijd zal zijn; 's mans vijanden zullen zijn eigen huisgenoten zijn.

Evenwel moeten wij deze voorwendsels van liefde toelaten zich te behelpen, want zij strijden niet voor God, noch voor Zijn wetten, noch voor de kerk. Als zij voor God streden, zouden zij niet tegen ons strijden en de goddelozen helpen: *En Jósafat de koning van Juda, keerde met vrede weer naar zijn huis te Jeruzalem. En Jehu de zoon van Hanani de Ziener ging uit, hem tegen, en zei tot de koning Jósafat: zoudt gij de goddelozen helpen, en die de Heere haten, liefhebben? Nu is daarom over u van het aangezicht des Heeren grote toornigheid. Evenwel goede dingen zijn bij u gevonden;* 2 Kron. 19: 1, 2, 3, en het was goed voor hem dat Gods raadsbesluiten in hem gevonden werden.

Dus blijkt het dat Algemene Liefde niet voor God strijdt, maar de goddelozen bijstaat; evenmin strijdt zij voor Gods wetten: van iemand die gewapend is tegen de raadsbesluiten zijns Formeerders, strijdende voor afvalligen, die nu in de hel zijn, kan men nooit zeggen dat God lief heeft met Zijn

gehele hart, zijn gehele ziel, met zijn gehele gemoed en met al zijn kracht; evenmin kan het van hem gezegd worden, dat hij vader en moeder, vrouw en kinderen, ja zelfs zijn eigen leven om Christus wil haat, en als hij dat niet kan is hij Zijns niet waardig.

Algemene Liefde is, niettegenstaande al haar voorgewende liefde, geen vriend *van de kerk*, noch van hen die daartoe behoren; want zij leert hen haar leerstukken te verloochenen, en nochtans aan haar muren vast te klemmen; zij snijdt de borsten van haar vertroosting af, en beveelt ons dan aan haar geraamte vast te klemmen. Dit is voorzeker een vreemde wijze van weldadigheid!

De Staatskerk leert mij, in haar belijdenisschriften, *dat ik gans en al onbekwaam ben om tot Christus te komen, ofschoon Hij mij zulks gebiedt; of God lief te hebben, ofschoon mij zulks geboden wordt; of Hem te dienen, ofschoon het om mijn leven is*. Elk lief kind, weet dit, dat ge uit uzelf niet in staat bent deze dingen te doen, noch te wandelen in de geboden Gods, en Hem te dienen, zonder Zijn bijzondere genade, waarom u ten allen tijde moet leren roepen met ijverig gebed.

Algemene Liefde spreekt dit tegen, en zegt: *dat Christus mij roept geeft te kennen, dat ik kracht heb om te komen, of anders bespot Christus mij met een vruchteloze roeping*.

Evenwel kon de Bruid Christus roeping en haar eigen zwakheid zeer goed met elkaar verzoenen: sta op, mijn schoonste, en kom mee, zegt Christus. trek mij, en wij zullen U nalopen, zegt de bruid. Zij keert het gebod om in een gebed en ontvangt een antwoord.

Algemene Liefde leert mij, om Christus' gerechtigheid *toegerekende onzin* te noemen en te roemen in zelfvolmaking en waarschuwt mij nooit de kerk te verlaten.

Maar is dit broederlijke liefde, mij vol eigen gerechtigheid, en roemende in zelfvolmaking naar 's Heeren tafel in de kerk te zenden? Voorzeker, als ik daar op deze wijze ga, zal ik leugens in mijn mond dragen, want zij leert ons zeggen: *wij onderwinden ons niet, tot deze Uw tafel te komen, o Genadige Heere, vertrouwend op onze eigen gerechtigheid, maar op Uw menigvuldige en grote goedertierenheden. Wij zijn niet eens de kruimeltjes waardig die van Uw tafel vallen*.

Vreemde taal is dit voor een volmaakt mens, die geleerd heeft de gerechtigheid zijn Scheppers te verachten! Zulke zielen hebben geen recht, om tot des Heeren tafel te naderen, alwaar geveinsden tegenover God afgewezen moeten worden. Niemand, in zich zelf volmaakt, heeft daar enig recht, maar alleen zulken, die hartgrondig bedroefd zijn over hun zonden, en die zeggen kunnen "derzelver herdenking is bitter en derzelver last is ondraaglijk". Hij die de uitverkiezing heeft leren verloochenen, is onderwezen om dit leerstuk te ontkennen: ik geloof in God de Heilige Geest, die al het uitverkoren volk van God geheiligd heeft.

Hoe kan iemand zich aansluiten aan de kerk, welke zegt: "beziel uw dienaars met gerechtigheid, en verheug Uw uitverkorenen volk", wanneer hij dat in zijn hart ontkent? God te naderen met de lippen en Hem te eren met woorden van verkiezing en toegerekende gerechtigheid, terwijl het hart ver van Hem is, is God de Vrijmachtige, en de Rechtvaardiger der goddelozen, tevergeefs aanbidden. Als een mens geleerd heeft de leerstukken Gods te ontkennen en te versmaden en dan gezonden wordt om Gods voorhoven in valsheid te betreden en zijn Maker met leugens te omtuinen, om zijn menigvuldige zonden te bemantelen met zondeloze volmaaktheid en dus te veinzen voor het aangezicht van de Almachtige God onze Hemelse Vader, gaat hij de weg die eindigt in de verdoemenis, waarmee zij bedreigd worden, die huichelachtige spotters in de Godsverering zijn. Als de onderdanen van Algemene Liefde een betere leer dan deze te verkondigen hebben, laat hun deze dan belijden, of anders er voor eeuwig van zwijgen dat zij vrede hebben met de kerk.

Als wij deze Algemene Liefde vergelijken met het voorschrift dat Paulus ons geeft van *de liefde Gods*, zullen wij ze daarmee even strijdig vinden, als haar leerstukken zulks zijn tegen de staatskerk. Paulus geeft ons een ware afbeelding der Goddelijke of broederlijke liefde in 1 Kor. 13: 1: Al ware het dat

ik de talen der mensen en der engelen sprak; al sprak ik met al de welsprekendheid die de wijsheid van deze wereld leert; en al sprak ik zoveel over heiligheid en zondeloze volmaking als een engel zulks zou kunnen; nochtans, als ik de liefde niet had, als ik gelukkig deelgenoot was van de verkiezende en eeuwige liefde Gods, en niet gebracht was tot liefhebben van God boven mijzelf, en Gods uitverkoren vaten boven alle afvalligen en verraders, zo ware ik niets dan een klinkend metaal of luidende schel. En al ware het dat ik de gave der Arminiaanse profetie had, gelijk Mijnheer Bell bezat, en kon voorspellen wanneer Londen door een aardbeving zou vergaan; zodat ik duizenden in Hyde Park dreef om die te ontkomen; - en al wist ik al de verborgenheid en al de wetenschap, zodat ik Toplady, Hervey, Whitefield, de oude Johannes Calvijn, de profeten, apostelen, en zelfs Christus zelf kon tegenspreken, gelijk wij tevoren hebben aangestipt, gelijk sommigen in onze dagen doen, zo ware ik niet, als ik de liefde niet had. En al ware het dat ik al het geloof had, zodat ik bergen verzette, van schuld en inwonend verderf tevens, ja dat ik een gevallen ellendeling zo volmaakt in het vlees kon verklaren, als God zelf volmaakt is, zo ben ik nochtans als ik de onderscheiden liefde Gods niet in mijn hart heb, niets; niets dan een misleide zondaar, in opstand tegen God. En al ware het dat ik al mijn goederen tot onderhoud der armen uitdeelde, teneinde mijn eigen gerechtigheid op te richten. en mijn Formeerder tot een schuldenaar te maken, en al ware het dat ik mijn lichaam overgaf, opdat ik verbrand zou worden, of zulk een liefde toonde voor zondaars, dat ik mijn aandeel uit het bloed eens zaligmakers weggenomen wenste te zien, tenzij hetzelfde stroomde voor het gehele menselijke geslacht; nochtans zou al deze vertoning van vleselijke liefde, die mij zo hoog verheft in de schatting van zondaren, mij, zonder de liefde Gods in mijn hart, geen nuttigheid geven. De liefde is lankmoedig, verdraagt alle dingen om der uitverkoren wil (2 Tim. 2: 10) zij is goedertieren, bovenal jegens de huisgenoten van het geloof (Gal. 6: 10), in hen te voeden met ware wijsheid en verstand (Joh. 21: 15).

De liefde is niet afgunstig, - zij is niet afgunstig jegens iemand om zijn getrouwheid in het verkondigen van de gehele raad Gods, (Hand. 20: 27); - of omdat hij geweldig is in de waarheid, Jer. 9: 3. de liefde handelt niet lichtvaardig, - zij roemt niet op het verbeteren van een natuurlijk talent, getrouw zijnde aan ontvangen genade; noch veracht een toegerekende gerechtigheid, teneinde een zondaar behulpzaam te zijn in het oprichten van zijn eigen spinnenweb op de puinhopen der gehoorzaamheid van een Zaligmaker; zij is niet opgeblazen met een ijdele inbeelding van vrije kracht, noch met een ijdel zelfbedrog van vleselijke volmaking, of van onfeilbaarheid, maar zegt: die meent iets te weten, die weet niets gelijk hij het behoort te weten. Zij handelt niet ongeschikt door de goede naam van elke prediker te bezoedelen; noch leert iemand de leerstukken des Bijbels te loochenen. Ze zoekt de roem van zichzelf niet; noch leert iemand ijdele verschijningen te bespreken uit zijn eigen hart, maar de heerlijkheid van Hem die haar gezonden heeft, noch veroorlooft de mens zich zelf te verzekeren in het oordeel en de genegenheden van zondaars boven Christus en Zijn waarheid. Zij wordt niet verbitterd onder rechtmatige bestraffing, als die gegeven wordt. Zij denkt geen kwaad van hen, die de eeuwige verkiezing prediken, en strijden voor de onwankelbaarheid van Gods eeuwig verbond en de heerlijke voorrechten daarvan.

De liefde verblijdt zich niet in de ongerechtigheid; verblijdt zich niet omdat dwalingen overvloediglijk verbreid worden en de voorstanders van dezelve toenemen; toont geen blijdschap over de wereld dat zij het beest bewondert, heeft geen behagen in verenigingen die opgericht zijn en gewapend worden met opstand tegen God, maar zij verblijdt zich in de waarheid. Zij verblijdt zich wanneer de eeuwige verkiezing aan een arm zondaar geopenbaard wordt en zijn ziel verheugt zich, dat zijn naam geschreven is in de hemel, en dat, Luk. 10: 2, daar zijn getuigen zijn en zijn getuigenis in de hemel is. Job 16: 10. Zij verheugt zich in het genot van een toegerekende gerechtigheid, welke de ziel vervult met vreugde en vrede in het geloof, Rom. 15: 13; verheugt zich in de waarheid van de volharding der heiligen en doet hem zijn weg bewandelen juichende en God met blijde lippen

lovende, Psalm 45: 16, geeft de heiligen een volkomen overtuiging van zijn veilig aanlanden in de heerlijkheid en zegt hem dat bij zal terugkeren met gejuich en eeuwige blijdschap op zijn hoofd. Jes. 35:10.

De liefde verdraagt alle dingen; verdraagt allen tegenstand, verzoeking en verwijtingen van valse leraren en al de pijlen die uit hun bogen worden geschoten, liever dan een grein van Gods waarheid over te geven voor hun inbeelding. Zij gelooft alle dingen. Zij roept God nooit tot verantwoording over Zijn besluiten, noch leert mensen zulks te doen, dagvaart God nooit voor de rechtbank der vleselijke rede, noch veroorlooft dat zulks gedaan wordt; maar gelooft alle dingen, uitgenomen de dwalingen; vertrouwt de leer der verkiesing en verwerping: gelooft dat al de uitverkorenen de gerechtigheid van het geloof zonder de wet zullen bereiken, Rom. 9: 31 en dat al de overigen die niet zullen verkrijgen, al zoeken zij die door de werken der wet, Rom. 9: 32; gelooft dat al de uitverkoren van God zullen geleerd worden, ofschoon de overigen altijd leren zullen, en nimmermeer tot kennis der waarheid kunnen komen, 2 Tim. 3: 7.

De liefde gelooft dat allen, die in het boek des levens des Lams geschreven zijn, zullen behouden worden (Dan. 12:1); ja allen die verordineerd zijn tot het eeuwige leven en geschreven zijn ten leven te Jeruzalem (Jes. 4: 3); en dat zij zelfs in de hemel de namen van geroepen, uitverkorenen en getrouwen zullen dragen (Openb. 17: 4); gelooft, dat allen die zó niet in de hemel beschreven zijn in de poel zullen worden geworpen, Openb. 20: 5. In kort, de Goddelijke liefde gelooft elke waarheid in het boek Gods, maar weet niets van die nieuw vervaardigde leerstukken van pausgezindheid, Arminianisme of Mahomedanisme, of enige andere leugens in geveinsdheid gesproken, maar noemt dezelve leringen der duivelen, 1 Tim. 4: 1. En zij betwijfelt nooit dat God de wereld zal oordelen in gerechtigheid en de volkeren in recht doende Zijn vrijmachtige daden zo klaar blijken als de zon en Zijn rechtvaardige handelingen als de middag.

Liefde stelt nooit een algemene liefdedrijver aan, om God wijsheid te leren, of tot een raadsman om Hem te onderrichten van het pad des rechts; veel min om Zijn eeuwige raad te veroordelen, opdat een worm rechtvaardig mocht schijnen. Zij hoopt alle dingen; hoopt al de zegeningen te genieten van een eeuwig verbond; en doet de ziel geloven dat zij nooit zal teleurgesteld worden in haar hoop, noch haar verwachting afgesneden zal zien, maar zij leidt hem tot het genieten der toekomstige hoop en doet een ziel juichen in de hoop der heerlijkheid Gods; en stelt hem zelfs in staat om in het sterkste vertrouwen zelfs zijn vlees te doen rusten in hoop.

De liefde verdraagt alle dingen - verdraagt alle dingen, liever dan van enige waarheid, of haar aandeel daaraan te scheiden; ja zelfs liever dan haar vertrouwen weg te werpen om dat helse beginsel van vervallen van de genade; en zal liever dag en nacht roepen en bidden, gelijk al de uitverkorenen doen, Luk. 18: 7, dan te scheiden van haar dagelijkse afhankelijkheid van God door geloof en gebed, of die te verwisselen voor die onafhankelijke, zelfverheffende en het vlees strelende leer der zondeloze volmaaktheid.

De liefde vergaat nimmermeer. Ze weet niets van eindelijke afval van aannemende genade, of van het onterven der onderdanen van dezelve; droomde nooit dat God in Zijn eed meinedig is geworden, of dat de onveranderlijke belofte gefeild heeft aangaande Christus en Zijn zaad; heeft niet het minste denkbeeld van het verbroken worden van een eeuwig verbond, of van de heiligheid, waarheid, gerechtigheid en getrouwheid Gods, dat zij verschijnt als eeuwig wit voor Zijn uitverkorenen, die verzekerd worden door elke volmaaktheid der Godheid, en met tienduizend beloften en zegeningen, benevens een gehele wolk van getuigen.

En wij dagen, in de Naam van de eeuwige en onzichtbare God, al de legioenen duivelen, die nu in de hel zijn, en al de verworpene zondaars der mensheid met hen, samen met al de algemene liefdedrijvers op aarde uit, om de persoon aan te wijzen die, het tijdstip waarop, of de misdaad

waarom, een enkele ziel, van God in Christus van alle eeuwigheid uitverkoren, verlost door het bloed van JEHOVAH de Zaligmaker en inwendig geroepen en verzegeld door de Heilige Geest, ooit in de hei stortte als een erfgenaam des toorns. Gelijk ik tevoren zei, zo zeg ik wederom, ik daag u allen uit, om mij uit het woord van God, of zelfs uit een van de helse jaarboeken aan te wijzen, dat een enkel toonbeeld van bijzondere genade, ooit viel als een eeuwige prooi voor de duivelen.

Wij geloven, dat velen die door de pausen heilig verklaard zijn voor eeuwig in het helse vuur zijn gestort en de Roomsgezinden ontkennen dit niet geheel en al. Wij geloven dat vele dwazen, die in hun vleselijke volmaaktheid geroemd hebben, uit hun lustoord in het verderf overgegaan zijn, overeenkomstig Christus' woord: die zich zelf verhoogt zal vernederd worden. En wij twijfelen niet, of er zijn er velen van de Arminiaanse genade vervallen, en dat Kaïn en anderen, die door de algemene liefdedrijvers ten leven opgeschreven zijn, zich in de hei bevinden. Maar wat heeft dit alles te maken met ons onderwerp? Waarlijk niets!

Pauselijke regels en Gods besluiten zijn twee onderscheiden zaken, en zullen dat altijd blijven. God schenkt de hemel, en de paus kan dezelve niet verkopen. Simson maakte spel genoeg met de Filistijnen, als zij slaagden om hem de ogen uit te steken; maar voorzeker zou één geestelijke Nazireeër in de hel veel meer spel maken dan Simson.

Te spreken over Gods liefde, dat zij het één ogenblik op het gehele menselijke geslacht gevestigd is en dat verlost zielen het andere ogenblik in de hel zijn, is zulk een verschrikkelijke liefde als van niemand dan van de duivel kan komen. Wij weten allen dat de Arminiaanse voorspellingen gefeild hebben, dat tongen die van vleselijke volmaaktheid roemden, zwijgen; dat een voorgewende onfeilbaarheid vervlogen is: maar nog houden wij vast, dat geloof, hoop en liefde onder de uitverkorenen blijven en dat de meeste van deze de liefde is en dat de liefde nimmer feilt. *En indien het nu zo niet is, wie zal mij leugenachtig maken, en mijn rede tot niet brengen?* Job 24: 25.

Ik heb enige jaren lang nauwkeurig de wonderlijke uitwerkselen van deze vreemde soort van liefde gadeslagen, maar haar nooit enige betere vruchten op het gemoed van anderen zien teweeg brengen, dan zij zulks deed op mijn eigen dwaze, misleide ziel. Een man en zijn vrouw woonde eens mijn predikdienst bij te Thames-Ditton. De man was aan de drank verslaafd en gewoon het Evangelie te vervolgen; zijn vrouw was van een zeer ijdele gemoedsstemming; evenwel hoorde zij mij enige tijd lang en er scheen een zichtbare hervorming in beide te zijn, maar de vrouw werd weldra ziek en een huisgezin van zeven of acht kinderen hebbende, werden zij spoedig door armoede gekweld en destijds was ik ongeveer in dezelfde omstandigheden. Maar er was een Arminiaanse vrouw die in die plaats woonde; zij bezocht deze arme zieke vrouw en vertoonde zich zeer milddadig, teneinde haar voor haar dwalingen te winnen. Of Algemene Liefde een premie aan bekeerlingen uitreikt, kan ik niet zeggen, mij is wel meegedeeld dat de roomsen zulks doen, maar of de paus dezelve betaalt in specie of in bijgeloof dat weet ik niet. Evenwel uit gebrek aan bekwaamheid om aalmoezen te geven, verloor ik mijn bekeerling en toen de arme vrouw weer buitenshuis kwam, was zij bevestigd in het gestoelte der spotters en vertelde mij, dat Christus voor Kaïn en Judas zowel als voor mij stierf; en wat was ik? Haar bezig vindende in deze vreselijke opstand tegen God, oordeelde ik het raadzaam haar alleen te laten. Evenwel zond zij mij vele boodschappen over het sterven van Christus voor allen. Ik antwoordde haar, dat ik vreesde dat Hij niet voor haar stierf. Het antwoord dat zij terug zond is te schandelijk om te noemen.

Welke Godgeleerdheid deze Arminiaanse in het verstand der arme vrouw geplant heeft weet ik niet, maar ik heb reden om te geloven, dat haar samensprekingen boos waren, omdat zij goede zeden bedierven. Evenwel, het zijn deze lieden die opstaan tegen toegerekende gerechtigheid, en wij weten het dat spotters de kennis Gods niet hebben. Ik zeg dit tot hun schaamte.

Na dit onderwijs zag ik hen zeer zelden onder mijn gehoor en dit was ook het beste, want zij die de zaligheid kunnen bewijzen van Kaïn, het kroost des duivels, en van Judas, de zoon des verderfs, zijn wijs boven hetgeen geschreven is, en wie kan hen leren? Evenwel, de vrouw ging voort gelijk de rest van de wereld; wat haar man betreft, hij werd dikwijls berispt over zijn dronkenschap op straat, nadat zij het gestoelte der spotters hadden beklommen. En wat de ijverige Arminiaanse vrouw betreft, die hen verleid had, zij was inderdaad een algemene liefhebster van vlees en bloed en had slechts drie vijanden, en die waren: een vrijmachtig God, Zijn vrijmachtige genade en een geestelijk lichaam van gehoorzame onderdanen.

Maar wij hadden een vleselijke predikant te Thames-Ditton, die zelden een dag in het jaar nuchter was, nochtans kon deze onderwijzeres hem horen prediken en met welgevallen de verbondstekenen uit zijn handen ontvangen en geen wonder, want de wereld heeft het hare lief. Zij heeft echter bij haar sterven weinig hoop van behoudenis achter gelaten.

Ik was eens in gezelschap met een man en zijn vrouw te Sunbury in Middelsex, waar ik die avond zou prediken. Zij waren bezoekers en kwamen van Londen. Wij geraakten weldra in gesprek over de godsdienst, toen ik ontdekte dat de spraak van de man zeer wereldsgezind was en niets in zich had van de welluidende melodie der hemelse duif. Hij was een mens die veel gelezen had, vooral de werken van geest- en vrije wildrijvers. Ik geloof dat hij vele jaren in wettische overtuigingen verkeerd had, en dat zijn grootste moeite was geweest, om te ontdekken wat er zou worden van de heidenen, zwarten, en ongelovigen. Deze dingen moesten liever aan God overgelaten worden, Wiens oordeel over de wereld ongetwijfeld, overeenkomstig de waarheid zal zijn, en ik geloof, dat beiden, de rechtvaardigen en de bozen, gedrongen zullen worden, om hun Formeerder te rechtvaardigen. Ik lette nauwkeurig op hem, en bemerkte weldra dat hij een leerling aan de voeten van de satan was en op de plek zat, waar ik eertijds tot mijn smart had gezeten. Hij scheen iemand van vele gaven, een sterk geheugen, een vlug verstand, van een leergierige gemoedsaard en niet zonder kennis van de levende talen, en wonderlijk bedreven in schoolse en hoogdravende spreekwijzen. Ik sprak slechts weinig tot hem, daar ik zag dat hij wijzer was in zijn eigen ogen, dan zeven mannen die reden kunnen verstaan.

Evenwel begon hij bij het middagmaal weer en ik bevond, dat hij was verlost van zijn overtuigingen en benauwdheden, over het gehele menselijke geslacht, door deze leer: dat allen, die in de hel zonken, door het vuur des toorns moesten gezuiverd worden en dat Christus hen, nadat zij aan de Gerechtigheid de schuld des lijdens betaald hadden, in de gunst Gods zou herstellen. En dit was het leerstuk dat zijn ziel verlost had, door dit geloof was hij in de vrijheid en in het genot van vrede in zijn eigen geweten gekomen.

Dit vernemende en bevindende dat het dezelfde strik was, waaruit mijn ziel zo wonderdadig verlost werd, was ik zeker dat zijn oordeel in de leringen der duivelen opgericht was, zijn vrede was niets dan een vermoord geweten, en een van zich afwerpen van alle overtuigingen, vrees Gods, en licht der waarheid.

Ik vroeg hem of hij enige hoop had op de verlossing voor al de verdoemden?

Hij zei: *ja, Christus zou alle dingen wederom oprichten.*

Ik vroeg hem of hij geloofde dat de duivelen in deze algemene vrijstelling zouden begrepen zijn.

Hij antwoordde: *ja, zo zeker als ik leef.*

Ik zei hem, dat, volgens zijn leerstelling, de onmetelijke en ondoorwaadbare kloof, die God voor eeuwig gevestigd had, zou moeten worden gedempt en doorwaad worden; de onsterfelijke worm bezwijken, de eeuwige dood zijn scepter neerleggen en de eeuwige opgaande rook der pijniging des zondaars een einde zou hebben.

Waarop hij antwoordde, *dat het Woord nooit moest beperkt worden.*

Ik zei hem dat wanneer het een beperking duldde ten behoeve der verdoemden, het zulks ook zou dulden tegen de eeuwige verzekering der verlost en indien zulks het geval was, dan zouden wij zelfs in de hemel in gevaar zijn.

Van allen, die ik ooit hun mond hoorde opendoen, zag ik er nimmer een zo onderwezen in het verdraaien, verwringen, omkeren en wegedeneren van de zin der Schrift en, gedurende onze strijd bevond ik dat ik, in antwoord op het gebed, uit vele van die verzoeken verlost was, waarin hij zo bevestigd scheen. Ik werd daarom in staat gesteld hem heftig te achtervolgen door al de doolhoven, schaduwen, kuilen, moerassen, misten, nevels, duistere engten en dubbelzinnige wendingen in deze woestijn van algemene liefde, die, gelijk Farao zei, hem omzoomd hadden.

Ik zei, dat als hij in deze grondbeginselen leefde en stierf, hij verdoemd zou worden, indien God en Zijn woord waarachtig waren.

Hij zei, *dat ik niet moest oordelen, noch menen hem zijn vertrouwen te betwisten.*

Ik zei, dat ik daar geen hoop op had, want als God een kracht der dwaling zond, dat de mens de leugen zou geloven, zulks was opdat hij verdoemd zou worden, omdat hij de waarheid niet geloofde, maar een welbehagen in de ongerechtigheid had. 2 Thess. 2:11, 12. Evenwel predikte ik die avond voor hem en sloot hem de mond toe, en hij zei tot de mensen *dat hij, ik mocht prediken waar ik kon, mijn prediking zou bijwonen.*

Maar ik kan niet zeggen, dat ik enige hoop heb om tot een werktuig gebruikt te zullen worden, om iemand te ontwarren uit de dwalingen waarin hij verstrikt is.

O hoe zalig is het, door de Geest Gods geleerd en in alle waarheid geleid te worden door Hem, die nimmer dwaalde! Lezer, indien u wijsheid ontbreekt, vraagt ze van God, die mild geeft en niet verwijt.

Er zou geen eind aan komen, indien ik al de wonderlijke uitwerkselen wilde verhalen, die ik van deze Arminiaanse liefde aanschouwd heb, sedert ik in het openbaar ben opgetreden. Gewis, het is een onmenselijke zaak, men mag het noemen zo men wil, om Gods waarheid aan de zielen te ontroven en ze in dwalingen te bevestigen en ik belijd dat mijn ziel bedroefd is geworden binnen in mij, als ik zulke vreemde verschijnselen van bevinding hoorde, gelijk sommigen verhalen, zoals het zien van geesten, het vechten met duivelen, die, gelijk zij zeggen, zichtbaar zijn verschenen en dan zulke duivelse inbeeldingen, verbeeldingen en valse leerstellingen aan de eeuwig gezegenden Geest Gods toe te schrijven. Zulke boosheid is groot; maar geen wonder, want God zegt, dat wanneer de kittelachtige oren van de zondaar van de waarheid zijn afgewend, zij zich zullen keren tot fabelen. 2 Tim. 4: 4.

Enige tijd geleden was ik aan het inzamelen van giften voor de kleine kapel, welke wij te Sunbury in Middelsex bouwden en een vriend, die mij vergezelde, raadde mij om in een porseleinwinkel nabij de Oxford Markt aan te gaan. Ik bevond dat de man een Arminiaanse prediker was. Hij begon zeer vurig met mij en zei, dat hij gewoon was mij met genoeg te horen, maar dat ik niets anders deed dan op de predikstoel schelden.

Ik zei, dat er geen getrouw prediker van het Evangelie kon bestaan zonder de duivel te schelden.

Hij vertelde mij dat hij allerlei gevoelens over de godsdienst had gelezen en dat hij mij beter kon onderrichten dan ik van de zaak wist.

Ene grote mate van menselijke wijsheid in hem ontdekkende, vroeg ik hem wat hij van het werk des Heiligen Geestes kende, in welke leerstukken de Geest hem had onderwezen, hoedanig zij waren toegepast, wat hij onder Zijn werkingen gevoeld had en wanneer er vrijheid aan zijn ziel was verkondigd? Want waar de Geest des Heeren is, daar is vrijheid. 2 Kor. 3:17.

Daar deze dingen hem vreemd waren, vond hij het meest voegzaam ze te laten rusten en over een ander onderwerp te spreken, waarom hij mij vroeg wat de ziel des mensen was.

Ik begon hem te zeggen wat het woord van God daaromtrent zei, maar hij viel mij in de reden en maakte de zaak uit, door te zeggen dat de ziel des mensen een denkend wezen was, en dat de Geest Gods allen genadig was en dat de echte godsdienst was te denken en te laten denken.

Na een heftig gesprek scheidden wij. Ik begon deze wonderlijke godsdienst te overwegen en dacht dat, als het vrij-denken zielen naar de hemel zou voeren, er even zovele wegen daarheen zouden leiden als er vleselijke mensen op aarde zijn. Evenwel toonde mij de Bijbel weldra de godsdienst der vrijdenkers. De Zaligmaker vroeg Zijn volgelingen en anderen, wat zij van de Christus dachten en zij verschilden, gelijk alle vrijdenkers zulks doen, veel van gedachten; enigen zeiden dat Hij Johannes de Doper was; anderen dachten dat Hij Elias was; anderen dat Hij een der profeten vanouds was; sommigen dachten dat Hij een goed mens was; anderen zeiden, neen; sommigen dachten dat Hij een bedrieger was; anderen zeiden Hij is een wijnzuiper; anderen zeiden dat Hij een vijand van de Keizer was; anderen dat Hij Beëlzebub was; maar enkele weinigen zeiden, *dat Hij de Christus Gods was*. En evenzo is het nu.

De Arminiaan denkt dat Christus een veranderlik wezen is; anderen houden Hem voor een engel van de hoogste rang; de Turk denkt dat Hij een voetbank is; de Jood houdt Hem voor een bedrieger; de Ariaan en de Sociniaan geloven dat Hij een schepsel is; en de Deïst houdt Hem voor een niets. Echter zal Hij heersen tot dat Hij al zijn vijanden aan zijn voeten zal gelegd hebben, en Hij die ze geformeerd heeft, zal ze in stukken slaan als een pottenbakkersvat. Zijt stil, en weet dat Hij God is, Hij zal verhoogd worden op aarde. Daarom: *kust de Zoon, opdat Hij niet toorne, en gij op de weg vergaat*, hetwelk voorzeker geschieden zal *als Zijn toorn slechts een weinig begint te ontbranden*.

Maar wat heeft het vrijdenken te doen met de godsdienst van Jezus Christus? Even zoveel als de paus te maken heeft met de sleutelen van de hemel en meer niet; want God kent de overleggingen der wijzen, dat zij ijdel zijn, 1 Kor. 3: 20. Laat daarom de ongerechte man zijn gedachten verlaten, Jes. 55: 7; en, als hij dit niet doet, heeft het Evangelie niets aan hem verricht; want het voorziet een Evangeliedienaar niet met het zwakke wapen der blote rede, maar met de gaven en genaden van Gods Geest, welke krachtig zijn door God, tot nederwerping der sterkten, omdat zij de overleggingen terneer werpen en alle hoogte die zich verheft tegen de kennis van God en alle gedachten gevangen leidt tot de gehoorzaamheid van Christus; en gereed is om alle ongehoorzaamheid te wreken, wanneer de gehoorzaamheid der uitverkorenen vervuld zal zijn, 2 Kor. 10: 4-6.

Als het vrijdenken de godsdienst van Jezus is, welke noodzakelijkheid bestaat er dan voor, om de gedachten der mensen gevangen te leiden? Maar deze godsdienst heeft niets met die van Christus Jezus te maken, evenmin heeft de geest van Algemene Liefde, die zoveel boosheid tegen Gods uitverkorenen laat blijken, in het belang van opstandelingen, iets gemeen met de Heilige Geest. De God van de hemel en de God van deze wereld zijn twee heren, u moet de een liefhebben en dienen, en de anderen haten, Matth. 6: 24. Christus en Belial zijn gescheiden en moeten door elk leraar afgezonderd worden gehouden, 2 Kor. 6: 15: de verborgenheid der Godzaligheid (1 Tim. 3: 16) en de verborgenheid der ongerechtigheid zijn twee strijdige verborgenheden, 2 Thess. 2: 7; de geest der waarheid en de geest der dwaling (1 Joh. 4: 6) zijn eveneens verdeeld. Een troon der ongerechtigheid moet geen gemeenschap hebben met God, noch zij die moeite verdichten bij inzetting (Psalm 94:20); de geslachten van het geestelijk Israël (Openb. 7: 4) en de geslachten der aarden zijn twee onderscheiden geslachten, Matth. 24: 30; het rechtvaardige volk dat de gerechtigheden lief heeft

(Jes. 26: 2) en een volk tegen hetwelk God in eeuwigheid toorn, zijn tweërlei volken en genoemd worden, Matth. 1: 4.

Het geslacht des Heeren is één gezin, maar het addereengebroudsel is een ander (Matth. 23: 33); een gelovige en een ongelovige behoren niet hetzelfde deel te hebben, hun aandelen verschillen veel; de eeuwige God heeft een scherpe lijn getrokken door welke eens iegelijks deel hem toekomt; de snoeren zijn mij in liefelijke plaatsen gevallen, zegt David, ja een schone erfenis is mij geworden, Psalm 16: 16. Zij was voor hem voorverordineerd, 1 Thess. 5: 9. En de erfenis eens bozen, of zijn deel, komt eveneens van Gods voorverordining: Dit is het deel der goddeloze mensen van God, en de erve zijner redenen van God, Job 20: 29. Als een mens rechtvaardigheid ontvangt van de God zijns heils, is het Gods snoer dat hem bereikt heeft, Jes. 34: 17; en, zo barmhartigheid en vrede op hem zijn, is hij waarlijk een Israëliet en geniet zijn zegeningen alleen, terwijl hij naar Gods regel wandelt, Gal. 6: 16. En wee dien mens, die door Gods perken breekt, Exod. 19: 21; Job 14: 15. Zijn richtsnoer verplaatst Psalm 19: 4, of inbreuk op zijn regel maakt, Filip. 3: 16. Het is waar, dat wij er sommigen hebben die Gods perken, richtsnoeren, regelen noch perken achten, maar zij die doorbreken, zullen bevinden dat de helse slang hen bijt, Pred. 10: 8.

Evenwel is Algemene Liefde in dit werk een geruim eind weg gevorderd, zij heeft zich vermeten om Jehovah en Lustigheid samen te verbinden, gelijk in *het Algemene Gebed van Pope*, waar de heilige en de menseneter gelijk gesteld worden. Anderen, die gewapend zijn met het ijzeren borstwapen van een dicht geschroeid geweten, strijden tegen de allerzekerste waarheid des Bijbels; en verklaren door kracht van toverkunst, de zin van anderen weg, om ze te doen stroken met de vleselijke rede, Jes. 41: 21. Anderen bootsen de verborgen vlam van de Heilige Geest der liefde tot God en Zijn uitverkorenen na, onder de naam van Algemene Liefde; en trachten door dit middel de wereld en de gemeente te verenigen; ofschoon God zegt: *gaat uit het midden van haar, scheid u af.*

Vervolging is een hefboom, die door God vastgesteld is, om het verwerpelijke van het kostbare gescheiden te houden: u zult van alle mensen gehaat worden om Mijns Naams wil; en zulks is omdat ik u heb uitverkoren uit de wereld. Verkiezing en verwerping zijn Gods twee bergen van koper, Zach. 6: 1. De wagen der verlossing, met zijn witte paarden, Zach. 6: 3, Hab. 3: 8, kwam van tussen hen uit Zach. 6: 1. Zelfs van eeuwigheid, gelijk haar bekleed zijn met eeuwige liefde getuigt. Hoogl. 3: 10, Jer. 31: 3. De Zaligmaker beklom van eeuwigheid deze wagen en met Zijn zwaard aan Zijn heup gegord, rijdt Hij voorspoedig voort op het woord der waarheid, om toegerekende gerechtigheid en zachtmoedigheid te besteden aan alle Zijne uitverkorenen, Hab. 3: 8, Psalm 45: 3, 4.

En al de dochters, of maagdelijke zielen, die van eeuwigheid in de *heilige oorkonden der eeuwigheid* werden beschreven, klimmen op in deze wagen en rijden met hem. Zij werd gebouwd en met eeuwige liefde bekleed voor de dochters van Jeruzalem, Hoogl. 3: 10; en haar namen zijn beschreven in het hemelse Jeruzalem, Jes. 4: 3. En ofschoon sommigen deze wagen volstoppen met Kaïn, Judas, Ezau en alle verworpenen, zo zal echter deze wijze Koning de bozen verstrooien en het rad over hen brengen, Spr. 20: 26. De rol van *Gods eeuwige besluiten* is verzegeld met zeven zegelen, Openb. 5: 1; en omdat zij door de Heilige Geest verzegeld zijn Efeze 1: 13, kunnen deze algemene liefdedrijvers hun namen daar niet ingeschreven zien, Hab. 3: 8; Psalm 45: 3, 4, noch hun geslachtslijst onder de Israëlieten terugvinden, Neh. 7: 64; zodat zij in strijd zijn met allen, die ijveren voor Gods geslachtsrekening. De heerlijke opgang uit de hoogte, Christus Jezus, de eeuwig gezegende Zaligmaker, die onze voeten bestuurt in de weg des vredes, is ook verzegeld, Joh. 6: 27, zodat de onfeilbare Ariaan Hem niet tot de volmaaktheid kan doorgronden, Job 11: 7, ofschoon hij Hem ontroont, Zijn eer in het stof vertrappt en Gods ontzettende uitdagingen heeft genomen, namelijk

die van de rots der zaligheid te verwijderen Job 18: 4 en die van de eeuwige opgang uit de hoogte zijn plaats te doen kennen. Job 38: 12, Luk 1: 78.

De Bijbel is evenzeer een verzegeld boek, Jes. 29: 11 en al zijn waarheden zijn verzegeld onder Christus' discipelen, Jes. 8: 17 en niemand dan een geestelijk discipel verstaat dezelve recht:

"De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen die des Geestes Gods zijn en het kan ook niet, omdat zij geestelijk onderscheiden worden; ja, zij zijn hemzelf een dwaasheid." En ofschoon God zijn wetten in de harten van Zijn uitverkorenen schrijft en Zijn getuigenissen onder Zijn discipelen verzegelt, en zij uit hun eigen harten nimmer zo duidelijk prediken, zo blijkt het echter een werk te zijn, dat een zelf bevredigd mens op generlei wijze zal geloven, ofschoon hem zulks gezegd wordt. Hab. 1: 5.

De gemeente noemt zich *een muur* Hoogl. 8: 10; en als God, door Zijn Geest, Zijn wet in haar hart schrijft, gelijk Hij zulks deed tegen de muur van Bélsazars paleis en op de arme zielen, die sidderen onder de gestrengte indruk en tot zulke mensen lopen die last hebben ontvangen om Gods handschrift op hun geweten te lezen, ondervinden zij dat een weleerwaarde vader in God slechts in naam, of een vleselijke Doctor in de letteren, niet beter te recht kan komen met het handschrift dan de Babylonische tovenaars met de woorden *Mene, Mene, Tekel, Ufarzin*. Dan. 5: 25. Zij kennen de bepalingen Gods in de voorzienigheid niet, en vestigen er daarom geen aandacht op, dat God de jaren van een koninkrijk telt, en voleindigt. Zij zijn nooit in de weegschaal der gerechtigheid geweest en weten daarom niet wat het is, te licht bevonden te worden, en daar zij niet bekend zijn met Hem, door Wie de koningen regeren, kunnen zij niet denken dat Hij het is, die koninkrijken geeft aan wie het Hem behaagt. Evenwel berichtte Bélsazars vrouw hem, dat de Geest der heilige goden in Daniël was, en dat hij, naast God, de man was om twijfelingen op te lichten en moeilijke zaken te verklaren; en zulke uitleggers zijn er zo weinigen dat Elihu ze vergelijkt bij één uit duizend. Job 33: 23.

Ik heb zielen gekend, die onder zware overtuigingen naar vleselijke priesters gingen om raad en zeer vreemde vertroosting voor een benauwd geweten ontvingen. Sommigen hebben hen aangeraden romans te lezen, teneinde het ontwaakte geweten te smoren; en waar dit overwint moet de toorn Gods hen wakker schudden, gelijk geschreven is: en hij deed zijn ogen op in de pijn. Luk. 16: 23. Ik heb anderen gekend die bevel gaven, dat de bijbel van hen zou worden afgenomen alsof de belofte van het eeuwige leven, (welke in de hand des Geestes een verloren zoon tot zichzelf bracht, en de gebondene onder de graven tot zijn verstand) een strik was om zielen voor de satan te vangen. De zodanigen noemen, in het wezen der zaak, de Meester van het huis en de inhoud des Bijbels, gelijk anderen gedaan hebben, Beëlzebub en al zijn geestelijke dienaren dwazen en zeggen, dat de strik eens vogelvangens op al haar wegen is. Hos. 9: 7, 8.

Ik weet dat blinde leidlieden het gebruik van wijn hebben aanbevolen, om een benauwde van geest te genezen: maar het moet alleen de nieuwe wijn des koninkrijks zijn, die hen zal verkwikken die bedroefd van hart zijn. Spreuk. 31: 6. Ik weet, dat aan andere verwonde zondaars, door geneeskundigen, is aanbevolen, om hen een Spaanse vliegpleister aan het hoofd te leggen, hetwelk een zeer vreemd geneesmiddel is om de angel van de eeuwige dood uit het geweten te trekken.

Een arme vrouw te Thames-Ditton, die nimmer het Evangelie had gehoord, was bitter in haar ziel gewond en bracht haar droevige klachten tot een blinde priester. Welke troost zij bekwam weet ik niet, evenwel, toen zij terugkeerde stortte zij zich in een put, maar werd er zonder bezeerd te zijn, uitgeholpen. Spoedig daarna ging zij naar een andere blinde gids, van dezelfde familie en ging toen

naar huis en poogde zich de hals af te snijden. Ik hoorde zulks en ging naar het huis, maar werd aan de deur tegen gehouden, echter, na langdurige overreding verkreeg ik toegang en noemde haar de oorzaak van haar zielsbenauwdheid. Zij zei dat het waarlijk zo was en scheen zeer verblijd van een Zaligmaker te mogen horen, maar voordat ik haar weer kon bezoeken was zij in het krankzinnigen huis St. Luke.

Ik ging met twee Godzalige mensen naar het krankzinnigen gesticht; maar de vrouw die de sleuteldraagster was, tot mijn grote droefheid en teleurstelling, iemand van de vrije wil richting zijnde, vroegde mij of ik tot **Whitefield** of tot **Wesley** behoorde? Deze vraag kwam mij zeer vreemd voor en ik antwoordde dat ik tot geen van beiden behoorde, doch dat ik instemde met de leerstukken van Whitefield; doch het bleek dat er in dit geval geen toegang voor mij was.

Welk een ellendig werk dit is zal God hen op de een of anderen dag tonen, want zij sluiten het koninkrijk Gods voor de mensen. door de vrije wil kunnen zij zelf niet ingaan, en beletten zulks aan anderen. O mijn ziel, kom niet in hun verborgen raad, noch in hun vergadering, *maar, verlos Gij ons, goedertieren Heere! van al zulke blindheid des gemoeds, van alle trotsheid, ijdele eer en huichelarij, van wangunst, haat, boosheid en van al zulke liefdeloosheid!*

Deze Liefderijke geest, of vleselijke drift, welke deze vrijdenkers menen dat de eeuwig gezegende Geest Gods is, zal, zeggen zij, gunstig over allen oordelen en tegen niemand getuigen. Zij menen, wanneer iemand een vast geloof vasthoudt, wij er het beste van moeten denken, ofschoon God ons zegt ijverig te strijden voor het geloof dat de heiligen eenmaal overgeleverd is. Als wij bevinden dat een mens zich aan dwalingen vastklemt, dan mogen wij, zeggen zij, hem geen bedreigingen toewerpen - dat is liefdeloos; noch tegen hem getuigen, alhoewel hij de onderrichtingen weigert. Maar God gelast ons de spotter uit te drijven, en het gekijf zal weggaan; en het geschil met de schande zal ophouden, Spreuk. 22: 10. Als een belijder in het leven te voorschijn komt als een die God en de mammon dient, dan zouden wij echter het beste van hem moeten denken, hoewel God zegt: *Tekent dien, en heb met hem geen gemeenschap.*

God verklaart dat een eigengerechtig Farizeeër verder van het koninkrijk der hemelen verwijderd is dan tollenaren en hoeren; nochtans zouden wij slechts over hun leven moeten oordelen, en als zij onbewust, verkleumd en gevoelloos sterven, wie zou hen dan durven veroordelen, of zelfs enige twijfel noemen aangaande hun gelukkig afsterven? dat is liefdeloos, hoewel God zegt: *de goddelozen hebben geen banden tot hun dood toe en hun kracht is fris.* En wederom: *dat zulken hun ogen in de hel zullen opendoen.*

Als de leer der eeuwige verkiezing beledigend is voor hen, die enige grond voor eigen roem verkondigen, dan moeten wij daar afblijven, zegt Algemene Liefde, alhoewel het de hoofdwaarheid van de Bijbel is en de grondslag van al de anderen uitmaakt; nochtans moeten wij er afblijven, liever dan ergernis verwekken; ofschoon ons God gelast Zijn waarheid te spreken, en geen woord achter te houden, Jer. 26: 2. Als iemand niets heeft dan een gedaante van Godzaligheid, en God daarmee bespot, zo mogen wij nochtans niets tegen hem, of tegen zijn vormelijkheid zeggen, al is hij ontbloot van genade, zegt Algemene Liefde, ofschoon Christus verklaart, dat zulken een zwaarder oordeel zullen ontvangen en wij ons van zulken moeten afkeren.

Als wij iemand in het Arianisme of het Socinianisme verward vinden, dan moeten wij gunstig over hem oordelen, want ofschoon zij in gevoelen van ons verschillen, zegt Algemene Liefde, kunnen er enige goede zielen onder hen zijn. Dus een algemene liefdedrijver is een mensenbehager. De Arminiaan roept u op om de vaste spijs, of de wezenlijke waarheid des bijbels te laten varen, de Ariaan en de Sociniaan willen van u, dat u uw God loslaat en dat u uw knieën voor een schepsel buigt, de Antinomiaan roept u op tot het overgeven van de levendmakende kracht des Geestes, uw

dagelijks kruis en een teer geweten; en de Deïst maakt er kort werk van: hij zegt u dat er een eerste oorzaak is, die in het begin in de schepping behulpzaam was, maar die niets te maken heeft met ons einde, hij verklaart, dat God de aarde heeft laten varen. Deze zijn spotters (Ezech. 8: 12), die zeggen: zou er wetenschap zijn van onze wegen bij de Allerhoogste? Psalm 73: 11. Het woord heeft zijn grote kracht in zichzelf en alle dingen blijven gelijk in het begin der schepping, 2 Petrus 3: 4, maar van Zijn komst ten oordeel zijn zij willens onbekend, 2 Petrus 3: 5, omdat zij tot geen volkomen verantwoording willen geroepen worden. Gelijk zij nooit God aanroepen, denken zij dat God hen nooit zal oproepen; daarom is de prediking van het Evangelie nutteloos naar hun mening, maar slechts om een onkundige menigte, die niet beter weten, bezig te houden; de Bijbel is niets dan bedrog, godsdienst slechts priesterlist en de mens moet sterven gelijk een dier. Het zou gelukkig voor de Deïst zijn als hij zijn dagen in vernietiging kon eindigen, gelijk een dier zulks doet; maar dat kan niet bestaan, want God heeft gezegd dat allen geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus, en ik kan geloven wat de Heere zegt, omdat mijn oordeel reeds voorbij is en ik gerechtvaardigd ben door een daad van vrijmachtige genade.

Alzo Algemene Liefde achtervolgd hebbende, bevinden wij, dat zij in een wonderlijke mate werkt in hen die rein zijn in hun eigen ogen en van hun drek niet gewassen; ik bedoel de Farizeeën, Spreuk. 30: 12. Deze liefde is ook te vinden in Pausgezinden, Heidenen en Deïsten, zowel als in de vrije wil drijvers; en het schijnt dat duivelen, opstandelingen, redeloze dieren en insecten meer de voorwerpen van hun medelijden zijn dan een gezond orthodox Christen. De heftigste strijd waar zij in geraken is tegen God en Zijn woord, ten behoeve van dwalingen. Voorwaar, als Mijnheer Algemene Liefde uit God was, zou genade, en waarheid genade in zijn ogen vinden.

Evenwel zullen wij, overeenkomstig het gebod van de koning, een gerechtshof bijeen roepen, en hem voor een onpartijdig verhoor brengen, daar ons geboden wordt de geesten te beproeven of zij uit God zijn; en als wij Algemene Liefde op aarde binden, zal hij in de hemel gebonden worden. Daar meester IJVER VOOR GOD hem in hechtenis genomen heeft, worde hij gebonden en in verzekerde bewaring gesteld, en toevertrouwd aan de zorg van Meester UITVERKIEZING, de gevangenvaarder; en ik geloof dat hij niet gemakkelijk uit zijn handen zal ontkomen, want ik weet dat bij geen vriend van hem is. Vraag hem terwijl u hem naar zijn gevangenis geleid, op wie hij zich beroept en voor welke vierschaar hij verkiest onderzocht te worden, alleen om te horen wat hij zegt. Want, gelijk Milton aanmerkt - *geen bedrog kan de toets van het hemelse gemoed verdragen.*

Zo vraagde Meester IJVER VOOR GOD hem, zeggende: wel, Mijnheer Algemene Liefde, op wie beroept ge u?

Antwoord. *Ik beroep mij op onpartijdige REDE en begeer verhoord te worden in het eervolle gerechtshof van geweten.*

Zo berichtte Meester IJVER VOOR GOD aan meester Evangelie BEVINDING, de overheid, wat Liefde gezegd had.

Och, zei de OVERHEID, zijn beroep toont zijn geboorte aan; bij is een kind des vleses en het is op het vleselijk gerechtshof dat hij zich beroepen heeft; was hij van boven geweest, dan zou hij zich beroepen hebben op de heiligen, en op de wet en de getuigenis, want de wijsheid wordt gerechtvaardigd van haar kinderen. Als hij de toets van Gods woord niet kan doorstaan, is hij niet van boven, maar aards, natuurlijk en duivels, Jakob. 3: 15.

Wat zijn beroep op ONPARTIJDIGE REDE betreft, zulk een persoon bestaat er niet; het is slechts een verschijnsel dat door schelmen wordt vereerd en door dwazen bewonderd. Maar zijn beroep is

slechts om het onderzoek uit te stellen; want wij zouden hem naar al de gerechtshoven in de wereld kunnen voeren, eer dat wij ONPARTIJDIGE REDE in de rechtbank zouden vinden; en, wat betreft de vierschaar van GEWETEN, het is de vierschaar der heidenen, die de wet niet hebbende, zichzelf een wet zijn, hun geweten medegetuigende en de gedachten onder elkaar hen beschuldigende, of ook ontschuldigende, Rom. 2:14, 15. En waar een gezelschap van vleselijke gedachten de gezworene zijn en een rein geweten de rechter, daar moeten de zaken wel slecht behandeld worden.

Ik weet dat Saulus voor dit gerechtshof gerechtvaardigd werd, om het vervolgen van de Rechter van levenden en doden en om het vermoorden van de heiligen Gods (Hand. 26: 9), volgens zijn eigen belijdenis. *Ik meende waarlijk, zei hij, bij mijzelf, dat ik tegen de naam van Jezus van Nazareth vele wederpartijdige dingen moest doen, hetwelk ik ook gedaan heb.* En Christus zegt: *de ure komt, dat een ieder, die u zal doden, zal menen Gode een dienst te doen, en deze dingen zullen zij u doen, omdat zij de Vader niet gekend hebben, noch Mij.*

Dit gerechtshof schijnt niet aan de zijde Gods te zijn; het is van overlang reeds zo verward geweest dat zij het kwaad goed noemen, en het goed kwaad; het heeft zelfs duisternis voor licht gesteld, en licht voor duisternis, Jes. 5: 20. En eilieve wat is dit anders dan God in de plaats van de satan en de satan in de plaats van God stellen? God is licht (1 Joh. 1: 5) en de satan is duisternis, Luk. 22: 53.

Roep meester IJVER VOOR GOD, en zeg hem bij mij te komen.

Meester IJVER VOOR GOD, ga naar de kerker en zeg aan Algemene Liefde, de gevangene, dat zijn beroep op ONPARTIJDIGE REDE, en het gerechtshof van VLESELIJK GEWETEN geweigerd wordt, daar zijn misdaad geestelijk is kan zij niet in een vleselijk gerechtshof onderzocht worden. Paulus werd naar zulke rechtbanken gevoerd, maar deze konden geen vonnis over zijn zaak uitspreken; zij erkenden dat hij niets gedaan had dat des doods of der banden waardig was en hielden hem nochtans gevangen; anderen zeiden dat zijn grote geleerdheid hem tot razernij bracht (Hand. 26: 24), wanneer hij terzelfder tijd woorden van waarheid en matigheid met zulk een wijsheid en kracht sprak, dat hij de mond van een welsprekende redenaar toesloot en zijn rechter deed sidderen. Dit was, naar mijn mening, voldoende om allen overtuigd te hebben, dat bij de enige persoon in het gerechtshof was die bij zijn verstand was.

U kunt hem vragen of hij verkiest verhoord te worden voor Meester ONDERSCHEIDER der GEESTEN, de afgevaardigde rechter, die tot dat werk gematigd, en door God zelf aangesteld is, 1 Kor. 12: 10.

Zo deed Meester IJVER voor GOD hem de vraag en gaf hem tevens de reden te kennen, waarom zijn beroep op ONPARTIJDIGE REDE en het gerechtshof van GEWETEN, werd afgewezen.

Hierop weigerde Mijnheer Algemene Liefde het GEESTELIJKE GERECHTSHOF en zei, *dat hij liever wenste onderzocht te worden in het hof der RECHTSPLEGING.* Hij beriep zich op Mozes, uitroepende, gelijk anderen zulks gedaan hebben: *ik ben Mozes' discipel.*

Toen keerde Meester IJVER voor GOD terug, en bracht het antwoord van Liefde aan de oude Meester EVANGELIE BEVINDING, de overheid, die hem tevoren ondervraagd had; en toen de oude heer het beroep en de belijdenis van de gevangene gehoord had, barstte hij uit van het lachen, zeggende: *noemt hij zich Mozes' discipel, en beroept hij zich op Mozes? Laat hem zijn gang gaan* zei de oude heer, *uit zijn eigen mond zal hij geoordeeld en door zijn eigen raad verworpen worden.* Tevoren zei bij dat God zijn Vader en dat hij de ware liefde van het Evangelie was en van Goddelijke afkomst was, en

in veler hart was uitgestort door de Heilige Geest. Evenwel bewijst zijn gevangen zijn, dat hij niet van de Goddelijke broederschap is, als hij dat was, dan zou de Dood zelf hem niet gevangen hebben kunnen houden, want de liefde is sterk als de dood, Hoogl. 8: 6. Deze dubbelzinnige antwoorden bewijzen dat hij een bastaard en afstammeling van een verborgen hoer is. Salomo zegt ons dat haar gangen ongestadig zijn, dat men het niet merkt (Spreek. 5: 6); en Mijnheer Algemene Liefde verstaat, zo het schijnt, goed de kronkelende doolhoven van zijn ontuchtige moeder.

Hij zou echter evenmin gunst vinden bij Mozes als bij Meester ONDERSCHIEDING der GEESTEN, want hij heeft de stoel van Mozes ingenomen en lasten gebonden, die zwaar zijn en kwalijk om te dragen, en ze op de schouders gelegd, maar hij heeft nooit zijn vinger uitgestoken om die te helpen verroeren, Matth. 23: 4. Bovendien beschuldigt Mozes elke vormelijke belijder die zijn vertrouwen op hem stelt. Ik ben verzekerd dat Mozes nooit zijn stoel aan Algemene Liefde heeft nagelaten; evenmin heeft hij, door zijn voorbeeld, iemand onderwezen om ten behoeve van verraders, met God te twisten. Mozes is nooit bij de Allerhoogste tussen getreden voor Korach, Dathan en Abiram, maar rechtvaardigde God in hun verderf en deed Aäron stille zijn toer, Nadab en Abihu gedood werden, omdat ze dronken in de tabernakel waren.

Bovendien heeft Mijnheer Algemene Liefde Mozes tegen gesproken, en hem tot een leugenaar gemaakt. Mozes zegt, *dat God zich ontfermt diens Hij zich ontfermt*, maar Algemene Liefde heeft de vrijmacht van die heerlijke en vreselijke naam: *de Heere uw God* (Deut. 28: 58) weg gepredikt en tracht Gods barmhartigheid op allen, zonder onderscheid, te vestigen. Mozes heeft ons gezegd niet te horen naar enig profeet, of dromendromer, die zal opstaan en onzekere voorspellingen uit zijn eigen goddeloos hart geven, of naar enig profeet, die vervuld schijnt van algemene liefde voor alle zondaars, indien zulks in het minst onze liefde tot de vrijmachtige Heere van hemel en aarde verdooft; evenmin veroorlooft Mozes om te twisten met Gods raadsbesluiten ten behoeve van opstandelingen: wanneer een profeet, of droomdromer in het midden van u zal opstaan, en u een teken geven: - (veronderstel dat hij u zegt dat het strijden voor verraders een bewijs is van een Christelijke geest en vleselijke volmaking een wonder van de Heere der heirscharen) u zult naar de woorden van dien profeet, of naar dien droomdromer niet horen; die u wil overhalen om Gods raadsbesluiten te haten, en hen te doen liefhebben die God haat; want de Heere uw God verzoekt ulieden, om te weten, of u de Heere uw God lief hebt met uw gehele hart, en met uw gehele ziel; hetwelk niemand kan, die de vrijmachtige raadsbesluiten zijns Formeerders haat; *daarom zal diezelfde profeet, of droomdromer gedood worden, want hij heeft een afval gesproken tegen de Heere uw God*, Deut. 13: 1-5.

Mozes was geen vriend van opstandelingen; hij bedong de liefde van Israël voor God alleen (Deut. 6: 5) en verklaarde God te jaloers, om Hem met een verdeeld hart tevreden te stellen, Exod. 34: 14. Hij zegende de stam van Levi om hun ijver voor God tegen de afgoderij, en om hun weigering om hun vaders of moeders, broeders of kinderen te achten, wanneer zij geroepen werden tot het uitvoeren van Gods oordelen over afgodendienaars, Deut. 33: 9. Mozes was geen vijand van toegerekende gerechtigheid, gelijk blijkt uit het negende hoofdstuk van Deuteronomium.

Hij predikte onderscheidende genade en vrije genade (Exod. 23: 19), verhoogde de vrijmacht des Heeren zijns Gods (Deut. 32: 3), en was een verschrikkelijke vijand van de toverkunst (Deut. 18: 1012), hetwelk alles door Algemene Liefde wordt tegengesproken, maar door zijn beroep op Mozes, blijkt het duidelijk, dat hij, die in het Evangelie dwaalt, nimmer de kracht der wet heeft gezien of gevoeld; als hij zulks had, zou hij zich niet op een beschuldiger beroepen, om als advocaat te handelen. Mozes beschuldigt alle vormelijke lieden voor God, Joh. 5: 45; en blaast allerwegen de bazuin van het Jubileum, de blijde boodschap van losmaking der kluisters van het Arminianisme en van iedere dienstbaarheid hoegenamd, behalve van het zachte juk van de grote Messias.

Nochtans, de God van de hemel houdt vier boeken, waarvan Algemene Liefde onkundig schijnt te zijn:

- ten eerste, het boek des levens, Openb. 20: 12;
- ten tweede, het gedenkboek voor Gods aangezicht, Mal. 3: 16;
- ten derde het boek der wet, Deut. 28: 61; en
- ten vierde, het boek der consciëntie, Rom. 2: 15.

Alle soorten van booswichten zullen worden geoordeeld naar de dingen, die in deze boeken beschreven zijn, Openb. 20: 12. Die zonder wet gezondigd hebben, zullen ook zonder wet verloren gaan, Rom. 2: 12. Het geweten zal licht en indruk van het oog der Gerechtigheid ontvangen, hetwelk haar zal noodzaken om haar werk te volvoeren, Exod. 24:25, Joh. 8: 9; en de uitspraak des gewetens zal voldoende zijn om de mond van de zondaar te doen zwijgen en hem af te snijden van alle hoop op God; nochtans zal zijn eigen uitspraak in het leven en hem verteren, als een worm die niet sterft, Jes. 66: 24.

Die zondigt onder de wet, zal door de wet geoordeeld worden, Rom. 2: 12; en daar hij nooit de wil des Heeren in het Evangelie hoort, zal hij niet geslagen worden met de slagen van smartvolle herinnering aan het vervolgen, verachten of verwaarlozen van het Evangelie: hij zal met weinige slagen geslagen worden. Luk. 12: 48. Maar die het Evangelie hoort en in hoogmoed roemt over zijn diepzinnige kennis, zeggende, ben ik ook blind? zijn zonde blijft; en door voor vrije wil en kracht te strijden, roemt hij slechts in eigen bekwaamheid. Zo hij des Heeren wil niet ten uitvoer brengt, is hij een Evangeliezondaar en wordt gerangschikt bij de huichelaars en ongelovigen en zal verdoemd worden om zijn geloof. Matth. 24: 51.

Als het laatste oordeel vergaderd is, zullen al deze boeken worden geopend en de doden worden geoordeeld, overeenkomstig de dingen die er in geschreven zijn. Dan. 7: 10. De mens, die tegen zijn eigen geweten zondigt, verbreekt de wet der natuur: de zodanige is verkeerd en zondigt, zijnde bij zichzelf veroordeeld. Titus 3: 18; en door deze zondige daden stelt hij zich bloot aan de straf van de worm die niet sterft, Jes. 14: 11; Mark. 9: 44; maar als hij tot kennis komt van de geschrevene wet en daartegen zondigt, breekt hij door Gods banden, zondigt tegen de heerlijke Gods bedeling (2 Kor. 3: 7), wordt door de wet overtuigd, dat hij een overtreders van dezelve is, en stelt zijn ziel bloot aan haar oordelen en vloekspraken, die allen op hem blijven zullen. Deut. 29: 20.

Maar zo hij, na dit alles, het Evangelie hoort en het woord des levens, dat Christus sprak, niet gelooft, zal Die hem oordelen, Joh. 12: 48; de apostelen getuigen tegen hem, Matth. 24: 14, dat hij een verachter is van het Evangelie, hij zal geoordeeld worden uit het boek des levens en voor de geestelijke rechtbank van het Evangelie, omdat hem het Evangelie geweest is een reuk des doods ten dode. 2 Kor. 2: 16, Hij roemde in kracht om te volbrengen, maar deed zulks niet, Luk. 12: 47; hij beloofde in Christus wijngaard te gaan, maar ging niet, Matth. 21: 30; hij kreeg een uitnodiging, maar bad om verontschuldigd te worden, Luk. 14: 18; zo iemand is door de banden van het Evangelie gebroken en heeft haar touwen van zich geworpen; en, daar hij gezondigd heeft tegen de wetten der vrijmachtige genade (Heb. 10: 29), is hij schuldig aan de grootste overtreding, omdat hij gezondigd heeft tegen de bedeling van Gods Geest (2 Kor. 3: 8), en alzo heeft hij de Geest der genade miskend, tegengestaan en smaadheid aangedaan Heb. 10: 29; zijn boosheid is geestelijk (Ef. 6: 14), en zijn slagen moeten velen zijn.

Het is inderdaad een zonde tot de dood, als zelfs verzoenend bloed hem niet kan genezen en er blijft geen slachtoffer meer over voor de zonden van zo iemand, Heb. 10: 26, 27, ziende dat hij het natuurlijke licht verdonkert door te zondigen tegen zijn eigen geweten en tegen het licht der wet, door het gebod te overtreden; en zo gaat hij tot de donkerheid en de duisternis, het geklank der bazuin, en de stem der woorden; dan hoort hij het Evangelie, maar volbrengt het niet; belooft in de

wijngaard te zullen gaan, maar bespot Christus en gaat niet; hij heeft een nodiging tot het Evangelie, waar bidt om verontschuldigd te worden; roemt in licht als hij in de duisternis der dwaling verkeert, en daar bij zegt: ik zie, zo blijft hij in zijn zonde. De satan, veranderd zijnde in een engel des lichts, verleidt hem, om de Geest der Genade smaadheid aan te doen. In welk een toestand moet zo iemand zijn! indien het licht dat in u is, duisternis is, hoe groot zal de duisternis zelf zijn! Matth. 6: 23.

Dus is hij in Egyptische duisternis, ja in de donkerheid en duisternis; en zelfs onder het Evangelie is zijn licht duisternis; het vonnis zal daarom, op de grote dag, ongetwijfeld zijn: *werp de onnutte dienstknecht uit in de buitenste duisternis, daar zal wening zijn en knersing der tanden*; waar de worm, of het vonnis van een beschuldigend geweten, hem zal knagen: de vloek der wet op hem zal leggen en al de doorvljmende overdenkingen, die op zijn geroemde wil en kracht geworpen worden, om het vertreden van het verzoenend bloed en de Heilige Geest der genade te smaden, zullen zo iemand dieper slaan dan de levende worm of de eeuwige vloek van God.

En, nu, Meester Ijver voor God, zal ik het aan u overlaten, uit te wijden over de woorden van de Zaligmaker: *die de wil zijns Heeren geweten en niet gedaan heeft, die zal met dubbele slagen geslagen worden*. Echter, daar hij verlangd verhoord te worden voor het gerechtshof, heb ik daar niets tegen; want het zal gedaan worden door geestelijke mensen, zulken die bekwaam zijn om zijn misdaad te verstaan. Hij voegde er voorts bij, dat Meester *Onderscheiding der Geesten* de volgende dag zou aankomen, hetwelk geschiedde, waarop het gerechtshof vergaderde.

3. Algemene Liefde onderzocht en veroordeeld

De gezworene door Meester GEESTELIJK, de schout ingeschreven, de getuigen gedagvaard en de eed afgevraagd zijnde, zo werd er een bevel aan Meester VERKIEZING, de gevangenvaarder, gezonden, om Mijnheer ALGEMENE LIEFDE, de gevangene, voor de balie te brengen voor mijnheer ONDERSCHEIDING DER GEESTEN, gevolmachtigde rechter; hetwelk dienvolgens geschiedde.

Toen werden de gezworenen, die bestonden uit mannen van een achtbaar karakter en eervolle ambten afgeroepen, wiens namen waren als volgt:

- PAULUS, de bejaarde;
- JOHANNES de Godzalige;
- PETRUS de voorvechter;
- LUKAS de Geneesheer;
- MATTHEÛS de Evangelist;
- JUDAS de ijverige;
- MARKUS de apostel;
- JESAJA de wondervolle;
- JEREMIA de arbeidzame;
- JOB de geduldige;
- MOZES de zachtmoedige en
- DAVID de berouw hebbende.

De namen der getuigen waren:

- Meester SCHERPZINNIG
- Meester WIJZE BOUWMEESTER,
- Meester AANNEMING,
- Meester VRIJMENS,
- Meester VOORVERORDENING,
- Meester BEVESTIGD,
- Meester VREEDZAAM,
- Meester STERK IN DE HEERE,
- Meester ZELFVERFOEIING,
- Meester VASTHOUDEND,
- Meester HERVORMER,
- Meester GEVOEL en
- Meester ZWAK van GEZICHT.

Er was inderdaad een wolk van getuigen. Heb. 12: 1.

Toen zei Meester GEZOND VERSTAND, de klerk: meester ALGEMENE LIEFDE, anders VLESELIJKE DRIFTEN, aangevuurd tot het verstoren van de vrede in het hemelse rijk, het werk des Geestes van de grote Koning nabootsende, opstand predikende tegen Zijn vrijmachtige wetten, Zijn koninklijke besluiten weerstaande, de genegenheden van Zijn liefhebbende onderdanen vervreemdende, op Zijn vorstelijk gebied inbreuk makende, en anderen lerende hetzelfde te doen. Wat zegt gij? Bent u schuldig aan deze aanklacht, of niet?

ALGEMENE LIEFDE. *Niet schuldig, mijnheer.*

RECHTER. ROEPER, roept Meester SCHERPZINNIG, Meester WIJZE BOUWMEESTER, Meester AANNEMING en al de getuigen van de koning.

RECHTER. *Gijlieden, de getuigen van de koning, beschouwt de gevangene voor de balie staande, kent u hem?*

SCHERPZINNIG. Ja, mijnheer, wij kennen hem.

RECHTER. *Bent u verzekerd dat u hem kent?*

SCHERPZINNIG. Hem kennen! voorzeker mijnheer, ik ken zijn gehele geslachtsregister.

RECHTER. Goed gezegd. - Hij staat hier aangeklaagd met de naam van ALGEMENE LIEFDE, om het verstoren van de vrede in het hemelse rijk, het nabootsen van de Geest van de grote koning, het verwekken van opstand tegen Zijn vrijmachtige wetten, het weerstaan van Zijn vorstelijke besluiten, het vervreemden der genegenheden van Zijn getrouwe onderdanen, het inbreuk maken op Zijn Vorstelijke voorrechten, en om het onderwijzen van anderen om hetzelfde te doen. - Wat zegt gij, de getuige van de koning hierop, is hij schuldig of niet?

SCHERPZINNIG. Met uws Heeren verlof zal ik eerst zijn geslachtlijst bloot leggen en dan mijn getuigenis.

De naam zijns overgrootvaders was MAGORMISSABIB, een inboorling van MIZRAIM (Egypte); hij huwde met een juffrouw PRAATAL, zij woonden beiden te Luz, en daar hadden zij een dochter, die hun enig kind was. Zij heette TEER GEVOELIG. Haar ouders huwelijkten haar uit aan een Meester BLINDE IJVER, een zoon van de beeldsprakige HAGAR; zij vestigden zich aan de grenzen der woestijn nabij de Jordaan, niet ver van de stad Adatna, Joz. 3: 16; en zij hadden een dochter wier naam was NATUURLIJKE GENEGENHEID; zij huwde met een Meester GODHATER, een Ismaëliet van geboorte en een boogschutter van beroep, Gen. 49: 23; hij woonde niet ver van de stad JERICHO, die in de vlakte der woestijn lag, 2 Sam. 15: 28. Daar kregen zij een zoon, die deze gevangene voor de balie is; zij zeggen dat bij in gelaatstrekken het evenbeeld zijns vaders draagt, maar in geaardheid veel op zijn moeder gelijkt. Hij werd door een joodse rabbijn besneden en genoemd met de naam van EIGEN LIEFDE. Zij deden hem ter school bij een Meester GEZOND MENS, maar hij verbrak de orde in de school, stond op tegen de Meester en zijn onderwijzingen en soms hoorde men hem verraad spreken zelfs tegen de Koning, zodat de onderwijzer in gevaar verkeerde van door hem in moeilijkheden te komen en de leerlingen gevaar liepen van door hem te worden bedorven, om welke redenen hij uit de school weggejaagd werd.

Kort daarna werd hij tot proseliet gemaakt bij de strengste sekte der Farizeese godsdienst en beleed dat hij een discipel van Mozes was. In deze godsdienst verzekerd zijnde, begaf hij zich tot de studie der bouwkunde, en daar hij zeer verliefd was op de Babelse bouworde, werd hij als leerling besteed bij een Babylonische architect, bij wie hij weldra grote vorderingen maakte. Men gelooft dat de fondamente van het VERBORGEN JERICHO door hem gelegd werden en de poorten onder zijn toezicht zijn opgericht: En terzelfder tijd bezwoer Jozua hen, zeggende: *Vervloekt zij die man voor het aangezicht des Heeren die zich opmaken en deze stad Jericho bouwen zal; dat hij ze grondvest op zijn eerstgeboren zoon en haar poorten stelle op zijn jongste zoon.* Jozua 6: 26. Later ging hij naar, en vestigde zich te Damaskus; een beroemde stad om deszelfs muren van klei en stenen, die in de zon gebakken zijn: en ik kan niet merken dat zij tot op dien dag betere bouwstoffen hebben uitgevonden.

In deze stad leerde hij de kunst om met loze kalk te pleisteren (Ezech. 13: 14); en vermengde die met hooi, stro en stoppelen (1 Kor. 3: 12); maar het hechtte zich niet beter aaneen dan een vogelennest. Evenwel vermaakten zich velen in dat werk, omdat het goedkoop en een spoedige wijze van bouwen was, en velen zeiden bij de huisverwarming: Wij zullen in dit nest sterven, Job 29: 18. Maar helaas! zij ontdekten al spoedig hun vergissing, want het zanderig fundament werd door de watervloed en het gebouw door de wind EUROCLYDON geteisterd, en, ofschoon velen er zich op verhoovaardigd hadden, dat de som welke zij tot het bouwen betaald hadden, slechts gering was, zo werden

nochtans de verwoestingen groot bevonden, Luk. 6: 49. Sommigen, die hem zeer beminde om zijn goedkope manier van bouwen, noemden hem LIEFDE, en omdat hij met allerlei grondstoffen bouwde, heetten zij hem ALGEMEEN; zo, dit te samen voegende, is hij door velen ALGEMENE LIEFDE genoemd; maar zijn ware naam is EIGEN LIEFDE; en hij beantwoordt zeer goed aan die naam, want elkeen die hem kent, is verzekerd dat hij allen haat, behalve die, die hem liefhebben en eren. Zij die Paulus, die wijze bouwmeester, tegenstonden, waren bouwlieden van die soort en zij vervreemdden de genegenheden der Galaten beide van Paulus en van zijn Heere: zij ijveren niet recht over u. Ja zij zouden u van Christus willen uitsluiten opdat u over hen zoudt ijveren, Gal. 4: 17.

RECHTER. *Bent u verzekerd dat dit alles waarheid is?*

SCHERPZINNIG. Het is de waarheid, heer.

Welnu, zei de rechter, u hebt hem aangetoond, een bedrieger, een opstandeling en een verleider te zijn. ROEPER, dagvaart Meester WIJZE BOUWMEESTER.

RECHTER. *Kent u de gevangene die voor de balie staat?*

WIJZE BOUWMEESTER. Ja mijnheer. Zijn afkomst ken ik niet, maar ik ken de man, en heb veel door hem geleden; want velen in mijn buurt, die rechtvaardige en edelmoedige mensen waren, hebben mij als bouwmeester gebezigd, en ik heb diep gegraven naar een goed fundament en op de Rots gebouwd, overeenkomstig de oude wetten en voorschriften; ik heb het aan de Vrijmachtige Heere van het heelal overgelaten, om voor mij Zijn eigen uitgelezen grondstoffen uit te kiezen, die tot bouwen geschikt zijn. Maar deze man heeft mij bij mijn klanten belasterd, hem zeggende, dat er geen noodzakelijkheid bestond, om zo diep te graven, en tevens dat de grondstoffen korter bij konden verkregen worden; en ofschoon ik op de Rots bouwde, zo zei hij, dat die Rots dikwijls gewankeld had en dat zij even zo min een veilige grondslag was als het zand. En als de mensen niet naar hem hebben willen luisteren, heeft hij in de duisternis beproefd om die grondslag weg te halen, enige van mijn grondstoffen wegnemende, en er anderen voor invoegende en daardoor gevaar voor de gebouwen veroorzakende, die daardoor in grote mate verzwakt werden, terwijl andere gedeelten zo zijn geschokt, dat het meer op een puinhoop dan op een bekwaam tezamen gevoegd gebouw geleeke; en als hij in een van de muren een scheur gemaakt had, deed hij er wat loze kalk in, zeggende dat zij medewerkers moesten zijn met de Heilige Geest; dat alle mensen hun eigen kracht moeten aanwenden, aangezien door de verenigende samenwerking van de Goddelijke Almacht en het menselijke vermogen de grondslag en het gebouw tezamen aan elkaar gehecht moesten worden. En voorts voegde hij er bij, dat, als deze menselijke kracht in het minste van het gebouw ingetrokken werd, de Goddelijke macht ongenoegzaam was om het staande te houden. Velen, zei hij, waren afgevallen van de genade; maar ik hoorde hem nooit zeggen, dat er een enige ziel van de vrije wil en de menselijke kracht was afgevallen; maar hij zei dat zij, die vrede hadden met de oude prediking, dat het gebouw der genade aangevangen en voltooid moest worden, niet door kracht, noch door geweld, maar door Mijn Geest (gelijk de Heere der heirscharen verklaart, Zach. 4: 6) reeds tot het Antinomianisme vervallen waren. Zo is er volgens zijn bericht niets rein, niets Goddelijk, noch enig alvermogen, dan hetgeen uit vlees en bloed verrijst. Dit, mijnheer, is hetgeen ik te zeggen heb; en ik geloof dat het de waarheid, en niets dan de waarheid is.

Toen zei de rechter: eens menschen huis is zijn kasteel; en het is blijkbaar dat hij het gehele huisgezin Gods verschrikt en verontrust heeft. Als de grondslagen kunnen verwoest worden, wat zullen dan de rechtvaardigen doen? Deze mens is, met zijn loze kalk, iemand die zijn eigen geest volgt en niet de Geest der waarheid; hij maakt breuken in plaats van ze te herstellen; hij zet het volk aan in strijd

tegen God, in plaats van hen aan te moedigen, om staande te blijven in de krijg des Heeren. De gehele reeks der hemelse wetten is tegen hem, waarvan ik een enkele actie zal voorlezen, die afgekondigd is in het land der Chaldeeën, in het dertigste jaar van Israëls ballingschap, in de maand Thammuz (Ezech. 1:1) getiteld: *een akte ter ontdekking, overtuiging en bestraffing der liegende profeten.*

En des Heeren woord geschiedde tot mij, zeggende: Mensenkind! profeteer tegen de profeten Israëls, die profeteren, en zeg tot degenen die uit hun hart profeteren: Hoort des Heeren woord. Zo zegt de Heere Heere: Wee over die dwaze profeten, die hun geest nawandelen, en hetgeen zij niet gezien hebben! Uw profeten, o Israël! zijn als vossen in de woeste plaatsen. u bent in de bressen niet opgetreden, noch hebt de muur toegemuurd voor het huis Israëls, om in de strijd te staan, op de dag van de Heeren. Zij zien ijdelheid en leugenachtige voorzegging, die daar zeggen: De Heere heeft gesproken! daar de Heere hen niet gezonden heeft - en zij geven hoop van het woord te zullen bevestigen. En ziet gij niet een ijdel gezicht, en spreekt een leugenachtige voorzegging, als u zegt: De Heere spreekt, daar ik niet gesproken heb? Daarom zo zegt de Heere Heere: omdat gijlieden ijdelheid spreekt, en leugen ziet; daarom, zie, Ik wil aan u, spreekt de Heere Heere. En Mijn hand zal zijn tegen de profeten die ijdelheid zien en leugen voorzeggen; zij zullen in de vergadering Mijns volks niet zijn en in het schrift van het huis Israëls niet geschreven worden, en in het land Israëls niet komen, en gij zult weten dat Ik de Heere Heere ben. Daarom, ja daarom, dat zij Mijn volk verleiden, zeggende, Vrede, daar geen vrede is; en dat de ene een lemen wand bouwt, en zie, de anderen ervan pleisteren met loze kalk. Zeg tot degenen die met loze kalk pleisteren, dat hij omvallen zal; daar zal een overstelpenden plasregen zijn; en gij, o grote hagelstenen! zult vallen, en een grote stormwind zal hem splijten. Zie, als die wand zal gevallen zijn, zal dan niet tot u gezegd worden: waar is de pleistering, waarmee u gepleisterd hebt? Daarom alzo zegt de Heere Heere: Ja, Ik zal hem door een groten stormwind in Mijn grimmigheid splijten, en er zal een overstelpenden plasregen zijn in Mijn toorn, en grote hagelstenen in Mijn grimmigheid, om dien te verdoen. Zo zal Ik de wand afbreken, dien gijlieden met loze kalk gepleisterd hebt, en zal hem ter aarde neerwerpen, dat zijn grond zal ontdekt worden; alzo zal zij vallen, en u zult in het midden van haar omkomen en u zult weten dat Ik de Heere ben. Zo zal Ik mijn grimmigheid tegen de wand voortbrengen, en tegen degenen die hem pleisteren met loze kalk, en Ik zal tot ulieden zeggen: Die wand is er niet meer, en die hem pleisterden zijn er niet: te weten de profeten Israëls, die van Jeruzalem profeteren en voor haar een gezicht des vredes zien, waar geen vrede is, spreekt de Heere Heere.

Dit is de akte, die afgekondigd werd in het land der Chaldeeën, getiteld: *een akte tegen de valse profeten.*

Het laatste gedeelte van deze akte is tegen de Joodse sekteleiders, getiteld: *een toevoegsel tot het grijpen en ten toon stellen der valse profetessen en haar kussens.*

En gij, mensenkind stel uw aangezicht tegen de dochteren uws volks, welke profeteren uit haar harten. Profeteer tegen haar, en zeg: zo zegt de Heere Heere: Wee die vrouwen, die kussens naaien voor alle oksels der armen en hoofddeksels maken voor het hoofd van allerlei statuur, om de zielen te jagen! Zult u de zielen Mijns volks jagen, en zult gij u de zielen in het leven behouden? En zult gij Mij ontheiligen bij Mijn volk, voor handvollen van gerst en voor stukken broods, om de zielen te doden die niet zouden sterven en om zielen te behouden die niet zouden leven, door uw liegen tot Mijn volk dat naar liegen hoort? Daarom, zo zegt de Heere Heere: Zie Ik wil aan uw kussens, waarmee u daar de zielen jaagt naar de bloemhoven. Daarbij zal Ik uw hoofddeksels scheuren, en Mijn volk uit uw hand redden, zodat zij niet meer in uw hand zullen zijn tot een jacht; en u zult weten dat ik de, Heere ben, omdat gijlieden het hart des rechtvaardigen door valsheid hebt bedroefd gemaakt, daar Ik hem geen smart aangedaan heb, en omdat u de handen der goddelozen gesterkt hebt, opdat hij zich van zijn bozen weg niet afkeren zou, dat ik hem in het leven behield. Ezech. 13. Gezworene heren, vestig uw bijzondere aandacht op deze akte, daar deszelfs gehele kracht gericht is tegen valse profeten en valse leiders.

- De profeten worden hier beschuldigd met het opvolgen van hun eigen geesten, in plaats van de Geest der waarheid; en van het zien van ijdelheden en het verdichten van leugens, dat is het verhogen van de vrije wil en de menselijke kracht; want, geringe lieden, in geveinsden ootmoed,

zijn ijdelheid, en lieden van hoge rang, en in zelfgenoegzaamheid, zijn een leugen; daarom wat naar mensen riekt, hetzij van hoge rang of dat zij gering zijn, riekt naar niets anders dan naar leugens en ijdelheid.

- Zij worden hier ook beschuldigd van de gezegende uitwerkselen der rechtvaardigheid, namelijk, van schuldvergeving en vrede, aan de verkeerde voorwerpen toe te passen; hieraan is de gevangene schuldig, door te verklaren dat Christus voor alle mensen stierf; en als Hij zulks deed, maakte Hij dientengevolge vrede voor alle mensen door het bloed Zijns kruises, maar de Heere zegt, dat Hij niet kwam om vrede op de aarde te brengen, maar het zwaard. Voorts verklaart de Heere *dat deze niet mogen beschreven worden in de Schriften van het huis Israëls*; dat is, hun getuigenis zal niet omhoog gevonden worden: zij zijn niet opgeschreven onder de levenden; gelijk zulks duidelijk blijkt doordat zij geërgerd worden aan hen die getuigen dat hun namen zijn opgeschreven in het boek des levens des Lams. Openb. 13: 8.
- De Joodse sekteleiders worden hier beschuldigd van de harten der rechtvaardigen te bedroeven die God niet wilde bedroeven; hetwelk gedaan wordt door een gerechtvaardigde ziel te vertellen, dat hij van genade kan vervallen.
- Zij worden beschuldigd van anderen in het leven te behouden, die niet zouden leven; dit geschiedt door huichelaars te bemoedigen, door hen leven en vrede te beloven en vals toe te passen. Kussens voor de oksels der armen te naaien, is een neergeworpen ziel met zachte woorden en vals lering te onderschragen. Hoofddekseis over allerlei statuur te spreiden, is het gelaat van de gevallen Adam te bemantelen en een vals gezicht van de gevallen mens aan de arme verduisterde zondaar te geven. Zielen te jagen is hen uit de waarheid te wringen en hen tot vooroordeel aan te zetten tegen de ware profeten, door de ware profeten valse en de waarheid zelf valsheid te noemen. Dat zij profeten en profetessen genoemd worden bewijst hun hoogmoed.
- Dat de Heere hen beschuldigt van de rechtvaardigen te doden, en te behouden die niet zouden leven, is een zweeps slag voor hen, om het aanmatigen van het voorrecht van de Heere des levens en des doods; en evenzeer een priem tegen hun voorgewende onfeilbaarheid en aanmatigende heerschappij, in de rechtvaardigen, die waarlijk geloven, te zeggen dat zij dwalen en zullen sterven, en in de niet uitverkorenen, die in een doodsstaat verkeren, te verklaren dat zij leven en vrede zullen hebben. Dat zij zulks doen om een handvol gerst, toont het geringe voordeel aan, waar zij voor werken; dat zij om een handvol koren, of zelfs om een ellendigen penning in de week, de harten van Gods uitverkorenen bedroefd hebben; en zelfs de heiligen naam van de ALMACHTIGE bezoedelen, door deze leugen in Zijn naam te verhalen.

Mr. Wijze Bouwmeester! de getuige van de koning, u hebt hem bewezen een gevaarlijk mens te zijn voor het gebouw der genade, een verontruster van het huisgezin van het geloof, een verlager van de eervolle handwerksmannen, een bedrieger van de eervolste en beste vereniging; en inderdaad is bij des doods schuldig, want hij is niet minder dan een inbreker.

ROEPER. *Breng de overige getuigen van de koning binnen.*

Zodra de roeper begon te roepen, kwam er een rijtuig aan de deur, waarin zich twee dames bevonden. Ik merkte dat er een grote beweging en gefluister in het hof was; en enige zeiden: *Het is Hephzibah* (Jes. 42: 4), de Koningin (Jes. 49: 23), en een dochter Sions bij haar. Zo stapte zij er uit en kwam in het hof, in haar vorstelrijk gewaad. Velen bogen en verwonderden zich over haar verschijning; maar zij liet bericht aan de Rechter brengen, dat zij gekomen was om in persoon te verschijnen tegen de gevangene, die voor de balie stond. Velen juichten daarover; want hij had slechts zeer weinige vrienden aan het hof, behalve Mr. Vleselijke redenering en Hooggevoelend.

De Rechter verzocht haar Majesteit, om te voorkomen en te zeggen wat zij van de gevangene wist.

KONINGIN. Ik ken hem, en heb veel door hem geleden. Hij verscheen eenmaal in de vorstelijke kapel, om in de afwezigheid van onze prediker de dienst te vervullen; zijn redevoting beviel mij niet, maar daar hij een bejaard prediker was, zei ik er niets tegen, voordat hij mij in het paleis kwam bezoeken, toen sprak ik vrijmoedig tot hem over de liefde van mijn Koning, hem ook mijn lage afkomst en geringe voorouders opnoemende, getuigende tevens van de liefde en neerbuiging van mijn Heere de Koning. Ik noemde een bijzonder liefelijke uitdrukking mijns Heeren, welke Hij deed, toen Hij mij voor het eerst opzocht; namelijk, dat vele dochteren deugdelijk hadden gehandeld, maar dat ik die allen te boven ging, Spreuk. 31: 29.

Voorts verhaalde ik hem, hoe ik in het begin getwijfeld had aan de vrijmachtige liefde mijns Konings, en aan de zoete belofte welke ik van Zijn gezegende lippen ontving, welke tot op deze dag in de oorkonde van ons huwelijksverbond opgetekend staat: *ik zal u Mij ondertrouwen in eeuwigheid; ja Ik zal u Mij ondertrouwen in gerechtigheid en in gerichte, in goedertierenheid en in barmhartigheden. En Ik zal u Mij ondertrouwen in geloof, en gij zult de Koning kennen*, Hos. 2: 19, 20; en dat andere liefelijke woord, ik haat de echtscheiding. Mozes, zeide Hij, liet de echtscheiding toe, om de hardigheid van het hart; maar ik duld het niet, ook was zulks niet van de beginne, noch zal zulks ooit zijn door dit verbond.

Ik deelde hem ook mee, *dat de Vader van mijn Koning de verbintenis toestemde en die tussen ons verzegeld had*, Matth. 22: 2.

Ik toonde Hem mijn vorstelijke kroon, Psalm 108: 4; mijn Bruiloftskleed Matth. 22: 11; mijn borstwapen Eféze 6: 14, en gordel Jes. 5: 27; ook mijn ring, Luk. 15: 22; mijn schoenen, Eféze 6: 15; mijn oorringen, Ezech. 16: 12; mijn armbanden, Ezech. 16: 11; mijn zegel, Hag. 2: 24; en al mijn versierselen, Jes. 61: 10; en sprak zeer veel tegen hem van de goedheid en liefde mijns Konings, waarop zijn gelaat verviel, zijn kaken beefden en zijn knieën knikten van boosheid.

In woede uitbarstende, zei hij, dat de Koning bijwijven, hoeren, dienstmaagden en opstandelingen zowel liefhad als mij; en wat mijn bruiloftskleed betrof, dat was *toegerekende onzin*; al mijn versierselen en klederen konden van mij afgenomen worden, eveneens als mijn schoenen; en wat mijn ring, juwelen, armbanden en oorsieraden betreft; ik kon van die allen beroofd, een finale scheidbrief ontvangen en opgesloten worden in eeuwig verbanning. En de woorden welke mijn Echtgenoot, de Koning, tegen zulke hoeren gesproken had, als waarvoor deze gevangene streed, verdraaide bij en keerden ze tegen mij in hevige drift. zeg mij niet meer, zei hij, van de liefde van uw echtgenoot: ik weet dat Hij er velen een scheidbrief gegeven heeft, nadat Hij haar gekleed en gehuwd had, ja zelfs heeft Hij ze ontkleed, zodat er in plaats van specerij, stank was; in plaats van een gordel der waarheid, losheid; in plaats van haarvlechten, kaalheid; in plaats van een wijden rok, een omgording des zaks; en verbranding in plaats van schoonheid, Jes. 3: 24. Ja hij zei zelfs, met ronde woorden, dat ik al mijn waardigheid kon verliezen, voor eeuwig omkomen en eindelijk verdoemd worden.

Ik sprak hem van de verbazende som, die mijn Koning voor mij betaald had, teneinde mij van schulden te verlossen; en dat Hij voor mij stierf, teneinde mij aan zich te kunnen verbinden.

Waarop hij antwoordde, dat er velen in de hel waren, voor wie Hij stierf en die Hij ondertrouwd had; en dat mijn Huwelijksverbond en de vrijmachtige liefde, van mijn Koning, niets anders was dan een afschuwelijk besluit. En voorts dat Izébel de waarzegster en Babylon de hoer, aan de Koning even dierbaar waren als ik zelf. Toen vertrok hij met een vervallen aangezicht, woedend als een duivel.

Toen hij weg was, gevoelde ik zodanige vrees, donkerheid, angst en bekommering als ik niet kan uitdrukken; ik twijfelde aan de trouw en liefde van mijn Heere de Koning; en wankelde in mijn

vertrouwen op Zijn standvastigheid, want ik wist, dat als Hij mijn huwelijk krachteloos maakte, Hij twee verbonden zou verbreken; dat Hij jegens mij vals zou blijken te zijn en als hij mij een scheidbrief gaf, en een andere huwde, dat Hij overspel bedrijven zou. Als Hij anderen evenzeer als mij beminde, was Hij geen getrouw echtgenoot en als Hij meer dan een huwde, zou Hij iemand zijn, die aan veelwijverij schuldig stond. Maar voorzeker is er geen onrechtvaardigheid in mijn Koning. Nee, verre zij van Hem goddeloosheid, of dat Hij reden zou geven, dat men tegen Hem in het gericht zou optreden, Job 34: 10, 23.

Evenwel had ik harde gedachten van Hem; mijn geest stond tegen Hem op, en de ijver die harder is dan het graf, nam mijn ziel in bezit. Dit wrede wantrouwen, van de liefde mijns Heeren jegens mij, in mij gevoelende, kon ik niet anders dan het te tonen; ik handelde in de daad, gelijk Vasthi deed: ik weerstond het besluit van de koning en weigerde op het feestmaal te verschijnen.

Mijn Koning, dit ziende, vestigde weinig aandacht op mij, maar toornde en sprak zelden tot mij, hetwelk wel enigszins de woorden van de gevangene scheen te bevestigen, en veel tot mijn droefheid toedeed. Vooral de gedachte aan zulk een eeuwige schande, als ongetwijfeld iemand van mijn rang zou aankleven, wanneer zij vernederd, gescheiden en verbannen werd, gepaard met de herinnering aan al die zalige uren, die ik genoten heb met mijn Heere en Koning en het verschijnen van een andere vrouw in Zijn tegenwoordigheid en zulks in mijn plaats en waardigheid vermeerderde mijn smart. Och zeide ik, als dit het geval kon zijn, zouden mijn heen snellende jaren langzaam voortkruipen; mijn leven zou een leven van twijfel zijn en mijn ziel zou gepijnigd worden met altijd durende wroeging, ja zelfs in de eeuwige rampzaligheid zou ik de grootste Naam, de Schoonste der mensenkinderen, de zoetste en tederste Metgezel, die ooit de hemelen openbaarden of enige geschapene geest genoot, vloeken en lasteren. O, beter dat mijn ziel in de vergetelheid kon eindigen, dan tot in alle eeuwigheid gekerkerd te zijn in de hel van beledigde liefde.

Ik gevoelde mijzelf inwendig gekneld met de smartelijke verwijdering van een ongestoorde minnaar, ziek van liefde, en echter gepijnigd door wrede jaloezie. Ik stond op, deed mijn treurgewaad af en zei als een wanhopende: ik zal ingaan, en voor de Koning staan en kom ik om, aan koren ik om.

Zodra ik Hem op de troon zag, zei Hij met een vriendelijke glimlach: *Wat is uw verzoek en welke is uw bede? Eis en het zal u gegeven worden, zelfs tot Mijn gehele koninkrijk.* Luk. 12: 32. Dat zachte woord verbrijzelde al mijn beenderen, Spr. 25: 15; ik viel in bezwijming en stortte neer. Maar Hij zei: *sta op, Mijn schone, en kom.* Hoogl. 2: 10. Ik antwoordde: *Genees de beenderen welke Gij hebt verbroken.* Ps. 6: 3, Hij antwoordde: *zalig is zij die geloofd heeft, Ik zal doen wat Ik haar gezegd heb,* Luk. 1: 45. *Waarom is uw aangezicht heden zo kwalijk gesteld?* Gen. 40: 7. *Heb Ik niet Egypte tot uw losprijs gegeven zowel als Mijzelf. Ja zelfs Morenland en Scheba en Seba in uw plaats; omdat gij kostelijk bent geweest in Mijn ogen en Ik u heb liefgehad,* Jes. 43: 3, 4. En, *ofschoon Ik zestig koninginnen, tachtig bijwijven en maagden heb zonder getal, zo is Mijn volmaakte een enige; zij is de uitgelezene, of de uitverkorene van haar moeder,* Hoogl. 6:9; *de hooggeëerde bruid van uw Heere de Koning; en de uitverkorene dochter van de Heere, de Almachtige God.*

Deze woorden versterkten mij. Ik stond op naderde Hem, en Hij strekte Zijn scepter uit, en vroeg wederom wat ik begeerde. Ik raakte die aan, en zei: *Gij, eeuwigdurende Ik! smee ik, dat mij geschonken worde op mijn bede, om Uzelf achter te laten aan al mijn dochters, wanneer ik sterf,* Esther 5: 2.

Hij antwoordde: *het zal alzo geschieden; Ik zal zegenen die u zegent, en vloeken die u vloekt; en Mijn woord en Geest zullen van uw mond niet wijken, noch van de mond uws zaads, noch van de mond van het zaad uws zaads, van nu aan tot in eeuwigheid toe.* Jes. 59: 2 1.

Hij vroeg toen wie het hart van Zijn duive bedroefd had, daar Hij zulks niet gedaan had.

De Koningin zei: *De vijand is deze boze Algemene Liefde, voorzeker als hij mij verleid had om mijn Heere de Koning te lasteren, zou hij nochtans mijn Koning geen schade hebben kunnen berokkenen.*

Ik laat zulken vrij om uw liefde te beproeven, zei de Koning; maar de gerechtigheid zal hen aangrijpen, en u zult als een getuige voor Mij tegen hem verschijnen. Geen instrument, dat tegen u bereid wordt, zal gelukken en alle tong die in het gericht tegen u opstaat, zult u verdoemen; dit is uw erve, en uw gerechtigheid is uit Mij, zegt de Koning. Jes. 54: 17.

Toen de gevangene dit hoorde duwde hij een fooi in de hand van Vleselijke Rede, zijn raadgever om voor hem te pleiten, maar Rede gaf fluisterende ten antwoord: *zij is van het Vorstelijk zaad, en u zult zeker voor haar vallen. Esther 6: 13. En Consciëntie zei hetzelfde.*

Toen sprak de Rechter tegen de Koningin.

Rechter. Zijn misdaad is zulk een voltooiing van geestelijke boosheden, tegen uw Majesteit gepleegd, als nimmer tevoren voor enig gerechtshof behandeld werd.

Koningin. *Ik heb niets dan de waarheid gesproken, mijnheer.*

Rechter. Niemand betwijfeld van Uw Majesteits waarheid. Jes. 63: 8. Dus verwijderde haar Majesteit zich en toen de dochters van Sion, die slechts zwak in het geloof waren, de krachtige getuigenis van haar Godvruchtige moeder tegen de gevangene gehoord hadden, gevoelden zij hun blijde hoop ontbranden met een bewustheid der liefde van hun eeuwige Vader, en zij verwijderden zich, in al de zaligheden van de hemel, haar eerbiedwaardige moeder volgende en op de gevangene ziende, schudden zij hun hoofden achter hem en bespotten hem. Jes. 37: 22.

GRIFFIER. Roeper, zeg aan Mr. **Vrijmens** dat hij verschijnt en zijn getuigenis inbrengt.

Rechter. Mr. *Vrijmens, de getuige van de koning, kent u de voor de balie staande gevangene?*

Vrijmens. Ja mijn Heere ik ken hem; zijn naam is Eigen Liefde, anders Algemene Liefde.

Rechter. *Wat weet u tegen hem in te brengen?*

Vrijmens. Vele dingen, mijnheer. Ik was eens met hem in gezelschap en sprak tot hem over de verbazende genade van onze vrijmachtige Heere de Koning en vertelde hem welk een ontzettende schuld ik vroeger met zijn Majesteit uitstaande had en mijn onbekwaamheid om één penning van dezelve af te betalen, Luk. 7-42. Ik sprak ook tot hem over een ontzettende daad van hoogverraad, waaraan ik in mijn prille jeugd was schuldig geweest Spreuk. 16: 11, en over mijn langdurige gevangenschap om dezelve, Ps. 88:2, over mijn wegvoering in ketenen naar het gerechtshof, en over het rechtvaardige vonnis, dat om mijn afschuwelijke misdaad over mij werd uitgesproken, daar ik schuldig bevonden werd, Klaagl. 3: 65; en ook hoe ik in de onderste kuil der gevangenis werd gevoerd; waar de wet niemand, die onder het vonnis des doods verkeerde, zelfs geen teug waters vergunde. Zach. 9: 11. Ik zei hem ook, dat ik Zijn Majesteit met vele tranen gesmeekt had mij genadig te zijn; maar ik had weinig hoop op mijn welslagen, want ik wist dat de Gerechtigheid, met zijn vlammend zwaard, de sleutel droeg en als deurwachter aan de gevangenis stond. Langdurig in deze verschrikkelijke kerker gelegen hebbende, zonder enige spijs, voortdurend in de modder zinkende en er meer en meer in vastrakende, en verbrijzeld door het ondraaglijk vonnis des eeuwige doods, zond ik een andere bede op: *voer mijn ziel uit de gevangenis, dat ik Uw naam love. Laat mij niet verzinken; laat de put zijn mond niet over mij toesluiten; Psalm 69: 15, 16. Kunnen de doden U loven? Ps. 88: 11. Kunnen zij, die in stilte heengaan, hopen op Uw waarheid?* Ik kon deze beden beter in de donkere kerker dan in het licht opzenden, omdat ik niet durfde opzien, Luk. 18: 13; ofschoon ik verlangde om mijn aangezicht naar Zijn heilige tempel te wenden, Jona 2: 4; en alhoewel het uit de buik der hel was dat ik riep, nochtans drong mijn gebed tot Zijn oren, Jona 2: 7, en mijn genadige Vorst kwam tot Zijn leeuwenkuil, en riep Zelf met luider stem: *Uw God is bekwaam om u te verlossen.*

Deze woorden drongen door in mijn hart; Hij kwam de gevangenis binnen, naderde de deur van de kerker, Job 38: 17, stak Zijn vinger in het sleutelgat, Hoogl. 5: 4, en schreef iets op mijn ziel (Jer. 31: 33) hetwelk ik niet verstond. Mijn ziel versmolt gelijk was voor het vuur onder de indruk, die zo

diep inging, dat het was alsof het met mij gedaan was met een ijzeren griffie, en met lood voor eeuwig in de rots gehouwen. Job 19: 23, 24. En weldra scheen er een licht in de gevangenis, Luk. 1: 79. Ik rende er heen, teneinde het schrift te lezen, hetwelk het volgende was: *niets ter betaling hebbende, vergeef Ik u vrijwillig alles*. Luk. 7: 42. *Ik heb uw schuld uitgedelgd als een nevel, en Ik gedenk ze niet meer in eeuwigheid*. Jes. 44: 22. En onder aan de kwitantie stond de naam van mijn schuldeiser en zijn woonplaats; en daar ik het niet goed verstaan kon, hoorde ik een stem zeggende: *Ik heb op hem geschreven, de Naam Mijns Gods, en de naam van de stad Mijns Gods*. Openb. 3: 13. Ik bevond dat de naam mijns Schuldeisers *Liefde* was, 1 Joh. 1:8, en de naam der stad *Gerechtigheid en Vrede*. Hebr. 7: 2.

Ofschoon mij dit veel troost verschaftte, zo deed echter Gerechtigheid, de deurwachter, die met zijn vlammend zwaard aan de deur stond, mijn vreugde met beven gepaard gaan, Ps. 2: 11. Hoe ik hem zou voorbijgaan wist ik niet. Maar deze vrees werd weggenomen, want de Koning kwam zelf aan de deur en zei: *ik verkondig loslating der gevangenen en opening der gevangenisdeuren voor hen die gebonden zijn, want dit is het aangename jaar des Heeren*, Luk. 4: 18, 19. De portier draaide ogenblikkelijk de sleutel om, en het slot vloog met zulk een geweld om, dat de fondamente[n] der gevangenis schokten, zodat velen verworpenen ontzet waren en zich met verontwaardiging wapenden, wetende dat de gevangene ontkomen was.

Zodra ik uit de afgrijselijke put opkwam, zag ik niets van de twee soldaten, tussen welke ik zo lange tijd gevangen was gehouden. Ik bedoel de duivel en de oude mens; zij waren beiden in de put achter gelaten, er was voor hen geen vrijheid of verlossing verkondigd. Ik vluchtte, maar zij werden gevangen gehouden; ik gevoelde plotseling de boeien van mijn handen afvallen en er kwam een stem tot mij, zeggende: *omgordt u, en doet uw voetzolen aan*. Ik deed zulks; en Hij zei tot mij: *werp uw opperkleed om en volg Mij*. Ik deed zulks en volgde Hem. Maar ik wist niet dat het waarheid was, hetgeen van de engel geschiedde, maar dacht dat ik een verschijning had gezien.

Zodra ik aan de eerste wacht kwam (Hand. 12:9), was ik verwonderd want de poort was wijd open en Gerechtigheid, de portier, had zijn zwaard in de schede gestoken, de vlam die er om heen flikkerde was uitgeblust, Gen. 3: 24, Zach. 13: 7, hij glimlachte vriendelijk tegen mij en terwijl ik de Koning bij Zijn klederen vasthield, zei Gerechtigheid tot Hem: *Door het bloed Uws verbonds heb Ik de gevangene losgelaten uit de put, waarin geen water was*, Zach. 9: 11. Toen zag de portier mij aan en zei glimlachende: *Ik ben getrouw en rechtvaardig in uw zonden te vergeven, en u te reinigen van alle ongerechtigheid*, 1 Joh. 1: 9. Ik had de slip van het kleed mijns Konings losgelaten, de portier merkte zulks, en zei, met zijn vinger naar de Koning wijzende: *keert weder tot uw sterkte, gij gebonden die daar hoopt*, Zach. 9: 12; Nah. 1: 7; aanmerkende dat er geen veiligheid bestond, dan in het stevig vasthouden van het kleed van de koning; want ik was nog niet uit de gevangenis, ofschoon reeds uit de afschuwelijke put.

Zo ging de deurwachter voort door de tweede wacht voor de Koning en zei, met een luide stem sprekende: *Ik zal voor u heen gaan, en Ik zal de kromme wegen recht maken; de koperen deuren zal Ik verbreken, en de ijzeren grendelen zal Ik in stukken slaan*, Jes. 45: 2. Of Hij ze verbrak, of in stukken sloeg weet Ik niet, maar Zijn woord scheen genoegzaam; want, zodra wij aan de ijzeren poorten genaakten, die tot de stad leidden, openden zij vanzelf en stonden, naar ik dacht, wijd genoeg open, om er duizend tegelijk uit te doen gaan. Juist voordat wij aan de poort kwamen, gaf de Koning mij een sleutel en zei mij dat zij *Kennis* heette, daarna gaf Hij mij een andere, *Wedergeboorte* geheten; mij zeggende dat zij voldoende zouden zijn, om iedere poort te openen, die ik ooit in mijn weg zou vinden.

Ik dankte zijn Majesteit en hield mij vast aan des Konings kleed totdat ik buiten de poort was. En toen zei de Koning: *Ik ben de goede herder, Ik ken Mijn schapen en word van de Mijnen gekend. Mijn schapen horen Mijn stem, en Mij doet de deurwachter open. Ik roep Mijn schapen bij name en leid ze uit!* Joh.

10: 3. Hij zei verder: *Ik heb uw vonnis ingetrokken en uw persoon gerechtvaardigd; u zijt doorgestaan van het vonnis des doods in het leven en zult nimmermeer in het oordeel komen*, Joh. 5:24. *Ik geef Mijn schapen het eeuwige leven en zij zullen niet verloren gaan en niemand zal ze uit Mijn hand rukken; die gelooft, heeft het eeuwige leven*. Joh. 3: 35.

Toen zei ik: maar ben ik nu voor eeuwig van alle gevangenschap bevrijd?

Waarop Hij antwoordde: *indien de Zoon u vrijgemaakt heeft, zo zult gij waarlijk vrij zijn*, Joh. 8: 36; en als een blijk daarvan geef Ik u deze witte keursteen (Openb. 2: 17), waarop geschreven was: *Vrijwillig gerechtvaardigd door genade*. Deze schenk Ik u als een getuigenis, die in uw geweten moet worden opgericht (1 Joh. 5: 10), en op deze plek grond moet u een gedenksteen voor Mij oprichten, opdat Ik u later herinneren kan aan uw tegenwoordige liefde jegens Mij. Als u ooit verkouden mocht in uw genegenheden, zal Ik u gelasten naar Bethel te komen, waar u die steen met olie begoot. Ik zal u ook (als een bewijs dat u Mij overwonnen hebt door geloof en gebed, en Mijn koninkrijk met geweld hebt genomen, een nieuwe naam geven, welke niemand zaligmakend kent, dan die dezelve ontvangt, Openb. 2: 17, het is de naam van Israël, Gen. 32: 28. Jakob verkreeg die, door met God en mensen te worstelen en te overwinnen, Gen. 32: 28; en Ik schenk die aan elke overwinnaar, Openb. 2: 17 als een eeuwige naam, die nimmer zal worden uitgeroeid, Jes. 56: 5.

Deze zaken aan de gevangene meegedeeld hebbende, mijnheer, zei Algemene Liefde mij: dat ik van deze vrije genade en gunst van mijn Koning kon afvallen; en voorts, dat ik weer door de deurwaarder kon aangegrepen worden, weer het verschrikkelijke zwaard gevoelen, hetwelk ik dacht dat in de schede gestoken was, daarmee als een onnutte dienstknecht kon afgesneden worden en weer gevangen genomen, totdat ik de laatste penning zou betaald hebben.

Ik geloofde dit valse bericht en verbeeldde mij, dat ik door de deurwaarder achtervolgd werd met zijn uitgetogen zwaard en grimmige blik evenals tevoren; slaafse vrees overviel mij, en ik werd met een juk der dienstbaarheid bevangen, 2 Petrus 2: 19.

Ik weerstond vele getuigen, die mij vertelden dat ik voor immer een vrij mens was, hun getuigenis een ijdel verhaal noemende, Luk. 24: 11; en zei in mijn hart: *alle mensen zijn leugenaars*. En ik vertelde de Koning, dat Zijn belofte faalde en dat Hij vergeten had genadig te zijn. Zo richtte Mr. Algemene Liefde mijn zwakheden als een banier der waarheid op, en door de kracht zijner bewijsvoeringen werd ik overwonnen en kwam ik onwettig in slavernij en valse gevangenschap.

Daar lag ik in tot dat mijn Koning voor de tweede maal een kwijtbrief zond, zeggende dat Algemene Liefde mij opstand tegen Hem onderwezen, Jer. 38: 16, leugens in Zijn naam gesproken had, Jer. 14: 14 en een vals gezicht uit zijn eigen hart gesproken en dat hij naar zijn eigen goeddenken ging, waar Hij hem niet had gezonden. En dit is hetgeen ik van hem weet, mijnheer!

Toen zei de Rechter, *bent u zeker dat dit alles waarheid is?*

Vrijmens. Ja, mijnheer, ik heb reden van het altijd tot mijn droefheid te gedenken; het is waarheid en niets dan de waarheid, mijnheer; en ik heb niets meer te zeggen.

Rechter. Roeper, zeg Mr. **Zwak van gezicht**, des Konings getuige, dat bij voorkomt.

Zwak van gezicht. *Mijnheer!*

Rechter. Kent u de gevangene voor de balie?

Zwak van gezicht. Ja mijnheer, en ik heb reden hem tot mijn droefheid altijd te herinneren.

Rechter. Goed gezegd. Wat weet u tegen hem in te brengen?

Zwak van gezicht. Het zij mijnheer bekend, dat ik blind geboren was. Ik ben de zoon van twee blinde ouders, zij waren arme mensen, maar te trots om te bedelen, daarom werden zij door de diaconie onderhouden en schenen zeer tevreden met grof voedsel, maar er kwam een hongersnood in het land en ons eten werd hoe langer hoe slechter; ik zou echter wel op dezelve geteerd hebben,

maar ik kon niet, daarom besloot ik te gaan bedelen om mijn brood. Graven kon ik niet, want ik was blind, maar God zij geloofd, ik was niet beschaamd om te bedelen.

Terwijl ik op zekere dag aan de weg zat te bedelen, kwam er iemand voorbij, aan wie ik om een aalmoes vroeg. Hij zei mij, *dat hij noch goud noch zilver bezat, maar dat hij mij, hetgeen bij bezat, vrijwillig schenken wilde, omdat hij het zelf om niet had ontvangen.*

Ik vroeg hem wat hij te geven had.

Hij vertelde mij, dat het juist datgene was wat ik behoefde, namelijk onderwijs; hetwelk ik moest ontvangen, of uithongeren, want dat er velen omkwamen uit gebrek aan kennis.

Ik vroeg hem hoe zijn naam was.

Hij zei dat hij *Evangelist* heette en dat hij zelfs blind geboren was zowel als ik, maar dat hij door de bekwaamheid van een bekwaamen geneesheer het gezicht had ontvangen.

Ik vroeg wie de geneesheer was, die hem hersteld had.

Hij vertelde mij dat zijn naam *Immanuël* was, en dat hij dikwijls dit land bezocht had, om sommigen om niet te genezen en om de ogen van anderen te verblinden, opdat zij die niet zien, ziende worden en zij die zien blind zouden worden. Ik zei hem, dat daar ik blind was, ik de weg naar Hem niet kon vinden.

Hij zei dat, als ik Zijn naam aanriep, Hijzelf tot mij komen zou. Ik kon tasten tegen de wand, Jes. 59: 10; en als ik zulks zou doen om Immanuël, dan zou ik Hem vinden, want Hij was niet ver van een ieder van onze, indien wij naar Hem mochten tasten. Als u Zijn naam aanroept, zei hij, zal Hij u de ogen openen, u voedsel geven en u werk verschaffen ook, en toen vertrok hij.

Zodra hij vertrokken was gevoelde ik een krachtige overreding in mijn gemoed oprijzen, dat hetgeen de man gezegd had waarheid was. Ik begon daarom Immanuël aan te roepen, opdat ik de weldaad van het gezicht mocht ontvangen. Ik had niet lang geroepen of ik gevoelde een soort van glans en verschillende voorwerpen werden aan mijn beschouwing voorgesteld; onder anderen, meende ik, dat ik een man op een verhevenheid zag staan en een stem hoorde, zeggende: *alsdan zullen der blinden ogen opengaan en der doven oren zullen geopend worden. Alsdan zal de kreupele springen als een hert en de tong des stommen zal juichen.* Jes. 35: 5, 6. Deze woorden moedigden mij aan, om weer te bidden, hetwelk ik deed. En in antwoord op mijn beden hoorde ik een stem, zeggende: *ik heb u in de tijd des welbehagens verhoord en in de dag der zaligheid heb Ik u geholpen.* Ik gevoelde mijzelf inderdaad geholpen, zalig verkwikt en overvloedig verzadigd.

Ik riep uit: *O Heere, u hebt mijn duisternis tot licht gemaakt, ik smeek U mij Uw weg te wijzen.*

Hij antwoordde en zei: u moet voortgaan op dit kromme pad, waarop u nu bent, hetwelk straks rechter zal worden, en terwijl u voortgaat moet u vragen; en, als u iemand op dit pad voor u uitziet, moet u hem volgen totdat u komt aan een groot ongeploegd veld, met een muur er om heen, en een poort, die wijd open staat, waardoor u moet ingaan; en zodra u binnen de poort komt, zult u een zaaier zien, die aan het zaad strooien is, het zaad dat hij zaait zal uw ogen doen schemeren, u zult denken dat hij sterren op de grond zaait, u moet hem volgen en, wandelen in het licht van zijn zaad, hetwelk hij strooit: *het licht is voor de rechtvaardige gezaaid, en vrolijkheid voor de oprechte van hart.*

Aan het achterste gedeelte van het beploegde land zult u een wijngaard vinden, en even daarachter een heerlijke hoge berg, de plaats van Mijn heiligdom, waar u binnenkort zult aankomen. Maar voor dien tijd moet u in de wijngaard arbeiden, u moet dienen in uw dag en in uw geslacht, u moet een hoeder der wijngaarden zijn, Hoogl. 8: 11, en een wachter tegen de dieven; en u moet strikken uitzetten om de vossen te vangen, de kleine vossen die de wijnstokken verwoesten, want onze wijnstokken hebben tedere druiven. Hoogl. 2: 15. U moet trachten om de welige ranken in te zamelen en de tedere scheuten te stutten, door nagels te bevestigen in een vaste plaats Pred. 12: 11; Jes. 22: 23, waarvoor u een penning daags voor uzelf zult ontvangen, en twee penningen daags voor anderen; een penning als een hoeder der wijngaarden, en twee penningen als een waard om

anderen te verzorgen, Luk. 10: 35; en als de nacht komt, waarin niemand werken kan, dan zult u uw loon ontvangen, en een langdurige eeuwigheid op de top van de blinkende berg doorbrengen, van welke u later een blinkend gezicht zult hebben. Jes. 33: 16, 17. Merk op hetgeen ik u gezegd heb en beschouw elk woord, hetwelk ik gesproken heb als een merkteken. Jer. 31: 21. Zet uw hart op de baan, ziet dat u niet ter rechter noch ter linkerhand afkeert. Haast u om uws levens wil, ziet niet achter u om, noch vertoef in de gehele vlakke.

Ik begaf mij onmiddellijk op weg, en eer ik een sabbatsreis ver gegaan was, riep mij iemand die de reden vroegde, waarom ik zo hard liep.

Ik vertelde hem, *dat het in gehoorzaamheid was aan het gebod mijns Heeren, Die mij geboden had te ontvlieden om Mijns levens wil.*

Hij antwoordde: als u gehoorzaam was aan het Goddelijk gebod, dan zou u oplettender zijn op uw voetstappen en uw tred verslappen, want, die gelooft zal niet haasten. Jes. 23: 16. Ja zelfs de gehele weg, welke u gelopen hebt, is boosheid, want die met de voeten haastig is, zondigt. Spreuk 19: 2. Hij vroeg mij toen waar ik heen ging.

Ik vertelde hem toen, dat ik voort moest gaan op die kromme weg, totdat dezelve recht en smal werd, en dan voort te gaan tot dat ik aan een beploegd land kwam, (Hos. 10: 11) met een wijngaard aan het einde, welke ik moest ingaan door een poort, wanneer ik een zaaier zou ontmoeten die sterren op de grond zou zaaien, bij welker licht ik een heerlijke hoge berg zou zien.

Hij antwoordde en zei: zo; en zei u dezelfde stem niet dat u zou vragen terwijl u voortging? En zei de Heere u niet om diegenen te volgen, die u op de weg voor u zag?

Toen zei ik; ja mijnheer, ik ben u zeer verplicht, Hij zei dit werkelijk en ik merk, doordien u mij daaraan herinnert, dat u goed met mijn Heere bekend bent.

Maar, hoe komt het dat u niet op het pad bent dat ik ga?

Mijn Heere zei mij, dat ik voort moest blijven gaan op deze weg.

Maar heeft Hij u niet gezegd dat het pad zeer krom was?

Ja mijnheer, dat heeft Hij werkelijk gedaan.

Zeer goed, - zei de onbekende - dan is dit een van de bochten, waarop u moet omdraaien en mijn standplaats is hier, om des Heeren dienstknechten op de rechten weg te leiden. Ik heb hier enige honderden jaren gestaan en vele duizenden zijn door mij terechtgebracht.

Dan hoop ik, mijnheer, zei ik, dat het pad, waarop u mij gewezen hebt, het rechte pad is naar het veld en de wijngaard, welke ik ommuurd zal vinden. Wat de muur betreft, zei ik, het zijn de voornaamste zaken waarnaar ik jaag, wijs mij daarheen, als het u belieft.

Sla deze openbare weg in, zei hij, en u zult er duizenden op zien wandelen en vraag naar de weg naar Kades; het is in het land van Judea, grenzende aan de woestijn; en als u daar komt, zult u de blinkenden berg in het volle gezicht hebben: het is de berg die u hebben moet, dat is het toppunt van alle volmaking en het is die welke uw Heere u zei, dat u vroeger of later zoudt bereiken.

Inderdaad, mijnheer, zei ik, u bent een uitnemend onderrichter, Goddelijk bekwaam gemaakt in de onderrichting mijns Heeren; zeker bent u een onfeilbare gids en bent dit zeker reeds een aantal jaren geweest. Eilieve, wat mag wel uw naam zijn?

Hij antwoordde: Mijn naam is *Liefde*.

Liefde zei ik; O, God zij geloofd dat ik u ontmoet heb! U bent een zekere gids geweest voor al de zoekende zielen sedert de wereld bestond. Wandel in de liefde, is het gebod van de koning; en dat de liefde nimmer vergaat, is Zijn uitdrukkelijke verzekering. Ik ben zeker van nimmer te verdwalen door uw onderrichting na te komen. God de Almachtige zegene u en Hij zij eeuwig geprezen, omdat Hij u in de weg gesteld heeft, om de voeten van onstandvastige en onnadenkende zielen te besturen.

Ik begaf mij onmiddellijk op weg op het brede pad en vond weldra legioenen op de weg, die allen naar de blinkenden berg gingen. O, hoe juichte mijn ziel bij het zien van zovelen, om met mij die weg te bewandelen! Maar toen ik even voortgegaan was, hoorde ik een stem in mijn oren, zeggende, breed is de weg die ten leven leidt en weinigen zijn er die dezelve vinden. Deze verborgen stem trof mij zeer en onderdrukte voor een wijle al mijn genietingen; maar ik vroeg aan enige wandelaars of dat de weg was die naar de blinkenden berg leidde, en zij zeiden mij: *ja, dit pad loopt regelrecht naar Kades, en de berg is er vlak voor, u kunt de weg niet missen, want wij gaan naar dezelfde berg.*

Hun onderrichtingen eenparig vindende, zo verdreef ik de vorige stem uit mijn gemoed, hetwelk mij met spoed en lust deed voortgaan, niet twijfelende of ik zou de berg bereiken. Maar ik werd weer plotseling ontmoedigd door een andere stem, die mij in de oren klonk, zeggende: *er is een weg die iemand recht schijnt, maar het einde ervan zijn wegen des doods.* En zo ondervond ik het waarlijk, want zodra ik te Kades kwam, ontdekte ik dat het aan de voet van de berg Hor was, waar Aäron stierf, aan de uiterste grens van het land van Judea, dat aan de woestijn grenst.

Evenwel reisde ik voort naar de blinkende berg, maar voordat ik zes mijlen voorbij Kades gegaan was, vond ik een woestijn in plaats van een wijngaard en een uitgestrekt land, zonder enige omtuining, in plaats van het ommuurde braakland. Ik vroeg wederom, of dat de weg was naar de blinkenden berg; en zij zeiden mij: *dat ik er kort bij was.* Toen begon ik uit te zien naar de man die sterren op de grond zaaide en naar het omgeploegde land. Maar helaas! ik vond niets dan arme uitgehongerde inwoners, te vergelijken bij de heide in de woestijn, die geen ogen hadden om te zien, wanneer het goede komt. Deze bewoonden de dorre plaatsen der woestijn in een zout land, dat nooit door enige wezenlijke Christenen bewoond werd. Jer. 17: 6.

Ik was niet veel minder gevorderd toen ik de berg zag; bedekt met vuur en rook, brullende met zulk een ontzettende donder dat de haren van mijn hoofd te berge rezen. helaas, zei ik, is dat de berg waarop men het toppunt der gelukzaligheid moet verwerven, nadat men in de wijngaard heeft gearbeid? Deze kan het zeker niet zijn, want in plaats van de wijngaard te zien, werd ik bijna geheel verblind en was het licht van mijn ogen bijna even duister, als voor dat ik tot Immanuël bad. Ik hoorde een aantal mensen de berg prijzen en God loven, omdat Hij er hen gebracht had en Mozes, de knecht Gods, werd telkens uitgeroepen. Maar, wat mij betrof, alles was mij verschrikking, verblindende en verderf. Ik was daar niet lang geweest, mijn blindheid betreurende, of ik hoorde een stem zeggende: *omdat wij zodanige hoop hebben, zo gebruiken wij vele vrijmoedigheid in het spreken; en doen gelijk Mozes, die een deksel op zijn aangezicht leidde, opdat de kinderen Israëls niet zouden zien op het einde van hetgeen teniet gedaan wordt; maar hun zinnen zijn verhard geworden, want tot op de dag van heden blijft hetzelfde deksel in het lezen des Ouden Testaments op hen, hetwelk door Christus teniet gedaan wordt. Maar tot de huidige dag toe, wanneer Mozes gelezen wordt, ligt een deksel op hun hart.* 2. Kor. 3: 12-15.

Ik gevoelde kennelijk de uitwerking van deze stem, door een mist welke op mij viel; ik ging zoeken naar iemand, om mij te leiden, maar vond niemand. Het onweder en de rook vervulden mijn oren en ogen zodanig, dat ik bijna doof en blind was, terwijl ik daarbij krachtig overtuigd werd dat ik uit de weg was; want ik had de weg niet krom gevonden, gelijk mijn Heere mij verklaard had, ook had ik niet ontdekt dat zij nauw was, overeenkomstig Zijn bericht; ook had ik niets van een muur, de poort, het braakland, de wijngaard, of de blinkende heuvel kunnen merken.

Inwendig door wroeging gepijnigd zond ik deze arme, zwakke bede op, zeggende: *Heere waarom doet u ons van Uw wegen dwalen? Waarom verstokt u ons hart, dat wij U niet vrezen? Keert weder om Uwer knechten wil,* Jes. 63: 17.

Maar ik verkreeg geen antwoord, ook kon ik er zelfs niet eens naar luisteren, het onweder en het weerlicht rolde en flikkerde voortdurend zodanig in mijn oren en ogen, totdat ik bijna buiten mijn zinnen was; en mijn gemoed was zo met vijandschap tegen Immanuël vervuld, dat ik zelfs wenste dat ik nooit tot Hem gebeden had. In het midden van mijn benauwdheid meende ik, dat ik de toejuichingen van gelukzalige zielen vernam, maar de klank van hun stem scheen ver achter mij te zijn, zeggende: *Want gij zijt niet gekomen tot de tastelijke berg en het brandende vuur en donkerheid, en duisternis, en onweder; en tot het geklank der bazuin, en de stem der woorden, welke die ze hoorden, baden dat het woord tot hen niet meer zou gedaan worden. Want zij konden niet dragen hetgeen er geboden werd: Indien ook een gedierte de berg aanraakt, het zal gestenigd, of met een pijl doorschoten worden. En Mozes, zo vreselijk was het gezicht, zei: Ik ben gans bevreesd en bevende, Hebr. 12: 18-21.*

Helaas, zei ik, dit kan nooit de blinkende berg zijn, want hij is geheel en al met rook overdekt, evenmin kan het het toppunt van alle volmaking zijn - het is veeleer de fontein van alle ellende; die mijn ogen zo erg als ooit verblind heeft en mijn ziel aangevuurd tot toorn tegen God, in plaats van mij met liefde tot Hem te vervullen; en als een dier zal gedood worden, om het aanraken van deze berg, kan ik het leven op deszelfs top niet verwachten; want als een onschuldig redeloos wezen in gevaar is, kan een schuldig opstandeling nimmer veilig zijn.

In deze verlegenheid, wist ik niet waar heen, ook bezat ik geen licht meer. Mozes' deksel had mijn ogen geheel verblind, ook wist ik niet aan wie ik raad zou vragen. In het midden van mijn benauwdheid zond ik de bede op: *ik heb gedwaald als een verloren schaap, zoek Uw knecht, want uw geboden heb ik niet vergeten, Ps. 119: 176.*

In antwoord waarop ik meende dat ik een stem hoorde, zeggende: *want het ware hun beter, dat zij de weg der gerechtigheid niet gekend hadden, dan dat zij, die gekend hebbende, weer afkeren van het heilige gebod dat hun overgegeven was, 2 Petrus 2: 21.* Dit antwoord sneed mij door de ziel en voerde mij tot aan de poorten des doods. Want ik was nu ten volle overtuigd, dat ik op de verkeerde weg was en nochtans wist ik, dat de persoon die mij van de rechten weg afleidde, verklaarde dat zijn naam Liefde was.

Ik dacht, als Liefde geen behoorlijke gids naar de hemel is, wie zal het dan zijn? De mens, die op het pad wandelt, dat de liefde aanwijst, moet toch wel recht hebben, want ons wordt geboden te wandelen in de liefde en de liefde moet ongetwijfeld tot God voeren, want God is liefde.

Maar niettegenstaande al mijn redeneerkunde, hoorde ik het onweder steeds boven mijn hoofd rollen en zijn vloeken over mij ontlasten. Ik stond verbaasd over de verschrikkelijke donderslagen op de berg, maar kon geen verklaring geven, waarom Liefde mij van de weg afgeleid had, echter wist ik dat ik er af was. Evenwel kwamen er enige bedenkingen in mijn gemoed op, namelijk over zijn zo lichtvaardig spreken over een krom pad, zijn afkeer van de muur, het beploegde land, de wijngaard, enz., welke mijnheer *aller bepaaldst* noemde, en dat met veel nadruk, terwijl Hij mij gebod om Zijn woorden als merktekenen op te richten.

Terwijl ik zo stond te bezinnen, kwam er een andere donderslag die deze vreselijke vloek ontlastte: *vervloekt zij die de landpaal zijns naasten verzet.* Dit verwonderde mij zeer en scheen al zijn vuur tegen Liefde te richten, maar ik kon er niet toe komen om te denken, dat Liefde kon dwalen, of dat bij schuldig kon zijn door zo onrechtvaardig te handelen, met iemand die blind geboren was en pas uit de Egyptische duisternis geleid was, bovendien moest zelfs de naam, zowel als de geaardheid der Liefde alles opleveren, wat strijdig is met zulk een laaghartige daad.

Terwijl ik zo bezig was met Liefde in mijn hart te rechtvaardigen, kwam er een andere donderslag over mijn hoofd, die een andere vloekspraak ontlastte in deze woorden: *vervloekt zij die een blinde op de weg doet dolen, Deut. 27: 17, 18.* Dit overtuigde mij ten volle dat Liefde, niettegenstaande al zijn voorwendzelen, mij uit de weg Gods had gevoerd, hetwelk mij in grote mate beangstigde, en echter

wist ik niet welke weg ik moest inslaan. Ik wist dat ik een wijngaard moest ingaan, maar, helaas! daar waren geen tekenen van!

O, zei ik, hoe spoedig is de wankelende mens uit de weg vervoerd! In plaats van een zegen te vinden, zijn hier niets dan vloeken en een woestijn in plaats van een wijngaard. Maar eer ik geëindigd had met klagen, hoorde ik een stem tot mij zeggen: *hij is licht op het vlakke der wateren; vervloekt is hun deel op de aarde; hij wendt zich niet tot de weg der wijngaarden.* Job 24: 18.

Deze vloek scheen zich te ontladen op het hoofd van Liefde, die vals zo genoemd werd, hoewel ik hem ontelbare malen gerechtvaardigd had. Op andere tijden was ik bereid al de schuld liever op mij te nemen, dan een gedachte te koesteren, dat mijn eerwaardige gids verkeerd kon zijn. De schuld, zei ik, moet voorzeker de mijne zijn Maar weldra hoorde ik een stem, zeggende: *keer weer, o jonkvrouw Israëls, keer weer tot deze uw steden.* Jer. 31: 21.

Ik antwoordde: *bekeer mij, zo zal ik bekeerd zijn, want Gij zijt de Heere mijn God.* Jer. 31: 18.

Zodra als ik deze korte bede opgezonden had hoorde ik een mannenstem, zeggende: *wat maakt u hier?* Ik meende dat het een mij bekende stem was en vroeg wie er tot wij sprak, toen ik, tot mijn grote verrassing ontdekte dat het mijn goede vriend *Evangelist* was. Hij vroeg mij wat ik daar verrichtte? En hij vertelde mij dat ik de gehele weg bezijden het rechte spoor was gegaan.

U moet deze gehele weg weer terug gaan, zei hij, er bij voegende: heeft Immanuël u niet gelast, om dat kromme pad te gaan, waarop ge u toen bevond, totdat het recht en smal werd; en onderrichtte Hij u niet, u naar een grote ingesloten plek grond te begeven, dat gedeeltelijk omgeploegd en gedeeltelijk wijngaard was, met een blinkende heuvel aan het einde?

Ik zei: ja, en terwijl ik in dat pad wandelde werd mij de weg hoe langer hoe helderder, Spreuk. 4:18; maar sedert ik van de weg afgekeerd ben, ben ik mijn gezicht kwijt.

Toen zei Evangelist: dat is geen wonder, de rook van die berg heeft alle wettische mensen verblind. Hoe kon u denken daar licht te bekomen, waar God donkerheid en duisternis gesteld heeft? De Gerechtigheid woont daar in het ongenaakbare donker, 1 Kon. 8: 12; u werd gelast om naar Sion te gaan en in plaats daarvan bent u tot Sinai gekomen. Hoe hoger u op die berg komt, hoe verder u van God af bent. De Farizeeër is de grootste aanhanger van dien berg en de Waarheid heeft gezegd, dat hij verder van het koninkrijk Gods verwijderd is dan tollenaars en hoeren. De verdoemden in de hel zijn onmiddellijk onder die brandende berg, zij zijn zover van God af als mogelijk is. Eilieve, wie heeft u gelast naar deze plaats te komen?

Ik antwoordde: het was een ernstig oud mens, die, naar ik meende, de weg goed scheen te kennen, want hij voerde vele schriftuurplaatsen tegen mij aan, nochtans gevoelde ik een inwendige afkeer, wanneer ik naar hem stond te luisteren, maar toen ik zijn naam vroeg en vernam dat dezelve Liefde was, sprong mijn hart op van blijdschap en ik dankte God, omdat Hij hem aan de weg geplaatst had; want ik was verzekerd dat hij een bekwaam onderrichter moest zijn, wetende dat de Liefde alle dingen gelooft, 1 Kor. 13: 7.

Toen zei Evangelist: liefde en u schijnen beiden hetzelfde geloof te bezitten, want Salomo zegt dat de slechte (eenvoudige) alle woord gelooft, Spr. 14: 15. En dit is uw geloof, was u een van Salomo's voorzichtige mannen geweest, dan zoudt u goed op uw pad gelet hebben.

Maar, zei ik, verklaart niet iemand, dat wij in de liefde zouden wandelen als de uitnemendste weg? En omdat de Liefde alle dingen gelooft, nam ik zijn onderrichtingen bereidwillig aan, ook twijfelde ik niet of ik deed goed zijn onderrichtingen op te volgen, want wie zou hebben kunnen vermoeden dat Liefde een bedrieger was?

Hij zei tot mij: u moet weten, mijn vriend, dat er twee soorten van liefde zijn, *Goddelijke en natuurlijke*. Iemand die de liefde Gods in zijn hart bezit, heeft allen lief, die dezelfde zegen hebben ontvangen; *een ieder die God liefheeft die hem geboren heeft, die heeft ook lief dengenen, die uit Hem geboren*

is, 1 Joh. 5: 1. *Wij weten dat wij uit de dood in het leven overgebracht zijn, omdat wij de broeders liefhebben*, 1 Joh. 3: 14. Aan de andere kant bemint de natuurlijke liefde het natuurlijke, gelijk de Zaligmaker zegt: *zondaars hebben lief degenen, die hen liefhebben*. Luk. 6: 32. *Indien gij van de wereld was, zo zou de wereld het hare liefhebben, doch omdat u van de wereld niet bent, maar Ik u uit de wereld hebt uitverkoren, daarom haat u de wereld*, Joh. 15: 19, *maar gedenkt dat zij Mij eer dan u gehaat heeft*. Een Godzalig mens heeft liefde en medelijden tot zondaars, want hij bezit natuurlijke zowel als geestelijke liefde; maar een zondaar kan nimmer een heilige zodanig liefhebben; Christus zegt: *gij zult van alle mensen gehaat worden om Mijns Naams wil*.

Dus ziet u dat de natuurlijke liefde alleen de zondige natuur liefheeft; zij is vijandschap tegen God: zij haat Christus, zij haat Zijn heiligen en zij haat des Zaligmakers uitverkiezing; echter bemint zij zondaars, bemint zij de wereld en bemint het hare, alzo is de vriend der wereld een vijand Gods, Jak. 4: 4. En Mr. Liefde heeft deze vijandschap beide tegen Immanuël en tegen u betoond. Tegen Immanuël door u buiten zijn weg te sturen, want door u naar Sinaï te zenden, zond hij u van Christus af; want God heeft Zijn Koning gezet op Zijn, heilige berg Sion, Psalm 2: 6, niet op Sinaï. Hij heeft ook zijn vijandschap tegen u betoond, door u tot de wet te zenden, waar niets te vinden is voor een schuldig zondaar dan wrekende gerechtigheid en een beschuldigende Mozes. Immanuël verlost, maar de wet baart dienstbaarheid, Gal. 4: 24 en bedekt het verstand; hetwelk in u zichtbaar genoeg is, want u bent beide blind en gebonden, u kunt noch zien noch wandelen.

Toen zei ik: O ellendige Liefde, God gave dat ik u nooit gezien had! Ik merk dat er twee mensen zijn met de naam van Liefde, en blind zijnde, zal ik nimmer de een van de anderen onderkennen.

O Mr. Evangelist, *onderricht mij hoe ik Goddelijke Liefde van natuurlijke Liefde zal kunnen onderscheiden*.

Antwoord.

Goddelijke liefde is mild in het meedelen van Goddelijke, zowel als tijdelijke dingen; zij houdt aan de zielen van anderen het zuivere woord van God voor, bestuurt hen op de weg naar de hemel en wanneer zondaars in staat gesteld worden om genade te ontvangen, worden hun zonden onmiddellijk bedekt met de gerechtigheid van Christus, die genade heeft aangebracht, gelijk geschreven is: *Maar vooral hebt vurige liefde tot elkaar, want de liefde zal menigte van zonden bedekken. Zijt herbergzaam jegens elkaar, zonder murmureren. Een ieder gelijk hij gave ontvangen heeft, alzo bediene hij dezelve aan anderen, als goede uitdelers der menigerlei genade Gods*, 1 Petrus 4: 8-10.

Deze Goddelijke Liefde deelt zuivere Godgeleerdheid, zowel als tijdelijke hulp mee; terwijl Natuurlijke Liefde de verdorven natuur, zondaars en dwalingen bemint en de wereld liefheeft, hetwelk daarom terecht oneerlijke bewegingen worden genoemd, Rom. 1: 26. En aangezien zij God, Zijn Vrijmacht Zijn dierbare Zoon en Zijn uitverkoren volk haat, moet deze Liefde sterven. Ware heiligen hebben het vlees gekruist met deszelfs bewegingen en begeerlijkheden Gal. 5: 24, *want die vader of moeder, vrouw of kinderen, boven Mij liefheeft, is Mijns niets waardig*.

Als nu ongeregelde beminnaars van naaste betrekkingen des Heeren discipelen niet kunnen zijn, wat zullen wij dan zeggen van hen, die Kaïn, Judas en Ezau liefhebben? Evenwel is zijn bedrog jegens u groot geweest, want in plaats van u naar de berg Sion te zenden, waar elke heilige heen moet, heeft hij u naar Sinaï, de dienstbare vrouw gezonden, opdat God u zou vloeken, *want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder de vloek*, Gal. 3: 10. En in plaats van u naar de gemeente, tot het geheiligde volk, de verlost des Heeren te zenden, die genoemd wordt een stad die uitverkoren is en niet verlaten zal worden, Jes. 62: 12 die zorgvuldig wordt bewaard en besloten met een muur van heil, heeft hij u in de woestijn gezonden en hier kunt u voor eeuwig ronddwalen en het zal u niet beter gaan, dan al de dienstbare kinderen, van wie gezegd wordt in de woestijn rond te dolen, waar geen stad ter woning gevonden wordt, Ps. 107: 4.

Maar, zei ik, *de wet gebiedt ons God en onze naasten lief te hebben*.

Ja, zei Evangelist, zij *beveelt* ons lief te hebben, maar zij *geeft* ons geen liefde en wij zijn met vijandschap tegen haar vervuld; zij zegt ons: doet dat en u zult leven; maar zij geeft ons geen kracht ter verrichting en wij bezitten die niet uit ons zelf, daarom kan zij ons geen leven geven. Daarom worden allen, die zich aan de wet vastklemmen kinderen der dienstbaarheid; maar Sara de moeder van Izak, was een vrije vrouw en een type van het hemelse Jeruzalem dat boven is, hetwelk gezegd wordt ons aller moeder te zijn. Onze verzoende Vader in Christus is haar Man en tot Hem moet ge u begeven om liefde, om vrijheid en om leven; gelijk geschreven is: *maar gij zijt gekomen tot de berg Sion en de stad des levenden Gods, tot het hemelse Jeruzalem en de vele duizenden der engelen; tot de algemene vergadering en de gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn, en tot God, de Rechter over allen, en de geesten der volmaakte rechtvaardigen; en tot de Middelaar des Nieuwen Testaments Jezus, en het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan Abel*, Hebr. 12: 22-24. Alzo vindt u uw vrijheid, uw zegeningen, uw verzoende God en uw Middelaar, uw nieuw verbond, ja de engelen en al de heiligen op de berg Sion.

Wat doet u daarom hier? Denkt u Evangelische gehoorzaamheid onder het wettische juk voort te brengen? Kunt u leven uit het vonnis des doods halen? U hebt niet nodig hier te zwoegen, u behoort God te dienen in nieuwigheid des Geestes en niet in de oudheid der letter, Rom. 7: 6. U behoort te wandelen in nieuwigheid des levens (Rom. 6: 4), en niet onder de bediening des doods, 2 Kor. 3: 7. Als u zoekt gerechtvaardigd te worden door de werken der wet, bent u van de weg om uit genade zalig te worden, vervallen. Denk niet de genade Gods te verijdelen, want indien de rechtvaardigheid door de wet is, zo is dan Christus tevergeefs gestorven, Gal. 2: 21. u hebt de gehele weg terug te gaan.

Doch, zei ik, ik ben blind, ik kan niet zien; ik zal mijn weg nimmer terug vinden. O Liefde, Liefde, God gawe dat u nooit geboren was geweest! Eilieve, Mr. Evangelist, is er niet een touw om mijn voeten? Ik kan het zelf niet zien, omdat ik blind ben, maar ik kan het voelen, want ik kan geen voet verzetten.

Hij zei tot mij, ja, dat is er, en geen wonder, het is een snode zaak, om, gelijk u gedaan hebt, af te keren van het heilig gebod dat u overgeleverd is, 2 Petrus 2: 21. God heeft Zijn woord in uw afvalligheid vervuld: *de goddelozen zullen zijn ongerechtigheden vangen, en met de banden zijner zonden zal hij vastgehouden worden*, Spr. 5: 22.

Nadat hij dit tot mij gezegd had, vertrok hij, en liet mij blijven waar ik was; en ik bleef daar negen maanden lang gevangen, zonder een schrede voor of achterwaarts te gaan. Mijn hart was te hard om te bidden, ook kon ik niet opzien tot de hemel om hulp, want ik ondervond, dat het vonnis der wet reeds over mij uitgesproken was. Aan het einde van deze negen maanden kermde ik uit de angst van mijn ziel en klaagde jammerlijk, waarop, als antwoord, deze woorden in mij opkwamen: *maar ik ontvang genade, omdat ik het in onwetendheid deed*.

Dit bracht een lichtstraal van hoop teweeg, want ik gevoelde die kennelijk in mijn hart oprijzen. Ik antwoordde en zei: O Heere, ik zal de weg Uwer geboden lopen, als Gij mijn hart verwijdt zult hebben, Psalm 119: 32.

Kort daarop kwam er iemand tot mij die tot mij sprak en van wie ik een aalmoes vroeg, want ik was bijna dood gehongerd. De stem welke ik hoorde scheen de stem van een vrouw (de Evangeliekerk) te zijn, die tot mij zei: *hetgeen ik heb dat geve ik u*. En toen ging zij bij mij op de grond zitten, of, met andere woorden, zij werd als onder de wet teneinde mij te winnen, die onder de wet was, zij trok mij toen op haar knieën, - want ik was lichter dan ijdelheid - en zij ontblootte haar borst en gebod mij te zuigen, hetwelk ik deed, totdat ik zeer verkwikt was, zij richtte mij toen op mijn voeten, maar ik kon niet staan. Dit ziende, sloeg zij haar arm om mij heen en deed mijn gehele zwaarte op haar

rechterhand drukken en in minder dan tien minuten bracht zij mij op dezelfde plaats van waar ik eerst afdwaalde, en zette mij toen op effen baan, Ps. 26: 12.

Ik bemerkte dadelijk dat dit hetzelfde pad was van hetwelk ik zo dwaas afgedwaald was; want het licht dat geheel ingetrokken was geweest, begon mij weer te beschijnen. Ik zag toen op naar mijn liefderijke vriendin, die mij een vriendin in de nood bleek te zijn, en zag dat zij een bevallige en schone vrouw was (Jer. 6: 2) voor wie ik sterkere liefde gevoelde, dan voor al de zichtbare voorwerpen, welke ik immer tevoren aanschouwd had. Begerende haren naam te kennen, antwoordde zij: "Is er niet geschreven: opdat gij mag zuigen, en verzadigd worden van de borsten harer vertroosting, gelijk ik u gezoogd heb; opdat u mag uitzuigen en u verlustigen met de glans harer heerlijkheid. Gij zult op de zijden gedragen worden, gelijk ik u nu gedragen heb, en op de knieën zeer vriendelijk getroeteld worden", (Jes. 66: 11, 12), gelijk ik u deed toen ik u op mijn schoot zette. Heden is deze Schrift in u vervuld. En, mij vermanende om mijn hart op de rechte baan te stellen, vertrok zij onmiddellijk.

Zodra ik goed op de weg was, vond ik mij inderdaad veel verlicht en ik beschouwde toen de brede weg en zag de dorre woestijn en de brandende berg duidelijk genoeg, benevens de ganse menigte, die in die uitgestrekte woestijn rondwaalden. Maar ik bemerkte dat geen hunner zich van hun gevangenis bewust waren, zoals ik was geweest, zij schenen integendeel zeer opgeruimd te zijn, alsof zij buiten alle gevaar verkeerden.

Ik kon niet anders dan de goedheid Gods jegens mij bewonderen, door mij uit mijn dienstbaarheid van de dienstbare vrouw en haar kinderen uit te voeren en mij te onderrichten, om mij met Zijn eigen huisgezin te verenigen, terwijl er terzelfder tijd zo vele duizenden in een toestand van bewusteloosheid werden achtergelaten. Toen kwamen deze zalige woorden in mijn gemoed: *God zet de eenzamen in een huisgezin. Hij voert uit, die in boeien gevangen zijn; maar de afvalligen wonen in het dorre*, Psalm 68:7.

Ik zag nu rond om te merken of ik Mr. Liefde op de weg kon ontdekken, ik bedoel hem die mij van de weg afvoerde, maar ik zag hem niet. En het is mij duidelijk, dat hij in het geheel nimmer op deze weg was, maar daar slechts als een valse gids stond, om te roepen, die op de weg voorbij gaan, Spr. 9: 15. Bevreesd zijnde om langer te vertoeven, teneinde aanmerkingen te maken, ging ik voort en mijn weg was een tijd lang vrij effen, maar weldra vond ik vele bochten en wendingen, enige zeer ruwe plaatsen en op andere tijden was mijn weg zeer overschaduwed, maar ik werd aangemoedigd door de toepassing van deze woorden: *Ik zal de blinden leiden door de weg die zij niet geweten hebben, Ik zal ze doen treden door die paden die zij niet geweten hebben; Ik zal de duisternis voor hun aangezicht ten licht maken, en het kromme tot recht: deze dingen zal Ik hun doen, en Ik zal hen niet verlaten*, Jes. 42: 16; hetwelk mijn ziel zalig vertroostte.

Ik kwam ogenblikkelijk in een recht maar nauw pad, waar niemand gaan kan, behalve zij die zichzelf verloochenen en waar ruimte bestaat voor de ziel en de Zaligmaker, maar geen ruimte voor de zelfzucht. Dit smalle pad leidde naar een liefelijke opening, waar de zon heerlijk scheen. Hier zag ik de poort en de muur; de poort stond wijd open en ik hoorde een stem, zeggende: *gaat heden in de wijngaard en zo wat recht is zult gij ontvangen*. Matth. 20: 7. Gaat in, in de vreugde uws Heeren.

Zodra ik ingegaan was, merkte ik dat een deel van de omtuining braakland was, Jer. 4: 3, Hos. 10: 12; waar iemand in wit gewaad zich bevond, die zaad in de akker strooide. Terwijl ik hem naderde vestigde ik bijzondere aandacht op zijn hemels gelaat. Hij had een liefelijke glimlach op zijn aangezicht, echter rolde er vaak een traan langs zijn wangen, alsof zijn vreugde met droefheid vermengd was. Maar ik dacht, dat de onderscheiden barmhartigheid Gods jegens hem, de oorzaak

van deze vrome droefheid zijn kon, en was spoedig overtuigd dat dit het geval was door de plotselinge toepassing van deze schriftuurplaatsen: *Die met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien. Die het zaad draagt dat men zaaien zal, gaat al gaande en wenende; maar voorzeker zal hij met gejuich wederkomen, dragende zijn schoven*, Ps. 126: 5, 6. Ik zag naar het zaad, en het blonk gelijk de sterren, terwijl hij het uitstrooide! Toen kwam het mij in gedachten, wat mijn Heere in het eerst tot mij gezegd had, dat ik iemand zou vinden die zaad uitstrooide, dat zou blinken als de sterren, en dit deed het werkelijk, en een onuitsprekelijke blijdschap sprong er in mijn hart op. In de stralen van dit zaad zag ik duidelijk de wijngaard aan het bovenste deel van het braakland; boven de wijngaard zag ik een zeer hoge berg, met een troon daarop en een licht op de weg, die mij geleidde naar het liefelijk aangezicht van Hem, die op de troon zat. Ik riep uit: *O Heere! in Uw licht zien wij het licht!* Toen kwam dezelfde waarheid tot mij, die in het begin toegepast werd: *het licht is voor de rechtvaardigen gezaaid en vrolijkheid voor de oprechten van hart*, Ps. 97: 11. En inderdaad gevoelde ik zulks, want ik zag naar het zaad, totdat ik niet slechts dacht dat de dageraad., maar de morgenster in mijn hart was opgerezen, 2 Petrus 1: 19. Onuitsprekelijk was mijn vreugde, terwijl dit onverderfelijk zaad, het woord van God, in mij werkte. In deze wijngaard ben ik sedert die tijd geweest, mijnheer, maar verwacht binnenkort mijn verplaatsing naar de berg, overeenkomstig de belofte. Alzo heb ik mijnheer, een eerlijk verslag gegeven, van hetgeen ik geleden heb door de gevangene, die voor de balie staat. Hoe hij de woorden mijns Heeren verdraaide; hoe hij mij uit Zijn pad voerde; over de opstand waarin hij mij voerde en, hoe ik daarom in boeien liggen moest. En dit alles was door zijn schijnheiligheden, die mij in de hemelse loopbaan verhinderden en mij van het pad des levens afkeerden, zelfs tot groot gevaar van de zaligheid van mijn ziel. En hetgeen ik gezegd heb is de waarheid, de oprechte waarheid en niets dan de waarheid.

Rechter. Toen zei de Rechter, ik ben vertoornd door het aanhoren van de afschuwelijke misdaden van deze mens. Hij heeft het gebod krachteloos gemaakt, hetwelk Immanuël aan Mr. Zwak Gezicht gaf, en het woord van God vals verdraaid. Hij heeft zijn valse uitleggingen als een struikelblok in het pad der blinden gelegd (Lev. 19: 14), in plaats van de aanstoot uit de weg te ruimen, Jes. 5: 14. Jeremia gelast ons merktekenen op te richten, Jer. 31: 21; dat is, gelijk David zegt: *wij hebben ons pad zuiver te houden, door dat te houden naar Gods woord*. Daarom wordt de mens, die een wezenlijke waarheid vals uitlegt, verwringt of verduistert, door God vervloekt, om het verplaatsen van de landpalen zijns naasten, Deut. 27: 17.

En daar hij Mr. Zwak Gezicht van het heilig gebod, dat aan hem was overgeleverd, heeft afgekeerd, is hij door God vervloekt, omdat hij de blinden van de weg afleidt, Deut. 27: 18. Hij voerde de arme man van Immanuël af, in plaats van hem tot Hem te zenden; en was het niet door een bijzonder bestuur der voorzienigheid geweest, dan zou arme Zwak Gezicht onvermijdelijk in de gracht zijn gevallen, Matth. 15: 14. En dit alles werd verricht door zich een Goddelijke en geheiligde naam aan te matigen. In deze vermomming heeft hij slechter gehandeld dan de duivel, die zich in een engel des lichts verandert; want de naam Liefde is nimmer in de Goddelijke oorkonde toegepast geworden op de liefde en genegenheid van de gevallen natuur. Liefde is de ziel van alle ware godsdienst (1 Kor. 13: 13), de hechte kalk van het Barmhartigheidgebouw (Kol. 2: 2), de onsterfelijke band van alle volmaaktheid (Kol. 3: 14), de eerste en voornaamste vrucht van de Heilige Geest (Gal. 5: 22), de wortel en grondslag van alle andere genaden (Efeze 3: 17), en het Wezen van Jehovah zelf, *want God is Liefde* (1 Joh. 4: 8).

Zie, deze heilige Naam wordt door de verdorven zondaar aangenomen, en op de genegenheden van een gevallen natuur toegepast, zonder enige onderscheiding, terwijl de Goddelijke Wetgever bijzonder beknopt is in het beschrijven van de liefde of genegenheden van een gevallen natuur. Daarom lezen wij van natuurlijke liefde (2 Tim. 3: 3, Rom. 1: 31), schandelijke beweging (Kol. 3: 5),

oneerlijke bewegingen (Rom. 1: 26). En van deze genadeloze zondaars, die het grootste aandeel in dezelve hebben, wordt gezegd dat zij tegen de broeders verwekten en verbitterden (Hand. 14: 2), maar dat zij ijverden, doch ten kwade, Gal. 4: 17. Daarom moet een waar heilige het vlees kruisigen met de bewegingen en begeerlijkheden (Gal. 5: 24).

God zegt dat natuurlijke liefde verzet is op de afgoden; dat zij alleen zondaars liefheeft; dat zij de wereld bemint; maar dat zij vijandschap is tegen God, niet aan zijn wet onderworpen en de vriendschap der wereld is en dat de vriend der wereld de vijand Gods is. Daarom verklaart de Zaligmaker: *Zo iemand achter Mij komt, en niet haat zijn vader en zijn moeder, en zelfs zijn eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn.* Terwijl helaas, deze ellendige genegenheden worden opgehemeld als vruchten des Geestes, en het grote kenmerk van een Christen, ofschoon zij in strijd zijn met God en Zijn heiligen, en verzet op elke verworping die in de hel is! Dit is een nabootsing niet alleen van de genade Gods, maar zelfs van God zelf; daarom is, door het aannemen van die heilige naam, zijn boosheid groot, en zijner ongerechtigheden geen einde, Job 22: 5.

Roeper, zegt **Mr. Aanneming**, de getuige van de koning, om te verschijnen en zijn getuigenis af te leggen tegen de gevangene voor de balie. Mr. Aanneming, kent u de gevangene, die hier voor de balie staat?

Aanneming. Ja mijnheer.

Rechter. Hoe is zijn naam?

Aanneming. Zijn naam is Eigen Liefde, maar sommigen noemen hem Algemene Liefde, echter ken ik hem goed.

RECHTER. U hebt zijn aanklacht gehoord, is hij schuldig of niet?

AANNEMING. Het is noodzakelijk mijnheer, om u te zeggen op welke wijze ik met hem bekend werd, opdat mijn getuigenis meer duidelijk en krachtig mag blijken.

Mijn eerste vader was erfgenaam van een uitgestrekte bezitting, welke hem door een Goddelijke gift was geschonken. Hij was met eer bekroond, en uitnemende majesteit was hem gegeven; maar hij zou zijn toestand en zijn waardigheid behouden onder zekere voorwaarden van eerlijkheid, Gen. 2: 17. Door zijn vrouw verleid zijnde, werd hij bedrogen door een oude, vogelvrij verklaarde opstandeling, die wegens ontrouw aan zijn Vorst uit zijn eigen verblijf was verbannen. Deze boze leidde mijn vader over de grenzen der eerlijkheid heen, en bracht hem tot beroven van de hof en het stelen der vruchten van die allerliefderijkste Weldoener. Dit deed hij op zijn kosten, en bevond de woorden der wijsheid waarheid te zijn, dat, *terwijl hij een kuil groef, hij er in viel; en terwijl hij de muur doorbrak, de slang hem beet*, Pred. 10: 8.

Mijn vader, te schande geworden zijnde, werd aan de slang gelijk, die hem beet en al zijn kinderen zijn door de zonde een slangengeslacht. Evenwel verloor hij niet alleen zijn eer en zijn bezittingen, maar wat nog erger was, de gunst van dien weldadige Weldoener; bij werd buiten gesloten van de tegenwoordigheid van de Vorst, en verviel onder Zijn billijk ongenoegen en gestreng vonnis, Rom. 5:18; werd uit de hof verbannen en toegelaten om in een eenzame weg rond te dwalen.

Ik een van de kinderen van deze dief zijnde, mijnheer, dwaalde bijna dertig jaren lang in een dorre huilende woestijn en vond geen stad ter woning; maar ik werd ten laatste onderricht, door de stem van iemand, wie geen oog immer zag, noch kon aanschouwen, dat de Zoon van mijn vader als Heer en Vorst aangesteld was, om leven en gunst in Zijns Vaders naam, aan enige van de familie van mijn arme oneerlijke ouders uit te delen; en ik was besloten om mijn zaak met een smeekbrief aan Hem

bekend te maken, er mocht van komen wat er wilde. Dus bedekte ik mijn gelaat ten teken van schuld, stond in haast op van mijn mesthoop, en liet mijn smeekbede bij Hem bekend worden.

Ik verkreeg gehoor: Hij stond stil, luisterde naar mijn stem, en vroeg wat ik wilde dat Hij doen zou. Ik deelde Hem mijn toestand mee en begeerde een van Zijn huurlingen te worden gemaakt.

Hij glimlachte mij vriendelijk aan en zei: *u was verloren, maar bent teruggevonden*. Ik kwam in deze woestijn om te zoeken en zalig te maken dat verloren was. U hebt genade in Mijn ogen gevonden. Ik ken u bij name. Ik ben gekomen om de machtige zijn prooi te ontvoeren; en om de wettige gevangenen te verlossen. U bent een zoon door het geloof, een erfgenaam Mijns Vaders, en een mede-erfgenaam met Mij. Geloof de waarheid. Mijn woord is de waarheid. Hemel en aarde zullen voorbijgaan eer Mijn woord zal feilen. Uw erfenis is voor eeuwig, en neem, als een onderpand om u daarvan te verzekeren, dit geitje, en verheug u met uw vrienden, en weidt het achter de herderstenten.

Hem ziende vertrekken, zei ik: laat mij met U gaan opdat ik niet in de woestijn verdwaal.

Hij antwoordde mij: u kunt Mij nu niet volgen.

Maar ik zei: O Heere, neem mij, opdat niet enig boos dier mij verscheurt.

Hij zei: ik heb met u een verbond des vredes gemaakt, en zal het boos gedierte uit het land doen ophouden, opdat u zeker zult wonen in de woestijn en slapen in de wouden, Ezech. 34: 25.

Ik riep wederom uit: O laat mij U volgen; waarom zou ik zijn als een, die zich bedekt bij de kudden van Uw metgezellen? Hoogl. 1: 7.

Maar Hij antwoordde: gaat uw weg op de voetstappen der schapen, en weidt uw geiten bij de woningen der herderen (Hoogl. 1: 8); daar doe Ik Mijn kudden legeren op de middag; daar is geitenmelk genoeg voor het geitje (Spreek. 27: 27), en vaste spijs voor u, en wijn tevens voor hen die bitterlijk bedroefd zijn.

Zodra mijn genadige Heere mij had verlaten, kwam er een man tot mij met gezalfd haar, dat gescheiden was op de kruin van zijn hoofd, met een verslagen gelaat, en woorden zachter dan olie. Ik verhaalde hem de leiding der voorzienigheid, welk ik had ondervonden, de muziek welke ik had gehoord, en toonde hem het geitje dat ik ontvangen had; en vroeg naar de herdershutten, om het te weiden. Hij scheen inwendig te toornen over het geitje en de muziek; al het andere zei hij te begrijpen, maar een geitje had hij nooit ontvangen, ook was hem nimmer veroorloofd om feest te vieren met zijn vrienden, Luk. 15: 29.

Hij vertelde mij ook dat er een herder was die een onfeilbare weider was, en hij had anderen onder hem; maar allen behalve hij en de zijnen liepen eer zij gezonden werden. Dus volgde ik hem blijmoedig, het voor een besturing der Voorzienigheid houdende zulk een onderrichter te ontmoeten, zonder te vragen wie hij was, maar toen ik aan de tent kwam, en enige minuten aan de deur stond, hoorde ik iemand tot een ander zeggen: mr. **Geveinsdheid**, met Nazireeërs hoofd en schone redevoeringen, heeft het hart van de arme groene landman misleid; hij is zijn hoer nagegaan, gelijk een os ter slachting, of gelijk een dwaas tot de bestraffing des stoks; en daar zal hij blijven totdat de pijl hem zijn lever doorsnijdt (Spreek. 7:23); en dan kan hij wellicht ontkomen als een vogel uit de strik des vogelvangers.

Deze woorden maakten mij geheel oor en oog, zodat toen de oude herder verscheen, ik hem mijn geitje toonde. Hij zag het zeer grimmig aan. Ik vertelde hem dat ik gekomen was, om het aan zijn tent te drenken en te weiden. Hij zei dat het er een van de magere soort was. Terwijl ik voor het raam stond en er door zag, zag ik de rivier des levens, zo klaar als kristal, voorbij stromen, en tevens de stille wateren der vertroosting. Daar de rivier des levens op enige afstand van de tent was, zond hij een van zijn bedienden om water te halen; en ik zag hem een paar schoenen aan doen, die door zekere **Mr. Overlevering** gemaakt waren. Toen sprong hij in de rivier, vermodderde de wateren met

zijn voeten en gaf toen dat water, zo dik en modderig als het was, aan de geit; en wat de groene weide betreft, hij trapte er op, voordat de geit er op kwam grazen. Toen kwam mij deze schriftuurplaats voor de geest: *Is het u te weinig, dat gij de goede weide afweidt? Zult gij nog het overige van uw weiden met uw voeten vertreden? En zult gij de gezonken wateren drinken, en de overgelaten met uw voeten vermodderen?* Ezech. 34: 18.

Dit alles merkte ik op en bewaarde het in mijn hart; en om hem verder te beproeven vroeg ik hem of de sleutels mijns Heeren aan zijn zorg toevertrouwd waren? Hij antwoordde: *ja, aan mijn zorg.* Toen vroeg ik of hij de sleutel had van de spijskamer en wijnkelder. Hij antwoordde: ja, en van al het overige. Ik verzocht hem mij een weinig wijn te geven, van die reine wijn die gezuiverd was; gelijk mijn weldadige Heere dezelve vergunde. Ik verzocht hem dat hij vooral oude zou geven, want ik zei hem dat ik geen begeerte naar de nieuwe had, gelovende dat de oude beter was, Luk. 5: 29.

Deze mijn vrijpostige taal scheen het schijnheilige heirleger niet te bevallen; hij ging evenwel in de kelder; maar ik merkte dat hij de sleutel der kennis had verloren, Luk. 11: 52, dus kon bij er zelf niet ingaan, en mij, die ging, verhinderde hij voor enige tijd, Luk. 11: 52. Evenwel bracht hij mij enige druppels te drinken, maar zij waren niet voldoende om mij mijn armoede en ellende te doen vergeten, Spreuk. 31: 7. Toen kwam deze schriftuurplaats met kracht op mijn gemoed: *uw wijn is vermengd met water,* Jes. 1: 22.

Ik vroeg hem of hij enige andere mondbehoefte had, zoals de Schrift ze noemt, *vet vol merg?*

Hij zei: ja; maar toen het op de tafel gebracht werd, was het niets dan draf, waarmee de zwijnen gevoederd worden, Luk. 15: 16. Ik zou mijn buik wel hebben willen vullen, maar kon niet.

O, zei ik, *hoeveel huurlingen mijns Vaders hebben brood in overvloed, maar ik verga van de honger: mijn magerheid! mijn magerheid, wee mij!*

Deze gebrekkige levenswijze veroorzaakte mij vele ongesteldheden, en ik walgde van het lichte voedsel van het huis. Bovendien moet er hier voor al die spijs worden betaald, hetzij in klinkende munt of door arbeid. Daar was niets zonder geld, noch zonder prijs te bekomen. Jes. 55: 1. Dus verliet ik hem voor goed, hem een ontrouw rentmeester bevindende (Luk. 16: 1), of liever een huurling. Een vreselijke honger en dorst naar de gerechtigheid ondervindende, ging ik met mijn klachten tot mijn allergenadigste Heere de Koning, die mij zei, *dat Hij de zielen der rechtvaardigen niet toeliet van gebrek om te komen.*

Ik zei, *dat ik in die tent niet weiden kon.*

Hij zei mij, *dat zij het gebod Gods hadden krachteloos gemaakt door hun inzettingen; en dat ik mij te wachten had voor de zuurdesem der Farizeeën, welke is geveinsdheid.*

Van dien tijd af doorzag ik werkelijk zijn heirleger; en ik geloof dat hij slimmer handelde met de sleutels van mijn Meester, dan Judas deed met zijn beurs; want hoewel Judas een dief was en het grootste gedeelte dat er ingedaan werd voor zichzelf droeg, zo kneep hij, door zijn begeerlijkheid, alleen de buik der discipelen; maar de Algemene Liefde wilde door zijn geveinsdheid, beide ziel en lichaam tegelijk laten uithongeren. En alzo heb ik, mijnheer de Rechter, alles verklaard wat ik weet, en niets dan de waarheid.

Toen zei de Rechter: Bent u zeker dat u hem de wateren zag troebel maken, en de wijn vermengen en vervalsen?

Aanneming. Ja, mijnheer; en bovendien zei mijn vrijmachtige Heere en Koning dat zij vermengd was; en ik ben een te goede beoordelaar van die soort van drank om bedrogen te worden.

Rechter. Roeper, zeg aan **Mr. Waakzaam**, de getuige van de koning, om voor te staan en zijn getuigenis te geven tegen de gevangene.

Kent u hem, Mr. Waakzaam?

Waakzaam. Ja, mijnheer, ik ken hem goed, en heb veel door hem geleden; zowel als de eervolle Meester wie ik dien.

RECHTER. Goed gezegd; u hebt zijn aanklacht vernomen, wat zegt gij? Is hij schuldig aan de talrijke misdaden, die hem ten laste worden gelegd, of niet?

WAAKZAAM.

Met uw heerschaps verlof zal ik een bericht geven van de wijze, waarop ik met hem bekend ben geworden, en dan mijn getuigenis. Ik ben een inboorling van een land, dat aan de meesten van dit eervolle gerechtshof goed bekend is; want de naam daarvan wordt hoogst eenvoudig genoemd geledigd, uitgeledigd en uitgeput. Nah. 2: 10. In dat land, mijn Heere dreef ik een uitgebreide handel in het weversvak, Jes. 59: 5; en was in deelgenootschap met verschillende anderen. Wij deden voordelige zaken, zodat wij onszelf geruststelden in de mening dat onze bezittingen zeer aanzienlijk waren, en hielden het voor geoorloofd dat wij rijk en verrijkt waren met goederen, en geen dings gebrek hadden. Openb. 3: 17. In deze ijdele mening van onze ontzettende rijkdommen verzekerd zijnde, maakten wij nimmer balans, om te zien wat wij bezaten; maar hielden het voor uitgemaakt, dat onze verdiensten groot waren; hetwelk ons geheel en al tot de verwaarlozing van onze boeken leidde. Beide, ons journaal en grootboek werden ter zijde gelegd, niet opgeteld, noch afgesloten; daarom liep alles schipbreuk; want als de zaken door de handelaar niet behartigd worden, dan zullen de zaken niet om hem denken. Evenwel dachten wij dat alles in orde was; en gretig naar winst zijnde, breidden wij onze handel uit en vervaardigden alle soorten van stoffen voor klederen, zowel, als voor beddengoed en vervaardigden tevens een grote hoeveelheid linnen met wol gemengd, en teneinde het aan te bevelen, droeg ik er zelf een pak van.

Het gebeurde op zekere avond, dat ik zeer laat om zaken was uit geweest en zeer vermoeid naar bed gaande, was ik buitengewoon onrustig in mijn slaap, en had tegen de morgenstond een droom. Door de verschillende tonelen, die op de drempel der verbeelding werden tentoongesteld, beschouwde ik het gehele gezicht als een voorspel van aanstaande verdrukkingen. Maar even voordat ik ontwaakte had ik een allerwonderlijkste beschouwing van een heerlijk Persoon, Die op een wit paard zat; Hij was met een scharlaken rood gewaad bekleed, en vele heirlegers volgden hem op witte paarden, gekleed met wit en rein fijn lijnwaad. Openb. 19: 11-14.

Ik vond dat het linnen met wol gemengde kleeft dat ik droeg, zo morsig stond, wanneer ik het vergeleek bij het hunne, dat ik, in mijn eigen oog, van mijzelf walgde, en besloot of mijn eigen klederen schoongemaakt, of een nieuw pak vervaardigd te krijgen.

Ik ontwaakte en ziet, het was een droom; evenwel drukte het zwaar op mijn gemoed, en ik leefde in dagelijkse verwachting van deszelfs vervulling. Ik verhaalde mijn deelgenoten mijn droom toen het etenstijd was, en tevens mijn gedachten aan toekomstige druk, maar zij lachten er mee. Daar ik evenwel een ware dromer geweest was in zaken van minder aanbelang, bleek het ook hier zo te zijn, want het gebeurde op zekere dag, terwijl ik van de werkplaats naar mijn huis keerde, dat een man naar mij toekwam, en vroeg waar ik die jas gekocht had die ik toen aanhad.

Ik zei hem, dat ik die niet gekocht had, maar dat het mijn eigen fabrikaat was. Hij begeerde het weefgetouw te zien, hetwelk ik hem toonde, waarop hij onmiddellijk omkeerde en mij bij de kraag pakte, mij zeggende dat ik zijn gevangene was, en dat hij mij in de naam van de koning arresteerde.

Ik vraagde: *wat heb ik gedaan?*

Hij antwoordde: u hebt de wetten van de Koning der koningen verkracht, waardoor u uw leven verbeurd hebt en uw goederen en al wat u bezit wordt in beslag genomen.

Ik stond te beven, en zei: och lieve, mijnheer, toon mij uw lastbrief, en de wet die ik overtreden heb; want gewis ik heb dit in volslagen onkunde gedaan!

Hij antwoordde: mijn naam is Mozes, de knecht van de Koning, die gezegd wordt getrouw te zijn in de dienst van de koning; u zult mijn naam aan al uw wetten gehecht zien.

O, mijnheer, als dat uw naam is, twijfel ik niet aangaande uw lastbrief, maar toon mij de inzetting, die ik verkracht heb, en neem mijn deelgenoten zowel als mij, want er zijn velen van ons in de vennootschap. De handel, mijnheer, is niet geheel de mijne!

Hij hernam dat mijn naam het eerst op de rekeningen stond, dat er niets van Compagnie aan toegevoegd was. Bovendien, zei hij, heb ik een bijzondere volmacht van de Koning om u te vatten en voor Hem te brengen; ik zal u daarom onmiddellijk in verzekerde bewaring zetten, tot de dag van uw verhoor.

Ik smeekte ernstig om de akte te zien, dien ik geschonden had en vermocht ten laatste, want hij haalde een perkamenten rol uit zijn boezem, en las met een hoorbare stem: *Hoort de onveranderlijke inzetting des Groten Konings, in de middeneeuwen afgekondigd, getiteld: Een herhaling van enige wetten, en een akte om het vermengen te beletten: "Gij zult mijn inzettingen houden; gij zult geen tweërlei soort van uw beesten samen te doen laten hebben, uw akker zult gij niet met tweërlei zaad bezaaien en een kleed van tweërlei stoffen dooréén gemengd, zal aan u niet komen."* Lev. 19 :19. En wederom: *Gij zult geen kleed van gemengde stof aantrekken, wollen en linnen tegelijk.* Deut. 22: 11.

Ik zag de ontzettende schuld oprijzen, en begon om levensbehoud te smeken; maar hij antwoordde bars: *de wet is niet gegeven, om het leven aan de overtreders te geven.*

Ik bad hem dat hij mijn voorspraak wilde zijn.

Hij zei, dat mijn verzoek ijdel was, en gebod mij om geen vertrouwen op hem te stellen; want de Waarheid heeft gezegd: er is een die u beschuldigt, namelijk Mozes, op wie gij vertrouwt. Hij wierp mij onmiddellijk in de gevangenis en voordat bij mij verliet, nam hij een boekje uit zijn zak en las de volgende zinsnede: *Als hij begon te rekenen, werd tot hem gebracht één, die hem schuldig was tien duizend talenten. En als hij niet had om te betalen, beval zijn heer, dat men hem zou verkopen en zijn vrouw en kinderen, en al wat hij had, en dat de schuld zou betaald worden,* Matth. 18: 24, 25. Bevelende dat de gevangenis met alle voorzichtigheid zou bewaakt worden, vertrok hij, mij in de meest wanhopende toestand achterlatende, en in het ellendigste verblijf, waarin immer een arm sterveling gevonden werd; en daar bleef ik vijf lange maanden.

Op zekere nacht, gedurende mijn gevangenschap, droomde ik, dat mij iemand kwam bezoeken, wiens naam was Goede Hoop, een van mijn burens, doch die ik altijd geschuwd had als een zonderling mens; die alle gezelschap vermeed, iedereen veroordeelde en met niemand bevriend was. En inderdaad geschiedde het zoals ik gedroomd had, want de volgende dag bezocht hij mij. Ik was niet zeer verblijd hem te zien, daar ik nimmer een goede dunk van hem had gehad. Evenwel vroeg hij mij, hoe ik hier kwam en ik deelde het hem eerlijk mee. Hij scheen te glimlachen even alsof hij verblijd was mij daar te zien, hetwelk mij volstrekt niet verwonderde, daar hij mij altijd als een mens van een zeer liefdeloze geest was afgeschilderd.

Ik vertelde hem, dat ik geen reden had om te glimlachen, en dat zijn glimlachen mij zeer ongepast voor kwam in mijn tegenwoordige omstandigheden. Hij zei dat hij niet om mijn ellende lachte, maar in de hoop op mijn toekomstige verlossing. Ik hernam: ik heb genoeg van de wet gehoord, om te weten dat er geen verlossing voor mij te wachten is, mijn schuld is van dien aard, dat alles wat ik in de wereld bezit, nog niet voldoende is om die te betalen. Hij zei dat hij in dezelfde gevangenis was geweest, en dat zijn schulden even groot waren als de mijne, maar dat hij vrijgemaakt was door een daad van genade; hij verhaalde mij alles aangaande zijn eigen gevangenneming en verlossing; verklaarde mij de wetten, en het ambt van Mozes, op een wonderlijke wijze, en deelde mij mee op welk hof ik mij moest beroepen. Hij gaf mij raad welke Advocaat ik zou inroepen, op welke Raadgever vertrouwen.

Dit was inderdaad een aangename tijding en mijn ziel versmolt bij de gedachte aan een Borg; zelfs de naam was gelijk een uitgestorte olie.

Maar ik hernam: *Ik weet niet waar, of hoedanig ik aan deze wondervolle vriend zal komen.*

Hij antwoordde: Geloof wat ik u meegedeeld heb en uw geloof zal de weg tot Hem ontdekken, en Hij zal zijn weg tot haar ontdekken, en voegde hij er bij: verlangt u niet naar verlossing?

Ik zei: *ja.*

En zou u niet blijde zijn als u het zag gebeuren?

Ik antwoordde: *ja waarlijk.*

Hij zei: geloof dan, en u zult uw geloof bevinden te zijn een vaste grond der dingen, die men niet ziet, Hebr. 11: 1. Hij noemde toen verschillende personen, die in mijn geval waren geweest, en die op dezelfde wijze als hij waren verlost geworden.

Hij noemde in het bijzonder een mens, een inboorling uit het land van Uz, Job 1: 1, die verondersteld wordt uit Abrahams nakomelingschap bij Ketura af te stammen, Gen. 25: 1; en verhaalde mij omtrent de verdrukkingen van die man en van zijn begeerte om aan de zetel van zijn schuldeiser te komen, Job 23: 3, waar hij wist dat hij met Hem zou pleiten, en zich zo in eeuwigheid van zijn Rechter zou vrijmaken, Job 23: 7. Hij zei dat hij zijn ogen vestigde op een Scheidsman, die zijn handen beide op hem en op zijn Rechter kon leggen, Job 9: 33. Hij beschouwde Hem als zijn Verlosser Job 19: 25, en wist dat als hij naar de rechtbank gevoerd werd, met zijn ogen op hem gevestigd, zijn schuldeiser niet tegen hem kon pleiten; nee, het was er niet ver af, dat Hij acht op hem zou slaan, Job 23: 6. Dus begeerde hij in het verhoor te komen, want hij wist dat hij gerechtvaardigd zou worden, Job 13: 18; en zijn verzoek werd ingewilligd, toen hij zijn schuldeiser smeekte dat Hij toch een borg bij Hem zou stellen Job 17: 3. Hetwelk Hij werkelijk deed, en zijn gevangenis werd afgewend, Job 42: 10; zijn schuldeiser was hem genadig, en hij werd verlost dat hij in het verderf niet neerdaalde, want Hij had verzoening voor hem gevonden, Job 33: 24.

Hij drong weer bij mij aan, om te vertrouwen op alles wat hij gezegd had, en raadde mij, bij mijn geloof vurige gebeden te paren en door middel van deze twee zaken zou ik voor eeuwig vrijgemaakt en tevens verruimd worden, en toen verliet hij mij.

Ik was nooit meer verwonderd toen ik zulk een kennis en bekwaamheid in die man ontdekte, die ik altijd verfoeid en *een simpele dwaas* genoemd had; evenwel bevond ik hem wijzer te zijn dan al de lieden, waarmee ik ooit in de wereld had gesproken. En ik geloofde alles wat hij zei; en smeekte vurig, overeenkomstig zijn raad, hetwelk mijn droefheid veel verzachtte en mijn beangst gemoed tot rust bracht; en aan de avond viel ik in een zachte slaap, en dacht dat ik iemand voor mij zag staan, zeggende: *Dat zal beschreven worden voor het navolgende geslacht; en het volk dat geschapen zal worden, zal de Heere loven; omdat Hij uit de hoogte Zijns heiligdoms zal hebben neerwaarts gezien; dat de Heere uit de hemel op de aarde geschouwd zal hebben; om het zuchten der gevangenen te horen, om loste maken de kinderen des doods,* Ps. 102: 18-20.

Ik ontwaakte; maar tot mijn grote verbazing bevond ik mij in mijn eigen woning, van alle vrees verlost, en gevoelde mijzelf een van de gelukkigste wezens op aarde. Ik had mijn kleed, van linnen met wollen doorweven, verloren, en was van het hoofd tot aan de voeten in een lang gewaad gekleed, Jes. 61: 10. Mij zo onuitsprekelijk gelukkig bevindende, smeekte ik mijn Heere mijzelf, en alles wat ik bezat, en alles wat ik was, voor eeuwig als Zijn eigendom aan te nemen, begerende in Zijn dienst gebruikt te worden; ja, al was het zelfs in de minste betrekking, dat ik mijn liefde en dankbaarheid mocht betonen jegens zulk een goedertieren Vriend; een Liefhebber, die meer aanleeft als een broeder, Spreuk. 18: 24.

In antwoord op mijn bede zei Hij: *Indien gij Mij lief hebt, hoedt Mijn schapen.* Joh. 21:16. Ik ging naar mijn vriendelijke buurman die ik vroeger verachte om zijn zonderlingheid, maar nu hoogschatte om zijn wijsheid en heiligheid, hem mijn bede meedelende, en het antwoord dat ik er op kreeg, hetwelk ik hem verzocht mij te verklaren, hetwelk hij deed.

Hij zei mij, dat mijn Heer en Meester erfgenaam was van alle dingen, dat de wereld Zijn was en haar volheid, al de dieren des velds, en evenzo het vee op duizend bergen. Maar voor de schapen, zei hij, had Hij een bijzondere achting, daar zij Zijn eigen koping waren; dat de benaming *schaap* een figuurlijke naam was, die aan uitverkorene lieden gegeven was, gelijk geschreven is: *Gij nu, o Mijn schapen, schapen Mijner weide, gij zijt mensen; maar Ik ben uw God, spreekt de Heere Heere,* Ezech. 34: 31. *Hen hoeden,* zei hij, was hen openlijk te verhalen, wat God aan mij gedaan had. Hij heeft u verwekt, zei hij, om een herder te zijn in deze plaats waar grote behoefte aan zulk een bestaat, want het stroomt hier over van wevers. Jes. 19:9. Ziet toe, dat u dat hemels gezicht niet ongehoorzaam bent; zoek de schapen op; neemt het opzicht over hen, niet uit schandelijk gewin, maar met een volvaardig gemoed; en als de Opperherder zal verschijnen zult u een onverderfelijke kroon ontvangen.

Ik dankte en prees mijn vriendelijke Uitlegger, en ging onmiddellijk aan het werk. Sommigen keurden de spijs goed, en begeerden er naar; anderen volgden mij in een bezwijkenden toestand, maar de honden blaften (Ps. 22: 17), de slangen sisten (Matth. 23: 33), de bokken versmaadden het, de stieren omringden mij (Ps. 22: 12), de vossen knorden (Ezech. 13: 4), de wolven huilden (Matth. 17: 16), de beren brulden (Spr. 28; 15), de luipaarden hinnikten (Jer. 13: 23) de zwijnen staken hun snuiten op (Spr. 11 : 22), de ezels lichten hun hielen op (Jer. 2: 24) de leeuwen brulden (1 Petrus 5: 8), de beren weerstonden mij (1 Sam. 17: 34); maar de schapen schenen de stem van de Opperherder te kennen door middel van de onderherder. *Mijn schapen kennen Mijn stem; zegt de Zaligmaker, en zij volgen Mij; en Ik geef hen het eeuwige leven, en zij zullen niet verloren gaan, en niemand zal ze uit Mijn hand rukken.*

Ik gaf aan mijn gezegende Meester kennis van de tegenstand dien ik ontmoette, die mij toen gebood door de kudde door te gaan, en daarvan af te zonderen al het gespikkelde en geplekte vee, en al het bruine vee onder de lammeren, en het geplekte en gespikkelde onder de geiten; *en deze,* zei Hij, *zullen uw loon zijn.* Gen. 30:32. Verwijder, zei Hij, al het geplekte en gespikkelde, want zij hebben zich verdorven; hun vlek is niet de vlek van Zijn kinderen; het is een verkeerd en verdraaid geslacht, Deut. 32: 5; daarom verwijder ze allen van mijn kudde; zo zal uw gerechtigheid, in Mijn dienst, voor u antwoorden in de toekomstige tijd, wanneer zij tot uw loon voor Mijn aangezicht zal komen. Zeker zullen zij uw blijdschap en uw kroon van verheuging zijn in de grote dag des oordeels, Filip. 4: 1; want Ik heb gezegd, *dat zulke herders zullen blinken als de sterren, eeuwig en altoos.* Dan. 12: 3.

Ik maakte dadelijk een aanvang met dit werk, trachtende een zo juiste beschrijving van de verschillende soorten van vee te geven als mij mogelijk was; en ik poogde de ware schapen, hun vlekken en kleuren, zowel als de zorg over, en liefde van de Opperherder tot hen, te omschrijven, waarop de schapen schenen te weiden. Maar het vertoornde in grote mate de dieren uit het bos en zij omringden mij gelijk ik gewoon was, echter weerstond ik hen, en werd in grote mate aangemoedigd door deze tekst: *Zo ik, naar de mens tegen de beesten gevochten heb te Efeze,* 1 Kor. 15: 32, en wederom: *de Heere redde mij van de klauw des leeuw, en uit de klauw des beers.* 1 Sam. 17: 37.

De volgende nacht droomde ik, dat de schapen bevrucht waren door *een gespikkelde ram* (Gen. 31: 10-12), en dat mijn kudden in grote mate zouden toenemen. Ik ging daarom naar mijn oude uitlegger, om de bedoeling daarvan te weten; die mij zei dat het was om de gewisse toeneming der kudde aan te duiden; dat, gelijk de uitverkorenen van God schapen genoemd werden, alzo de

eeuwige Vader, onder de oude wet door een ram was afgebeeld, als de wezenlijke vader der kudde, die zinnebeeldige naam dragende, welke past bij de figuurlijke naam van *schaap*. En hij voegde er bij, dat ik ongetwijfeld, binnen weinige dagen, een grote toeneming der kudde zou zien, hetwelk het gezicht bijzonder scheen voor te stellen; *want waar God een gezicht van bevruchting geeft, wordt het gewoonlijk achtervolgd met bevruchting en geboorte.*

En zo bevond ik het inderdaad; want kort daarop bleken er velen zwaar bevrucht te zijn, sommigen hadden reeds gebaard ofschoon mij onbekend, hetwelk mij verwonderde. Op die tijd vond ik het moeilijk om spijs voor hen te bekomen, alhoewel het een tijd was, waarin de spijs het meest behoeft werd. Ik ging daarom naar huis, en smeekte mijn Opperherder, om hen niet van honger te laten omkomen.

Op die nacht droomde ik, dat ik de Heere zag, bekleed met een lang gewaad (Jes. 59: 17), dat om de borst met een gouden gordel was vast gemaakt, Openb. 1: 13; Zijn borst was breed geopend, alwaar een grote ruimte scheen te zijn, Jes. 40: 11; Zijn rechterhand hing neerwaarts, alsof dezelve uitgestrekt was om elkeen bij te staan, die in nood zou verkeren. Toen ik ontwaakte wist ik niet wat het beduidde, maar in antwoord op mijn ootmoedig gebed, werd mij dit geheel en al toegepast: Hij zal Zijn kudde weiden gelijk een Herder, Hij zal de lammeren in Zijn armen vergaderen en in Zijn schoot dragen, de zogenden zal Hij zachtjes leiden.

Ik begaf mij naar de kudde en verklaarde, zo goed als ik kon, het gehele gezicht; en gewis vergasten de schapen er zich op, want zij schaarden zich rondom mij, alsof zij mij werkelijk met hun horens zouden stoten, als ik hen niet weidde.

Ik merkte ook dat velen der wijfjes bevrucht waren ofschoon velen, die gebaard hadden, wat zwak waren, welke ik poogde te versterken door hen in de grazigste weiden te voeren; maar, helaas, daar er een aantal lammeren begonnen te komen, kreeg ik meer werk voorhanden dan immer, want de wolven en honden waren hen voortdurend op de hielen.

Maar ik begaf mij in mijn druk tot mijn vriendelijke uitlegger, en deelde hem de moeilijkheden mee die ik had ondervonden.

Hij zei mij dat God mij met wijsheid bekroond had (Spr. 14: 18); en de ware rijkdommen aan mij had toevertrouwd (Luk. 16: 11), welke ik zorgvuldig moest meedelen, en zulks met alle vlijt; en hij bevestigde zulks met een zekere schriftuurplaats: *wees naarstig om het aangezicht uwer schapen te kennen; zet uw hart op de kudden. Want de schat is niet tot in eeuwigheid; of zal de kroon van geslacht tot geslacht zijn?* Spr. 27:23, 24. Hij voegde er voorts bij: *wees niet versaagd, voeder zal u gegeven worden; het gras openbaart zich, en de grasscheuten worden gezien, laat de kruiden der bergen verzameld worden.* Spr. 27: 25.

Dit schonk mij grote bemoediging, vuurde mijn ijver aan, en noopte mij om te geloven, wat mijn uitlegger gezegd had, want zijn woord was nog nimmer onwaar bevonden.

Wat mijzelf betrof, ik waakte, zeer nauwkeurig over mijn kudde, elk boos dier dat onder hen kwam, zo veel mogelijk tegenstaande. Op zekere dag kwam de begeerte in mij op, om de proef te nemen, om roeden van groen populierhout, en van hazelaar, en van kastanjes te nemen (Gen. 30: 37), en ze voor de wijfjes te plaatsen. Toen ik zulks gedaan had, deelde ik het aan mijn uitlegger mee, en vroeg zijn gevoelen daarover; want wij worden gelast voorzichtig te zijn gelijk de slangen en oprecht gelijk de duiven.

Ik zei hem dat het mij voorkwam dat er geen kwaad in kon zijn, aangezien anderen, die God vreesden, hetzelfde hadden gedaan uit begeerte tot vermeerdering.

Mijn vriendelijke uitlegger glimlachte om de eenvoudigste middelen, teneinde de grootste doeleinden te bereiken, en vroeg mij van welk hout ik gebruik had gemaakt voor de roeden, en welk aantal ik er geplaatst had. Ik vertelde hem dat het aantal drie was, en dat de houtsoort groene populier, hazelaars en kastanjes was. Hij glimlachte, en zei dat de roeden spoedig genoeg zouden

openbaar worden. De gemeente, zei hij, wordt bij een notenhof vergeleken, en ik kon een roede van die hazelaar verwachten. De populier was de schaduw der afgoderij; gelijk God klaagt: *Op de hoogte der bergen offeren zij, en op de heuvelen roken zij, onder een elk, en populier*, Hos. 4: 13. En ongetwijfeld, zei mijn vriend, zult u ook die roeden bekomen. De kastanje is een zinnebeeld van een laaghartig vervolger, gelijk geschreven is: *De cederen in Gods hof verduisterden hem niet, de dennenbomen waren zijn takken niet gelijk en de kastanjabomen waren niet gelijk zijn scheuten; geen boom in Gods hof was hem gelijk, in zijn schoonheid. Alle bomen van Eden, die in Gods hof waren, benijdden hem*, Ezech. 31: 8, 9. Dit is Farao, de koning van Egypte, die beruchte vervolger; en u kunt er op rekenen, dat u een roede zult vinden van de ware kerk van de afgodendienaars, en van vervolgers tevens. Maar bedenk dat de roeden in Gods hand zijn, en elk schaap, onder uw hoede, zal gewis meer of minder deze roeden gevoelen; ja zelfs, zal niemand in de ware schaapskooi ingaan zonder de roede; want de Waarheid heeft gezegd: *en Ik zal ulieden onder de roede doen doorgaan, en u brengen onder de band des verbonds*, Ezech. 20: 37.

Maar ik moet u zeggen, dat u de goede oude Jakob niet nauwkeurig nagevolgd bent, alhoewel u gepoogd hebt om hem na te bootsen, want ons wordt gemeld, dat hij daarin witte strepen sneed, ontblotende het wit hetwelk aan die roeden was. *En hij leidde deze roeden die hij gescheld had, in de goten en in de drinkbakken van het water, waar de kudde kwam drinken, tegenover de kudde; en zij werden verhit, als zij kwamen om te drinken*, Gen. 30: 37, 38.

Bedenkt dat het uw roeping is, om water te putten om de kudde te laven, zowel als hen te weiden. Gijlieden zult water scheppen met vreugde uit de fonteynen des heils, Jes. 12: 3. En u hebt een allertroostelijkste belofte, die op dit gedeelte van uw werk past: *De zegenende ziel zal vet gemaakt worden, en die bevochtigt, zal ook zelf een vroegen regen worden*, Spr. 11: 25.

Nu raad ik u aan, dat gij, wanneer u de kudde drenkt, de roeden altijd tegenover hen legt, opdat zij dezelve mogen verwachten en niet verbaasd zijn als zij komen; want God heeft beloofd *dat Hij hun overtreding met de roede zal bezoeken, en hun ongerechtigheid met plagen*, Ps. 89: 33. Er bestaat hiervoor een noodzakelijkheid, *want de roede en de bestraffing geeft wijsheid; maar een kind dat aan zichzelf gelaten is, beschaamt zijn moeder*, Spr. 29: 15. Het is inderdaad een voornaam kenmerk van hun uitverkiezing; *want zo zij zonder kastijding zijn, welke allen deelachtig zijn, zo zijn zij bastaarden en niet zonen*, Hebr. 12: 8.

Ik dankte mijn vriendelijke onderwijzer voor zijn onderrichtingen, en was, gelijk gewoonlijk, van deze waarheid overtuigd door de zichtbare uitwerkselen die er op volgden; want de schapen zijn niet alleen aan elk verscheurend dier blootgesteld, maar hebben een natuurlijke neiging om van de goede Herder, van de grazige weiden, en van de beste der schaapskooien af te dwalen.

Ik legde daarom de roeden voor hen, en bevond dat het de gewenste uitwerking had, want velen wierpen gesprenkeld, gespikkeld en hagelvlekkig; en deze waren waarlijk mijn loon; want, terwijl sommigen niet wilden zien naar de roeden, of hun aangezichten derwaarts wenden, schenen anderen geheel wit, sommigen geheel bruin, en anderen geheel zwart te werpen; zodat er slechts zeer weinigen van de gevlekte soort onder hen waren, welke alleen mijn loon zouden uitmaken. Op die avond ging ik zeer zwaarmoedig en terneer gedrukt van mijn arbeid naar huis, tevens zeer verwonderd dat sommigen der schapen zo weerstrevig waren om hun aangezichten naar de roeden te keren.

In mijn druk ging ik naar bed, maar kon het eerste gedeelte van de nacht niet veel rust krijgen; echter genoot ik tegen de morgenstond een troostvolle zegen van de beminde slaap; en had in mijn slaap een gezicht, dat ik mijn schaapskooi gelijk gewoonlijk opgeslagen had, en mijn kudde had gedrenkt, en mijn roeden als gewoonlijk in de waterbakken had gelegd; en de deur der schaapskooi opengezet hebbende, keerde ik mij om en zag verscheidene leeuwen, beren, wolven en luipaarden

op een afstand staan, alsof zij voornemens waren de toegang der kudde te beletten, of de kooi in te lopen, nadat ik die verlaten had.

Ik was hierover in grote mate verwonderd, en niet weinig verschrikt op het gezicht van zulk een verslindend leger. Evenwel poogde ik de schapen in de kooi te drijven; maar toen ik kwam tot de nauwe ingang der kooi, zag ik, dacht mij, een Man, tot aan zijn voeten in een wit linnen kleed, aan de deur der kooi staan, met een witte roede in zijn hand, omstreeks tien voet lang en het uiterste einde van dezelve scheen rood, alsof zij in bloed gedoopt was geweest.

Ik scheen hierover niet verwonderd, alhoewel het mij vreemd was, daar de gedaante niets gestrengs of verschrikkelijks in zijn uitzicht had. Ik poogde daarom de kudde binnen te drijven, maar tevergeefs, want de bruin gekleurde keerden terug, de witten keerden ter rechterzijde, en de zwarten ter linkerzijde en tevergeefs trachtte ik hen in de schaapskooi te voeren. Bij meer bijzondere opmerking ontdekte ik, dat er slechts één van de tien in de schaapskooi ging, drie keerden terug, die begaven zich ter rechterzijde, en drie ter linkerzijde, maar een uit elke tien ging door de deur binnen. En ik zag dat allen die van één kleur waren nevens de schaapskooi gingen, maar de geplekte gespikkelde en hagelvlekkige gingen er binnen. En ik zag dat elkeen die erin ging een slag over het voorhoofd ontving met de roede, die in de hand van de engel was; en het liet een rood merkteken achter op het gelaat van elk geplekt of gespikkeld schaap. En ik hoorde een stem van de engel, zeggende: *ik zal u onder de roede doen doorgaan, en Ik zal u brengen onder de band des verbonds*, Ezech. 20: 37.

Dit verwonderde mij zeer waarom de zachtmoedigen, die zo gewillig binnen gingen, met de roede moesten geslagen worden; terwijl de weerspannigen, die terug gingen, of zich naar de rechter of linkerzijde keerden, de slag geheel en al ontkwamen.

Terwijl ik mij hierover stond te verwonderen, zag ik de engel omkeren en naar de verscheurende dieren zien; en hen met de vinger wijzende op het witte, zwarte en bruine vee, dat de kooi niet inging, zei hij: *Gaat door, door de stad achter hen, en slaat! Ulieder oog verschone niet, en spaart niet. Doodt ouden en jongelingen; maar genaakt aan niemand, op wie het teken is*, Ezech. 9: 5, 6.

Ik merkte spoedig dat het met degenen, die van de roede van de engel vrijkwamen, slechter afliep dan met die, welke er onder vielen; want alhoewel de gevlekte geslagen werden, zo waren zij nochtans veilig en zij, die geen slag van de roede hadden bekomen, waren blootgesteld aan het wild gedierte des velds zonder enig merkteken of blijk van veiligheid. Dit bracht er mij toe om te zien, dat de veiligheid der schapen bestond in het merkteken, en dat het kenmerk der veiligheid van de roede vergezeld ging. Dit gezicht schonk mij een zeer verschillende beschouwing der zaken, want ik had tevoren dikwijls gedacht, dat de witte en bruin gekleurde goed vee was, evengelijk aan de geplekte, zo niet beter.

Hierop ontwaakte ik, maar kon het gezicht niet verklaren; daarom begaf ik mij tot mijn oude vriend, en verhaalde hem de omstandigheid.

Hij vroeg mij of ik niet dacht dat allen die kwamen om door mij gevoed en gedrenkt te worden schapen van des Meesters kooi waren?

Ik zei hem: Nee, ik geloofde niet dat allen schapen waren, echter had ik een goede hoop voor het grootste gedeelte van hen.

Hij glimlachte en zei dat mijn Meester het gezicht zelf in tijd zou ontvouwen. Op het einde, zei hij, *zal Hij het voortbrengen en niet liegen; en ofschoon Hij vertoeft, verbeidt Hem, want Hij zal gewis komen, en niet achterblijven*, Hab. 2: 3.

Hij scheen enigszins terughoudend, om het mij te ontvouwen; maar daar ik hem hard drong, behaagde het hem mij zijn gedachten over de zaak mee te delen.

Het bruine vee, dat terugging, waren die welke de kudde des Heeren volgden om toejuicing, of uit nieuwsgierigheid, of om zich te verrijken, gelijk Jehu, Simon Magus (de tovenaer) en Judas. Het witte vee, dat ter rechterzijde van de schaapskooi ging, waren diegenen die zichtbaar door het Evangelie hervormd waren, maar dat tot een vormelijkheid verkeerd hebbende, verzonken zij op hun ouden vleselijke droesem, en rustten op die droesem in een uitwendige hervorming, zichzelf wanende rijk te zijn en geen dings gebrek te hebben, terwijl zij arm en ellendig en jammerlijk, blind en raakt waren. Zij schenen wit in uw ogen, gelijk zij zulks in hun eigen oog, en in de ogen van anderen waren, gelijk de zodanigen altijd gedaan hebben. Vandaar dat zij een geslacht genoemd worden, *dat rein in zijn ogen en van zijn drek niet gewassen is*, Spreuk. 30: 12. Ja zelfs zijn sommigen zodanig door hoogmoed verblind, en zo onkundig aangaande de reinheid Gods en de val van de mens, dat zij zich als volmaakt in het vlees verklaard hebben, gelijk Efraïm deed toen hij zei: *zij zullen in mij geen ongerechtigheid vinden die zonde zij*, Hos. 12: 8. De Heere zegt, dat Hij met zulken twisten zal, omdat zij zeggen dat zij niet gezondigd hebben, Jer. 2: 35. Hetwelk het getuigenis van al de heilige schrijvers tegenspreekt, die bevestigen dat: *indien wij zeggen dat wij geen zonden hebben, zo bedriegen wij onszelf, en de waarheid is in ons niet; en indien wij zeggen dat wij niet gezondigd hebben, zo maken wij God tot een leugenaar*, omdat Hij verklaard heeft dat wij allen hebben gezondigd; zelfs de goede struikelen in velen, ja die allen, Jak. 3: 2. Salomo zegt: *Daar is niemand rechtvaardig op aarde, die goed doet en niet zondigt*. Er zijn vele zielen die zeggen kunnen: ik ben gewassen van de schuld der zonde, van de liefde tot de zonde, en van de verdoemende kracht der zonde. Maar niemand kan zeggen, ik ben rein van de inwoning der zonde. Mensen die dit voorgeven, hebben de vraag van Salomo beantwoord: *wie kan zeggen: ik heb mijn hart gezuiverd, ik ben rein van mijn zonde?* Spreuk. 20: 9.

Het zwarte vee, dat ter linkerhand van de schaapskooi ging, zijn diegenen, welke enige wettische overtuigingen in zich opgewekt hebben, die niet op een gezonde bekering uitloopen. Deze worden trapsgewijze verachtelijker dan zij ooit tevoren waren, daar zij overgegeven worden in een verkeerde zin en aan een onbekeerlijk hart. Zulken worden gezegd, *allerlei onreinheid met vurigheid te bedrijven*. Hetwelk, gelijk de Heere zegt, hun laatste erger dan hun eerste doet zijn. Dit is een grote smart voor elke gevoelige herder.

Ik vertelde aan mijn vriend, dat velen van de gevlekte gespikkelde en geplekte, waarvan ik slechts een geringe verwachting koesterde, uit oorzaak van hun zwakheid, en omdat zij veel donkere kleur aan zich hadden, de kooi ingingen, en slechts een zeer zachte slag van de roede van de engel ontvingen, hetwelk mij in grote mate verwonderde.

Hij vertelde mij dat mijn Meester een Vrijmachtig heerser was, en een ontwijfelbaar recht bezat om met het Zijne te doen wat Hij wilde; ziende dat al het gedierte des velds het Zijne was, en evenzeer het vee op duizend bergen.

Het vee, zei hij, dat in uw oog zo wit scheen, noemt Hij wit gepleisterde graven, terwijl de geplekte gelukzalige deelgenoten zijn van Zijn Genade en Geest. De witte plekken duiden genade aan, de zwarten vertonen de overblijfselen der inwonende zonde; vandaar dat van het volk van de Heere wordt gezegd, *dat zij zwart maar liefelijk zijn*, Hoogl. 1: 5.

En dit toont de verbazende neerbuiging van de grote Herder, die Zijn Genade en Geest doet wonen in een schaap van Zijn kooi, terwijl de verdorvenheden der gevallen natuur nog in hen blijven, om hen van de ijdelheid te doen walgen; om hen naar volmaakte reinheid te doen verlangen en hen te overtuigen van hun grote zaligheid. Vandaar is het, dat u leest, *van de oude en de nieuwe mens; van het vlees en de geest, die tegen elkaar begeert, van de wet des gemoeds en de wet in de leden*, Rom. 7: 23; en van de Sulamits, dat zij, als het ware, een gezelschap van twee legers uitmaakten, Hoogl. 6: 13.

Dat de schapen *een slag op het aangezicht met de roede* kregen, terwijl zij de kooi binnen gingen, diende om de gestrenge kastijdingen Gods voor te stellen over de arme schuldige zondaars, die Hij met Hem in het verbond opneemt, gelijk geschreven is: *Dien de Heere liefheeft, kastijdt Hij, en Hij geselt een iegelijk zoon, die Hij aanneemt*, Hebr. 12: 6. Dit werd duidelijk aan u ten toon gesteld doordat de schapen een slag ontvingen, juist als zij de schaapskooi ingingen.

De roede beeldde alle soorten van verdrukkingen af, waartoe de schapen van Christus bestemd zijn: u hebt ze ter bestraffing gesteld. Evenwel zijn zij allen des Heeren, die onder de roede doorgaan. Aangaande al de tienden van runderen en klein vee, alles wat onder de roede zal doorgaan, het tiende zal de Heere heilig zijn. Hij zal tussen het goede en het kwade niet onderzoeken, Hij zal het ook niet verwisselen, Lev. 27: 32, 33. Hoort Ezechiëls uitlegging over die woorden: *En Ik zal ulieden onder de roede doen doorgaan, en Ik zal u brengen onder de band des verbonds. Daartoe zal ik, die rebel zijn, en die tegen mij overtreeden, uit ulieden uitzuiveren*, Ezech. 20: 37, 38.

Het rode teken, dat op het voorhoofd der schapen gelaten werd, diende om de verzoening van Christus in deszelfs toepassing te ontdekken. En het gegeven bevel, niet tot iemand te genaken aan wie dit merkteken gevonden werd, was een allerheerlijkste ontdekking van de veiligheid en zekere bescherming van al diegenen die schuilen onder het verzoenbloed des Zaligmakers.

Dit werd door Mozes afgebeeld, toen hij het bloed des lams aan de deurposten streek van al de Israëlitische woningen in het land Gosen; door het geloof heeft hij het Pascha uitgericht, en de besprenging des bloeds, opdat de verderver der eerstgeborenen hen niet raken zou, Hebr. 11: 28.

Het voorhoofd der schapen beelden het gemoed en het geweten van een zondaar af, waarop genade is ingedrukt, en waaraan schuldvergeving en vrede is toegepast. Dit wordt genoemd een merkteken aan het voorhoofd Ezech. 9: 4; en, wanneer Gods wetten op het hart en het geweten van een zondaar geschreven zijn, overeenkomstig de belofte (Jer. 31: 33), en het hart besneden is om God lief te hebben (Deut. 30: 6), wordt dit *het schrijven van de naam Gods op het voorhoofd* genoemd, Openb. 14: 1.

Ik geloof dat de naam, die geschreven moet worden, "liefde" is: welke, wanneer zij in de ziel wordt uitgestort, de heiligen vrijmoedig voor God maakt; ja, zo iemand kan moedig de dood tegenblikken, want de liefde drijft de vrees buiten, en is sterk als de dood, Hoogl. 8: 6. Vandaar wordt er gezegd: *En zij hebben hun leven niet liefgehad tot de dood toe*, Openb. 12: 1.

Maar ik vroeg aan mijn dierbare vriend *de oorzaak waarom er zo weinigen in de schaapskooi gingen*.

Hij zei, dat er zo velen waren als verwacht kon worden, aangezien de Heere gezegd had, *dat Hij hen zou nemen één uit een stad, en twee uit een geslacht, en brengen ze te Sion*, Jer. 3: 14. Maar ik had er één uit de tien ontvangen, hetwelk aanduidde dat er in de tijden van het Evangelie een groter aantal in de schaapskooi gebracht werden. En dat er zovelen van de schaapskooi afkeerden, terwijl er slechts een tiende deel inging, was overeenkomstig het woord des Heeren: *En de verlating zal groot wezen in het binnenste des lands. Doch nog een tiende deel zal daarin zijn, en het zal terugkeren, en zijn om af te weiden; maar gelijk de elk, en gelijk de haageik, in welke na de afwerping der bladen nog steunsel is, alzo zal het heilige zaad het steunsel daarvan zijn*, Jes. 6: 12, 13.

Hij zei mij voorts, dat ik tegenspoed in het werk moest verwachten daar er velen van mij zouden afdwalen; maar dat ik toe moest zien en zorg dragen voor het gespikkelde en gevlekte vee, want zij, en zij alleen, zouden mijn loon zijn.

Ik dankte mijn vriendelijke onderwijzer en bevond dat geen een van zijn woorden teloor gingen. Ik bezat helderder denkbeelden van de schaapskooi, dan ik immer te voren had gekoesterd en zag een groot verschil tussen een uitwendige vereniging en de banden van een eeuwig verbond; en ik begon

tevens geheel anders te oordelen over vele zwakke en ongelukkige schapen dan ik tevoren deed; want ik zag dat sommigen terugkeerden die ik zeer lief had, terwijl anderen ingingen, die ik zeer gering had geacht.

In het kort, mijn kudde was zo verminderd, dat er inderdaad slechts tienden verschenen. Desniettemin werd ik aangemoedigd om te hopen op een toeneming; en dit tegenvallende, gaf mij zulks een dieper inzien in mijn werkzaamheid, en deed mij meer naar hun vlekken zien, en naar het merkteken op hun voorhoofden, dan naar hun aantal.

Terwijl ik mij bedroefde over de kleinheid der kudde, kwam er een stem tot mij, zeggende: *Weidt de kudde Gods, waarover de Heilige Geest u tot opzichter gesteld heeft, hebbende opzicht daarover, niet uit bedwang, maar gewillig, noch om vuil gewin, maar met een volwaardig gemoed.* Deze stem wekte mij op tot ijver en waakzaamheid, ofschoon het vreemd scheen, omdat ik dacht, dat ik zo naarstig mogelijk in het werk geweest was, en was daarom geneigd om het meer als een waarschuwing tegen toekomstig gevaar of nalatigheid te beschouwen; en zo bleek het werkelijk, gelijk weldra zal worden meegedeeld. Voor het tegenwoordige was ik zo oplettend mogelijk, en kweekte de kudde zo nauwkeurig op, dat zij mijn stem kenden. Ik maakte tevens een fluitje van riet, hetwelk weldra opgemerkt en gehoorzaamd werd, en als ik een hunner nabij een andere omheining zag (Ruth 2: 22), of pogende om door een heg te kruipen (Pred. 10: 8), en ik slechts op het fluitje blies, hoorden zij het alarm, hoewel zij ver weg waren, en zij keerden dan onmiddellijk terug.

Deze macht over de kudde en hun handelbaarheid, verhovaardigden mij enigszins in mijn ambt; dit werd echter weldra in evenwicht gebracht doordat ik verscheidene van mijn schapen miste, waarnaar ik heinde en ver zocht, doch alles tevergeefs. Dit bracht mij er toe, om de laatste stem te beschouwen als een waarschuwing tegen de tijd van druk, die een bittere beproeving voor mij was; ook kon ik niet de minste tijding van hen ontdekken.

Maar na verloop van tien weken kwam er een van hen hinkende thuis, die elk ogenblik in het rond begon te lopen, de kop in de lucht opheffende. Dit scheen mij toe een vreemd verschijnsel, maar ik herinnerde mij, dat schapen aan deze ongesteldheid onderhevig zijn, vooral in de omstreken van Kent, waar zij gewoonlijk onder hen heerst in de tijd van het koren, en *pauther* (zinneloosheid) genoemd wordt, bestaande uit een blaas van water in de hersenen, ik geloof, zo enigszins overeenkomende met de ongesteldheid van kinderen, die men zegt dat waterhoofden hebben.

Wie oorzaak van haar afdwalen geweest was, weet ik niet, doch ik droeg zorg om haar buiten het koren te houden. Zij zouden haar wijkplaats, gelijk ons gelast wordt, in de verberging tegen de wind en de schuilplaats tegen de vloed hebben genomen, Jes. 32:2. Als zij onder de onveranderlijke bescherming van de groten Herder was gebleven, zou zij niet aan de stormen van Sinaï blootgesteld zijn geweest.

Weinige dagen daarna kwam er een ander van de afgedwaalde schapen thuis, met wat door sommige herders *de rotvoet* wordt genoemd; dit arm schepsel had ternauwernood voeten om op te lopen, er was generlei vastheid in haar gangen.

En er kwam een andere terug met haar oren bitterlijk verscheurd. De muil van de leeuw had deze twee arme schepsels niets overgelaten dan twee schenkelen en een stukje van een oor, Amos 3: 11. Evenwel bedroefde mij zulks niet, daar ik dacht dat het hen zou leren om in het vervolg zich te wachten voor leeuwen en honden, Filip. 3:2.

Een derde kwam thuis met haar wol geplukt en gescheurd, alsof het in de struiken verward was geweest. Gen. 21: 13.

En een ander kwam, die geleerd was om naar mensen toe te lopen; en inderdaad kwam het op mij aanlopen, en stootte mij met de horens, en stampte met haar poot, bij wijze van aanval, alsof haar horens van ijzer, en haar hoeven van geel koper gemaakt waren (Micha 4: 13), alleen tegen de herder

in plaats van tegen de vijand. Terwijl die terug kwamen, zo werden er anderen gemist, en die lammeren en zinnelozen verontrustten andere, zodat sommigen buiten dwaalden en anderen thuis verontrustten, totdat ik de werkzaamheid eens herders een zeer bedroevend, zowel als een zeer gewichtig werk bevond te zijn.

Sommigen liepen, wanneer zij mijn stem hoorden, of de klank van mijn fluit vernamen, onmiddellijk naar mij toe, en stootten mij, totdat ik mijn heilige roeping moe werd. Maar in het midden van mijn druk hoorde ik een stem tot mij, zeggende: *Alzo zegt de Heere Heere: zie Ik wil aan de herders, en zal Mijn schapen van hun hand eisen, en zal ze van het weiden der schapen doen ophouden, zodat de herders zichzelf niet meer zullen weiden; en Ik zal Mijn schapen uit hun mond rukken, zodat zij hun niet meer tot spijze zullen zijn, Ezech. 34: 10. En Ik zal ulieden herders geven naar Mijn hart, die zullen u weiden met wetenschap en verstand, Jer. 3: 15.* Deze stem scheen niet met een bestraffing tot mij te komen, maar tot enige anderen, die de Heere niet gezonden had; en was, gelijk ik begreep, om mij op te wekken, om de oorzaak van deze verwarring onder de schapen, door degenen die afgedwaald waren geweest, te ontdekken, en tussen mij en enige anderen herders.

Evenwel werd ik geleid tot onderzoek naar deze valse herders, want, zo verstond ik de bedoeling van het gezicht; en terwijl ik ronddwaalde, hoorde ik een stem zeggende: *Mensenkind! profeteer tegen de herders van Israël, Ezech. 34: 2; hetwelk mij ten volle overtuigde, dat ik het gezicht recht verstaan had; en weldra bleek het waar te zijn, want ik kwam tot een man die een kudde naar de achterzijde der woestijn leidde, en naar de berg, naar Horeb ging. Exod. 3: 1.* Ik stond een poosje in een hinderlaag om beide, de herders en zijn kudde gade te slaan, toen ik ontdekte dat enige van mijn afgedwaalden onder hen waren; en geen wonder, want hij had gepoogd mijn stem na te bootsen, en het schelle geluid van mijn fluit na te maken.

En hij onderwees er enige om met hun horens te stoten, enkelen als de zijne merkende, en anderen misvormende, zodat niemand hen zou kennen, ik kwam zo kort bij hem als mogelijk was, opdat ik zijn aangezicht zou kunnen opnemen: hij zag op en aanschouwde mij, toen ik tegen hem begon te profeteren, maar hij verwijderde zich onmiddellijk achter de berg. Enige van mijn eigen zorg, welke hij geleerd had naar de lieden toe te lopen, kwamen in volle draf op mij af, mij met hun horens stotende, en liepen toen hem achterna, zodra hij op de fluit geblazen had.

Dit is hetgeen ik te zeggen heb tegen de gevangene die voor de balie staat, mijnheer. Hij verlokt mijn schapen van onder mijn zorg; sommigen heeft hij kreupel gemaakt, en hen met *de rotvoet* naar huis gezonden; anderen heeft hij geschoren; anderen werden zinneloos; anderen leerde hij stoten; en sommigen heeft hij gestolen en behouden. Dit is waar, mijnheer, en de gevangene voor de balie *Liefde* genaamd, is de man. En wat ik gezegd heb is de waarheid, en niets anders dan de waarheid, mijnheer.

RECHTER. Toen zei de Rechter: schapen stelen eist de doodstraf volgens de wetten des lands; maar de schapen te scheren, kreupel te maken en te verstrooien is wreed. Inderdaad handelt hij in elke zin in strijd met de naam en de aard der Liefde; want de rechtvaardige kent het leven zijner beesten, maar de barmhartigheden der goddelozen zijn wreed, Spreuk. 12: 10.

LIEFDE. Mijnheer, wees zo goed van mij aan te horen. Mijn beschuldiger weidde de schapen in de valleien, waar de weide te rank en te krachtig voor haar is; ik verlokte ze daarom naar de bergen, waar de weide korter en malser is, hetwelk elke herder zal instemmen dat het beste voor de schapen is.

Rechter. Laat mij niet meer van uw dubbelzinnige antwoorden horen, booswicht! Wij weten dat er in het geheel geen groene weiden op de berg Horeb zijn; het is een gedeelte van de dorre en schrale woestijn; wat zij oplevert is bestemd voor woudezels, gelijk geschreven is: *wie heeft de woudezel vrij heen*

gezonden? en wie heeft de banden des wilden ezels losgemaakt? Dien ik de wildernis tot zijn huis besteld heb, en het ziltige tot zijn woningen. Dat hij uitspeurt op de bergen is zijn weide, Job 39: 8, 9, 11. God zegt dat de schapen zullen weiden in een wijde landouwe (Jes. 30: 23) opdat zij vet en smoutig mogen zijn; maar u drijft ze in een dorre woestijn, totdat zij niet anders zijn dan wat men op gemene wijze heidekroppers noemt.

RECHTER: Roeper! zeg aan **Mr. Voorverordiner** om voor te staan, en zijn getuigenis in te brengen tegen de gevangene voor de balie.

Rechter: Mr. Voorverordiner, de getuige van de koning, kent u de gevangene voor de balie?

Voorverordiner. Ja, mijnheer.

Rechter. U hebt zijn aanklacht vernomen; wat zegt gij, is hij schuldig aan de zaken, die hem ten laste gelegd worden of niet?

Voorverordiner. Ik zal u meedelen, hoe ik eerst met hem ben bekend geworden; en daarna mijn getuigenis, en hoop dat uw heerschap mij met geduld zal aanhoren. Zij het daarom aan uw heerschap bekend, dat mijn voorouders lieden waren die vele jaren lang tot de zeeën behoorden. Zij waren inboorlingen van het Paradijs, een land niet ver van Mesopotámië gelegen; de eerste koopvaardijreis die zij deden was van de kaap de Goede Hoop naar de stad des Verderfs, in het landschap Sinear; maar zij kregen tegenwind en worden weggeworpen, niet ver van de schone havens, Hand. 27: 8.

Velen van de familie aan boord waren onherstelbaar verloren, 2 Kor. 4: 3; en ik ondervond dat de wateren mij dermate overstroonden dat alle hoop van ooit behouden te zullen worden mij geheel en al ontnomen was. Maar een liefderijke voorzienigheid bracht het mij plotseling te binnen, dat ik beproeven zou om te zwemmen; ik breidde toen mijn handen uit, en bevond dat ik kon zwemmen, ofschoon ik zulks nooit geleerd had, Jes. 25: 11; en ik kreeg spoedig mijn hoofd boven water, en naderde tot het land, waar ik een zeer verheven berg ontwaarde, die de eeuwige berg genoemd wordt, op wiens kruin ik een rots zag overhangen, en merkte dat er verborgen trappen waren, waardoor men kon opklimmen, Hoogl. 2: 14. Zo zette ik een voet op de eerste en stond een poosje om rond mij te zien; en aan de linkerhand zag ik enkelen honderden van onze familie, gedeeltelijk in het water, en deels daar buiten, in een allerjammerlijkste toestand staan; zij hadden geen bedekking maar een soort van net (Jes. 59: 6), en een deksel op hun aangezicht (2 Kor. 3: 14); zij schenen in een soort van chaos te staan, gedeeltelijk aarde en gedeeltelijk water; en boven al de overige stond Algemene Liefde, de gevangene voor de balie, met een vacht van schapenwol over zijn rug; hij zag mij op de spleet van de rots staan, en wenkte mij om naar hem toe te komen, hetwelk mij deed hinken op twee gedachten; en, inderdaad, mijn ziel werd even hard geslingerd als mijn lichaam geweest was in de woelige golven, waaruit ik zo even ontkomen was.

Ik stond een tijd lang in twijfel, niet wetende welke richting ik nemen zou; - als ik terugviel zou ik in de afgrond verzingen; als ik ter linkerzijde keerde verwachtte ik in de modder te zakken; en als ik vooruitging had ik schijnbaar deze ontoegankelijke berg te beklimmen. Gevoelende dat mijn voet, die op de trap stond, zwak werd, en de knieën begonnen te wankelen, hoorde ik een stem, zeggende: *hoelang hinkt gij op twee gedachten? Zo Baäl God is, volgt hem na, maar zo de Heere God is, volgt Hem na, 1 Kon. 18: 21.*

Ik zag op, om op te merken of ik de persoon kon ontdekken van wie deze stem kwam; en ik zag op de kruin van de berg een schone man met een koord in zijn hand, hetwelk bij tot mij neer liet, zeggende: *Ik heb u getrokken met liefdekoorden, als met mensenzelen, Hos. 11: 4.* Ik zag het, maar kon het niet aangrijpen; ook kon ik mijn ogen niet afwenden van naar diegenen te zien die in de modder verzonken zaten; en onder de overigen, zag ik mijn vrouw en mijn arme kinderen, waarop ik riep:

maakt je op, ga uit deze plaats! Maar ik scheen hen toe een ijdele spotter te zijn, Gen. 19: 14, toen wees ik naar het koord, maar zij konden het niet zien.

Mijn toestand scheen nu geheel hopeloos, mijn knieën waren zwak door het vasten, en over mijn oogleden was des doods schaduw, Job 16: 16. Onmiddellijk, evenwel, hoorde ik een stem zeggende, *kom hier op!* Openb. 4: 1. Maar ik was zo zwak en droevig verbrijzeld dat ik niet spreken kon. Zij kwam ten tweede male tot mij, zeggende: *ik zal op deze berg u een vette maaltijd maken*, Jes. 25: 6. Ik zag ter rechter en ter linkerzijde rond, om te zien of ik mijn voet vastigheid kon geven zonder de berg te beklimmen, maar er kwam een andere stem tot mij, zeggende: *Maak uw roeping en verkiezing vast, want dat doende zult u nimmermeer struikelen*, 2 Petrus 1: 10. Ik zag nog rond mij heen naar enige stevige grondslag waarop ik kon staan, maar kon er geen vinden; eindelijk echter, kwam er een andere stem tot mij, zeggende: *Zijn grondslag is op de bergen der heiligheid*, (Psalm 87: 1) *Ziet toe dat gij Dien, Die spreekt, niet verwerpt*, Hebr. 12: 25.

Ik greep het koord vast, en rees met veel weerzin en bezwaardheid van hart op, dikwijls met een begerig oog, een blik op mijn vrouw en mijn familie werpende, en tevens op anderen die in de modder schenen vast te zitten; ja ik knorde, schopte tegen de berg, rebelleerde tegen de stichter van dezelve en bedauwde elke stap die ik deed met mijn tranen; maar noch de opstand daartegen, noch de daarop gestorte tranen, vertederden dezelve in het minst of maakten er enige indruk op; want het geheel was een berg van massief koper (Zach. 6: 1), en deszelfs Stichter is van een gemoed, wie zal Hem dan afkeren? Job 23: 13.

Ik was niet meer dan drie treden opgeklommen, toen iemand mijn kleed beet greep, en mij geweldig trok, alsof hij mij neer wilde rukken; het was deze *Algemene Liefde* die mij zo stevig aan mijn kleed vasthield dat ik er hem niet kon afschudden; zo zwak en wankelend als ik was, werd ik gedrongen om hem bijna tot aan de top van deze verheven berg mee te slepen, hetwelk mij met zulk een opstand tegen de Koning vervulde dat ik mij schaam het te vertellen. Ik zag dikwijls om, en weende bij tijden, totdat mijn ingewand in mij ontstoken was.

Toen hoorde ik een verschrikkelijke klank in mijn oren, zeggende: *Die vader of moeder of vrouw of kinderen, ja zelfs zijn eigen leven liefheeft boven Mij, is Mijns niet waardig; en die zijn hand aan de ploeg slaat, en omziet, is niet bekwaam voor het koninkrijk Gods.*

O! wat mijn ziel hier gevoelde, wordt door slechts weinigen gekend. Algemene Liefde aan de zomen van mijn kleed hangende; onuitsprekelijke opstand in mijn hart woelende; de verschrikkingen van de koning in slagorde tegenover mij staande om mijn omzien; de walgelijkheid van mijn eigen wonden die ik bij de schipbreuk gekregen had; de zwakheid van mijn knieën en mijn handen zo machteloos dat ik het koord niet kon vasthouden, dat alles beroofde mij van mijn zinnen, en ik geloof dat Nebukadnézar onder de, beesten des velds zijnde, meer redelijkheid en geluk bezat, dan ik.

Toen ik tot op drie of vier treden onder de bergtop genaderd was, bezweek ik geheel, want mijn kracht was klein, Spreuk. 24: 10. Maar ik hoorde een stem die tot mij zei: *O Mijn duive, verholen in de kloven der steenrotsen, in het verborgen der steile plaatsen, doe mij uw stem horen*, Hoogl. 2: 14.

Ik antwoordde: *Heere behoudt mij, want ik verga!* Luk. 8: 24; en onmiddellijk liet Algemene Liefde mijn kleed los. Toen hoorde ik een andere stem tot mij zeggen: *voorwaar, Ik zeg ulieden: er is niemand die verlaten heeft huis, of broeders, of zusters, of vader, of moeder, of vrouw of kinderen, of akkers om Mijnentwil en des Evangelies wil, of hij ontvangt honderdvoudig, nu in deze tijd, huizen en broeders en zusters en moeders en kinderen en akkers, met de vervolgingen, en in de toekomstige eeuw het eeuwige leven*, Mark. 10: 29, 30.

Deze woorden sterkten mij zeer, also bereikte ik de top gemakkelijker dan ik begonnen was; ik zag rond om te zien, welke nieuwe betrekking ik zou hebben, overeenkomstig de belofte, maar ik zag niemand. Kort daarop echter zag ik, dacht mij, de gedaante van een hand die uitgestrekt werd met welriekende zalf. Ik rook dezelve, want mijn reuk was beter dan mijn gezicht. De zalf op mijn ogen voelende kleven, wreef ik dezelve rond en hoorde een stem zeggende: zalf uw ogen met ogenzalf, opdat u zien mag, Openb. 3: 18; en weldra ontdekte ik dat een dikke schel, of deksel van mijn zielsgezicht afviel, en ik zag uit de donkerheid en uit de duisternis, Jes. 29: 18.

Nu zag ik de dingen helder, en zulke dingen als geen sterveling kan noemen, want zij zijn onuitsprekelijk en vol heerlijkheid, 1 Petrus 1: 8. Toen kwamen deze liefelijke woorden tot mijn hart, terwijl ik op de top des bergs stond: *En Ik zal op deze berg verslinden het bewindsel van het aangezicht, waarmee alle volken bewonden zijn, en het deksel waarmee alle naties bedekt zijn*, Jes. 25: 7. En er ging een gebod van de koning uit om mij in een nieuw gewaad te kleden. Dus bracht een jongeling het beste kleed, een paar schoenen en een ring, Luk. 15: 22. Ik zag naar hem op, en vroeg aan hem wie hij was, hij antwoordde: *ik ben Jozef, uw broeder*, Gen. 14: 4; dus ontdekte ik dat hij een van mijn betrekkingen was.

Er ging een ander gebod van de Koning uit, hetwelk was: *geeft sieraad voor as, vreugdeolie voor treurigheid, en het gewaad des lofs voor een benauwde geest*, Jes. 61: 3. Dit werd mij door een vrouw gebracht, die het mij glimlachend en vrij met mij sprekende, aandeed. Ik vroeg naar haar naam, waarop zij zei: *Ik, Wijsheid woon bij de Kloekzinnigheid, en vind de kennis van alle bedachtzaamheid*, Spreuk. 8: 12. *Ik moet u zijn tot een zeer liefelijke hinde en een aangenaam steengeitje*, Spreuk. 5: 19; *mijn borsten der vertroosting moeten u ten allen tijde verzadigen, en u moet altijd verrukt zijn door mijn liefde, en de schoot der onbekenden niet omvangen*, Spreuk. 5: 20. Alzo ontdekte ik dat zij mijn nieuwe vrouw was, die beloofd was.

Onmiddellijk daarop kwam er een jonge maagd, en bracht een gordel, zoals ik dezelve noemde, en deed mij dezelve om. Ik vroeg aan Wijsheid wie zij was; zij zei mij *dat zij Deugd heette, en dat zij gordels aan de kooplieden leverde*, Spreuk. 31: 10-24. En spoedig daarna kwam zij weer met een fles met wijn, zeggende: *geeft sterken drank degene die verloren gaat, en wijn dengenen die bitterlijk bedroefd van ziel zijn; dat hij drinkt, en zijn armoede vergeet, en zijn moeite niet meer gedenkt*, Spreuk. 31: 6, 7. Toen ik deze wijn geproefd had, was ik zo bedwelmd dat ik mijn oude vader, moeder, vrouw en kinderen, allen tegelijk vergat.

O, zei ik, deze wijn gaat zo strelend naar binnen, zij is genoegzaam om de lippen van degenen die slapen te doen spreken, Hoogl. 7: 9. Toen kwamen deze zalige woorden tot mij: *En de Heere der heirscharen zal op deze berg alle volken een vette maaltijd maken, een maaltijd van reinen wijn, van vet vol merg, van reine wijnen die gezuiverd zijn*, Jes. 25: 6.

Zo spreidde Wijsheid haar tafel uit (Spr. 9: 2), en ik at en dronk totdat ik geleek op een fles die barsten zou, Job. 32: 19; terwijl zij mij onderhield met kennis van vernuftige uitvindingen; maar ik zal nooit in staat zijn om alles te verhalen. Met wijn vervuld zijnde, stond ik op, toen een jonge vrouw kwam en mij vroeg om naar buiten te wandelen; zo ging ik met haar naar de kant van de berg, toen zij mij een andere berg aanwees, die enigszins hoger was dan die waarop ik stond: en zij vertelde dat beide bergen dezelfde grondslag hadden. Terwijl zij er naar heen wees, zag ik die, en vroeg wat de grondslag was. Zij vertelde mij dat de grondslag bestond *in de vrijmachtige kracht van de eeuwige God*, Die deze berg grondvestte in verkiezende en eeuwigdurende liefde tot arme zondaars; en dat Zijn getrouwheid die voor eeuwig vast gesteld zou doen blijven.

Toen zei ik: *Heere! Gij hebt mijn berg door Uw goedgunstigheid vastgezet; ik zal niet wankelen in eeuwigheid*. Psalm 30: 7, 8.

Zij wees wederom naar de tegenovergestelde berg, mij vragende of ik een glans van deszelfs top zag opgaan.

Ik antwoordde: *ja*.

Zij wees toen naar een stad die daarop gebouwd was, welke ik zag, met haar muren, poorten en fundamenten; en ik genoot vele liefelijke beschouwingen van haar licht en haar heerlijkheid.

Ik vroeg haar of deze de twee bergen Ebal en Gerizim waren, van welke men leest. Deut. 27: 12, 13.

Zij zei mij: nee, deze waarop wij staan, is de eeuwige verkiezing of volstreckte voorverordining, door Mozes een eeuwige berg genoemd, omdat zij van eeuwigheid opgeworpen en gesticht was; en die hoge berg, met haar blinkende top is de verheerlijking welke hij een blijvende berg noemt, omdat zij tot in eeuwigheid duurt. En het feest waarop u hier onthaald bent, noemt hij *het voornaamste der oude bergen zijnde een deel van het uitnemendste der eeuwige heuvelen*. Deut. 33: 15.

Helaas, zei ik, *hoe kunnen mensen zo wanhopig tegen deze gezegende berg strijden?*

Omdat, zei zij, zij nimmer haar uitnemende dingen gesmaakt hebben; zij mogen gaven bezitten, en vreugde genieten, maar zij zijn nog dienstknechten; en van zulken zegt men *dat zij vreugde aan de weg genieten*, en niet op de berg. Hij die hier bevestigd is geworden zal de berg roemen; maar zij die langs een andere weg willen opklimmen, vinden deze berg een beletsel, daarom strijden zij er tegen, en dat doen de duivelen zowel als zij. En er zijn enige dienstknechten van Christus, die de maaltijd, welke zij op de berg genoten hebben, bijna hebben vergeten. Onnatuurlijke genegenheden, en mensenvrees hebben velen in een strik gebracht; en zij prediken zodat zij de berg verduisteren, en pogen om de vleselijk gezinden en de groten te behagen, hetwelk het huis Gods met kaf vervult, en al de bloedige vervolgingen teweeg brengt, welke gezonden worden om de dorsvloer te zuiveren van het kaf dat zij hebben bijeengebracht. God bezigt de wan om het kaf uit te zuiveren, hun arbeid is niet volkomen voor God, en zij verklaren Zijn gehele raad niet; zulken zullen in hun leraarsarbeid schade lijden, maar als door vuur behouden worden, 1 Kor. 3: 15. Deze lieden beginnen in de Geest, maar eindigen in het vlees, Gal. 3: 3; dan worden zij in hun laatste uren aan de satan overgegeven tot verderf van hun vlees, opdat hun zielen door de vuurproef gelouterd (1 Kor. 3: 13), en in de dag van de Heere Jezus behouden mogen worden, 1 Kor. 5: 5; gelijk het Job ondervond tot vernietiging van zijn eigen gerechtigheid, en Petrus ter vernietiging van zijn zelfvertrouwen.

Toen wees zij naar de zee die ik onlangs ontkomen was (Psalm 69: 15) en zei mij dat deze onstuimige zee de inwoners der wereld waren, Jes. 57: 20; die schuimende golven goddeloosheid en onrecht, Ps. 65: 8; en de hoogste golven, die zo geweldig tegen deze berg aanbeuken, de wanhopige trotsheid van mensen die tegen God rebelleren, door David stoute wateren genoemd, Psalm 124: 3-5.

Zij wees toen met haar vinger naar de zee, en vroeg of ik ook een licht zag.

Ik zei, ja, maar naar mij voorkomt, meer rook dan licht.

Ja, zei zij. dat is de berg Sinai; of, beeldsprakig, de vurige wet Gods, uit Zijn rechterhand geworpen, Deut. 33: 2. God wierp dezelve in de zee toen de tweede bazuin klonk. De eerste was een jubilee, maar de tweede klonk ten strijd tegen de volken, die de erfgenamen zijn van die vloek welke de wet openbaart, Jes. 34; en al de wraak van de eeuwige God zal daarop gevonden worden; toornigheid is bij Hem niet, zij is op die berg, Jes. 27: 4. Op die berg zijn al de schatten van de hagel verborgen, *welke God opgehouden heeft tot de tijd der benauwdheid, tot de dag des strijds en des oorlogs*, Job 38: 22, 23. Wanneer ooit deze berg zich ontlast, zullen de zeven donders haar stemmen doen horen (welke Johannes met geen pen kon beschrijven); en wanneer hij zich eens ontlast, zullen zij die er nu voor strijden er voor heen vluchten; want hij zal haar brandstoffen in elk onvernieuwd hart uitgieten. Ja zelfs zal het de bozen doen draven gelijk een vurig rad, en hen vervolgen met al haar stormen.

Maar, zei ik, is het niet vreemd dat er zovele onzinnige zondaars rondom huppelen? Zij antwoordde: Israël deed hetzelfde in de woestijn; het heeft er velen in vlam gezet, zodat zij niet kunnen rusten, echter weten zij zulks niet; ja zelfs zijn er sommigen zodanig door gebrand dat zij een gedeelte van haar inhoud in zich hebben, en echter nooit de zonden des ongeloofs ter harte nemen. Dit vervult wat Jesaja zegt: *Hij heeft ze rondom in vlam gezet, doch zij merkten het niet; en hij heeft ze in brand gestoken, doch zij nemen het niet ter harte*, Jes. 42: 25.

Die berg is beide het schathuis en het wapenhuis Gods. U vindt een volledige opgaaf van al haar schatten in het twee en dertigste hoofdstuk van Deuteronomium; en als deze wereld rijp voor de verderving is, zal dat vuur dat u ziet de elementen doen versmelten; en al de inwoners der wereld, die er aan vastklemmen om leven en zaligheid, zullen de uitwerkselen van haar verschrikkelijk geschut gevoelen; want het zal met de bozen in de hel neerdalen, gelijk u leest: *Want een vuur is aangestoken in Mijn toorn, en zal branden tot in de onderste hel, en zal het land met zijn opbrengst verteren, en de gronden der bergen in vlam zetten. Ik zal kwaden over hen hopen; mijn pijlen zal ik op hen verschietsen*, Deut. 32: 22, 33. Dat vuur brandt in elke ziel die in deze wereld in zwarte wanhoop verkeert; en, als u in de hei nederdaalt, dan brand het daar ook.

Zij wees toen naar de rook van de berg, en vroeg of ik niet een grote menigte volks zag die fraai gekleed waren?

Ik zei, ja.

Zij vertelde mij dat die menigte enige van de grote mannen van deze wereld waren, welke Deïsten en Atheïsten genoemd werden. De zonde, zei zij, heeft hun geweten dichtgeschroeid, en de rook uit de bodemloze put heeft hun ogen verblind; zij zijn, gelijk u ziet, naar de zwartheid en de duisternis gegaan, welke een deel is van de buitenste duisternis. Deze zullen binnenkort roepen tot de bergen, om op hen te vallen, en tot de heuvelen om hen te bedekken; deze hebben nu hun uur onder de machten der duisternis; zij verloochenen de Heere die ons gekocht geeft. *En, indien zij dit doen aan het groene hout, wat zal aan het dorre geschieden?* Luk. 23: 31.

Toen, wederom wijzende, zei zij: ziet u een grote rots nabij die rookwalm?

Ik zei: ja, en velen erop.

Zij zei, die rots is de dwaling van het Arianisme en daar vanuit gaan zij in de rook, dat zijn ze die het zoenbloed van Christus vertreden; en door tegen des Heeren Godheid te getuigen, maken zij het krachteloos om hen te genezen; want de waardij van het menselijke bloed ontspruit uit haar vereniging met de Godheid, Hebr. 9: 14; door Hem dus slechts tot een schepsel te maken sluiten zij zichzelf van de verlossing buiten; *want niemand van hen zal zijn broeder immermeer kunnen verlossen; hij zal Gode zijn rantsoen niet kunnen geven*, Ps. 49: 8. *Evenwel hun rotssteen is niet gelijk onze rotssteen, zelfs onze vijanden rechters zijnde*, Deut. 32: 31. Aan de rechterhand ziet u enige kleine rotsen, en enige dorre aarde daarnevens; deze zijn de rotsen van Dwaasheid; waar velen, vertrouwend op de gedaante der Godzaligheid, anderen in een hervorming, enige in een afgodische en partijgeest, enige in blinde ijver, anderen in gaven, sommigen in kerkgemeenschap, en anderen alleen in dorre orders. Ze verblijven in die kleine hutten, welke u ziet; deze hebben ze opgebouwd; maar wanneer de winden waaien en de overstroming komt, dan worden zij gewoonlijk met gebouw en al weg gespoeld. Job noemt deze dwazen (Job 5: 2); en de rotsen ontvangen de namen van die ze bewonen. Diegenen welke u zo nabij de berg ziet, zijn zulken welke uitsluitend aan de natuurlijke liefde vastklemmen, welke zij veronderstellen de Geest Gods te zijn; en Algemene Liefde beukt Gods raad weg om hen allen te behagen; maar hij die predikt om mensen te behagen kan nooit een dienaar van Christus zijn, Gal. 1: 10.

Maar kom, keert uw ogen naar het oosten; ziet u niet een kruis?

Ja, zei ik, en een Man aan hetzelve.

Dan, zei zij, is Christus blijkbaar gekruist, en u voor de ogen geschilderd, Gal. 3: 1. Ik zag op Hem, totdat mijn zonden tegen Hem mij levend op mijn gemoed kwamen; en ik rouwklaagde over Hem als een, die rouwklaagt over zijn eerstgeborenen, Zach. 12: 10.

Zij leidde mij toen door een poort, *Toegerekende Rechtvaardigheid* geheten, Psalm 118:19; welke van de vloek der wet verlost; en toen door een andere, *Lof* geheten, Jes. 60: 18; welke poort verlost van vijandschap tegen God, en van wettische dienstbaarheid. Terwijl ik weende en juichte, zei zij: Hij, die u aan het kruis zag is de grondslag van uw hoop, 1 Kor. 3: 11; want Gods grondslag is op de bergen der heiligheid, Psalm 87: 1, en *Hij bemint de poorten van Sion boven alle woningen van Jakob*, Psalm 87: 2. Ziet nu door dit glas, en u zult, alhoewel slechts duister, de heerlijkheid Gods zien in de Persoon van Jezus Christus, 1 Kor. 13: 12.

En terwijl ik, ofschoon slechts duister, door het glas zag, was het alsof mijn aangezicht blonk, Psalm 119: 135 of, gelijk Paulus zegt, *ik werd in gedaante veranderd naar het beeld dat ik zag, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door de Geest van onze God*, 2 Kor. 3: 18.

Dan, zei de vrouw, werd u de gekruiste Christus blijkbaar voorgesteld; maar u zag geen gelijkenis, u zag slechts een vuur, Deut. 4: 36, opdat u geen afgoden in uw verbeelding zou oprichten, gelijk de Arianen doen, die niet kunnen zeggen welke van die afgoden zij zullen aanspreken. Zo maken zij Christus tot een schepsel, de Geest een verschijnsel, en spreken God buiten Christus aan, als een Voorwerp van aanbidding; dat niets anders is dan een ijdele inbeelding die zich verheft tegenover een bevindelijke kennis van de eeuwig gezegende Drie-eenheid.

Toen wendde zij mijn aangezicht om, en ik zag een vrouw rijk gekleed in goud van Ofir, Psalm 45: 9, welke zij zei *dat zij Sion, of Hefzibah, de koningin, was*; die aan de rechterhand van de Koning staat, Psalm 45: 9. Dus ging ik tot haar, en boog mij.

Toen zei mijn onderwijzeres: *Hij die u door het glas zag is uw Vader. Noemt niemand vader, want één is uw Vader, namelijk God; en noemt niemand uw meester, want één is uw Meester, namelijk Christus; en die vrouw is uw moeder. U moet nimmer de wet uwer moeder verachten, Spr. 1:8, noch haar verlaten wanneer zij oud is, Spr. 23:22. u moet uw Vader en uw moeder eren, opdat uw dagen verlengd worden in het land, of opdat u mag leven voor eeuwig. En dat is de uiterste lengte van de geestelijke bedoeling van de wet, want de wet is geestelijk, Spr. 1:8; en een geestelijk mens heeft een geestelijke vader, en moeder, broeders en zusters.*

Toen zei ik: *o lieve, hoe is uw naam?*

Zij zei, ik ben het verstand en Salomo zegt: *het Verstand uw bloedvriend te noemen*. Spr. 7: 4; en als u deze dingen aan anderen meedeelt, dan zullen allen die er deelgenoten van zijn uw geestelijke kinderen zijn: al had u ook tien duizend leermeesters, zo hebt u toch niet vele vaders. Ik heb u gebaard, zegt Paulus en dit vervult de belofte die u geschonken werd toen u opkwam, dat u vader, moeder, vrouw, kinderen, broeders, zusters en bloedverwanten in deze wereld zult ontvangen, en in de toekomstige wereld het eeuwige leven.

U bent nu een onderdaan van het koninkrijk, dat op deze berg is opgericht, welke een stad op een berg is; die niet verborgen kan zijn, Matth. 5: 14: en een burger van de berg Sion, Hebr. 12: 22; en alles wat ik in het verborgen gezegd heb, verkondig dat van de daken. en laat uw licht schijnen, voor de mensen. Bent getrouw in het verbond, en u zult over vele zaken heersen; en doe er niet één woord af in het verkondigen van dit gezicht. Jer. 26: 2. Maar neem voor dat u vertrekt, dit anker, en werpt het in de onpeilbare diepte der eeuwige liefde, die u zag uitblinken in het misvormde gelaat van Hem die aan het kruis hing; werp het binnen het voorhangsel, en dan zal het vast en zeker zijn, Hebr. 6: 1 9. Het zal uw ziel in de storm vasthouden en u moet het koord aan uw hart vastmaken dat u tegen deze berg optrok, en welke liefde is: *bewaar uzelf in de liefde Gods*. Een ervaring van deze liefde in uw hart uitgestort, werkt hoop binnen in u; zo hebt u een hoop voor u gesteld, om uw

verwachting bezig te houden, en een hoop in u van de heerlijkheid Gods. Deze hoop is een anker in diepe wateren, maar in het slagveld is het een hel.. De hoop die door ervaring in het hart ontstaat, is een helm op het hoofd, om het oordeel tegen dwalingen te beschutten.

Hij, wiens kennis alleen in het hoofd zetelt, zal bij elke krachtige bewijsvoering, haar verliezen, maar de duivel zelf kan hem niet geheel en al uit zijn ervaringen of bevindingen bestrijden. Een hart dat met een droge voorraad van oppervlakkige kennis is opgetooid is, is één zaak; maar een hart dat veranderd en in de liefde Gods gevestigd is, is een andere.

Maar laat mij u voordat u vertrekt iets anders tonen. Ziet u niet een gezelschap mensen aan de voet van de berg, waarvan er sommigen in die kleine tentjes wonen, en anderen in holen der aarde; en sommigen aan de mond der spelonken, staande met bogen in hun handen? Zij zijn boogschutters, een sekte van buitengewone Farizeeën, met enkele voorwaardelijke beloften van Mozes' wet in hun hoofden en niets behalve de beginselen van een gevallen natuur in hun harten. Zij zijn in hol verstrikt, hebben leugens tot hun toevlucht gemaakt, en zich onder valsheid verborgen, Jes. 28: 15. Er zijn verschillende groepen van hen, die elk een boog dragen. De Antinomiaan richt zijn boog op de bevinding van het hart; de Arminiaan op het oordeel, anderen op de goede naam; en zij allen spannen hun boog op degenen die de berg opklimmen: zij schieten op de oprechten van harten. Ik moet u nu verlaten, maar zal u spoedig weer bezoeken. Al wat u in het verborgen hebt gehoord, verkondigt dat van de daken; en ik wens u voorspoed in de naam des Heeren.

Zodra mijn bloedverwante mij verlaten had, zag ik een zeer zware mist uit de zee opkomen, welke de top van de berg verduisterde, zodat ik niet kon onderscheiden waar ik was; de zon scheen boven mijn hoofd onder te gaan (Jer. 15: 9), de avond daalde snel, *en er ontmoette mij een vrouw in hoerenversiersel en met het hart op haar hoede; in de schemering, in de zwarte nacht en de donkerheid greep zij mij aan, en zei tot mij: ik heb heden mijn geloften betaald. Zij bewoog mij door het gevele harer lippen*, Spreuk. 7: 9-14, 21.

Ik ging in de tent, en verhaalde aan het gehele gezelschap de gehele verschijning op de berg, hen al de sieraden en gunstbewijzen tonende, welke ik ontvangen had, en deelde hun mijn vreugde mee, en de wijn dien ik gedronken had; ik noemde hen ook mijn nieuwe betrekkingen, en dat ik verenigd was met de engelen en al de eerstgeborenen, wier namen in de hemelen geschreven zijn. Deze woorden ergerden velen van het gezelschap, zij openden hun mond tegen de Stichter van deze berg, en tegen de berg zelf, en toen ontkleedden, verwonden, beroofden zij mij, en namen mijn sluier weg. Eén spande er zijn boog op goed geluk, en trof mij in het hoofd, toen wierpen zij mij in een put en ik zakte in de modder vast, met verscheidene anderen die in het geheel geen anker hadden.

In deze ellendige toestand hoorde ik een stem, zeggende: *de mond der geestelijke hoer is een diepe gracht, hij op wie de Heere vergramd is, zal daarin vallen*, Spreuk. 22: 14. De schrik die dit woord op, mijn ziel bracht, was zodanig als slechts weinigen kunnen bevatten!

O, zei ik, wat is dit duister gezelschap ongelijk aan de bewoners van de berg! Toen meende ik een stem te horen: *Haar vergaderingen zijn in de diepte der hel; haar paden zijn wegen naar de hel, dalende naar de binnenkameren des doods*. Deze woorden deden mij enige weken lang mijn verstand missen; en toen mijn oordeel een weinig terugkeerde, beklagde ik mijn droevig lot, zeggende: *waarom wordt aan de ellendige het licht gegeven, en het leven de bitterlijk bedroefde van gemoed?* Job 3: 20.

Ik herdacht menigmaal de woorden van mijn bloedverwante op de berg, en zag hoe zij omtrent deze bijwijven geprofeteerd had; maar dat vermeerderde slechts mijn ellende, want ik werd beantwoord met deze ziel doorvlijmende woorden: *die van de weg des verstands afdwaalt, zal in de gemeente der doden rusten*, Spreuk. 21:16. Dit sneed, naar ik dacht, mijn kabel af; en mijn anker schoot los gelijk een

ontwortelde boom, Job 19: 10. Mijn ziel verlangde om het koord aan te grijpen, waaraan ik op de berg getrokken was geworden, maar mijn aandoeningen waren geweken.

Teneinde raad zijnde, liet ik alle hoop varen; maar nochtans zei ik in wanhopende boosheid, dat ik het gezicht op de berg zelfs in de hel zou vermelden, en zulks tot oneer van Hem, wiens getrouwheid, volgens mijn boos en misleid hart, had gebleken te feilen.

Dit is inderdaad een vrijmoedig toegaan tot de genadetroom! en God weet dat het een wanhopende zaak was, die er mij naar toe dreef; en zeer spoedig kwam deze zoete belofte tot mijn gemoed: *Mijn goedertierenheid zal Ik van Hem niet wegnemen, en in Mijn getrouwheid niet feilen*, Psalm 89: 34. Ik greep het koord weer aan, kwam uit de put, beklom de berg, waarop ik tevoren geweest was en zag met verontwaardiging op de geblankette geestelijke hoer; en zo voort peinzende, verstond ik duidelijk de woorden van Salomo: *zij heeft vele gewonden neergeveld, en alle haar gedoden zijn machtig vele*.

En alzo, mijnheer, heb ik u meegedeeld, hoe ik beroofd en bijna vermoord was; hetwelk noodzakelijk was, opdat mijn getuigenis des te duidelijker mocht blijken en vooral omdat het merendeel in het gerechtshof geestelijke lieden zijn, in staat om te beoordelen of ik een geschikte getuige bij zulk een belangrijk en wezenlijk verhoor ben of niet. En ik wil er voorts bijvoegen dat Wijsheid, Deugd, Kennis, mijn Vader, mijn nieuwe moeder, broeders en zusters, tegelijk met al de inwoners van de berg, en mijn zuster Verstand tevens hun stemmen verheven hebben tegen de voor de balie staande gevangene. En voor hetgeen ik gezegd heb, mijnheer, heb ik mijn eed afgelegd; en het is alles overeenstemmend met de onveranderlijke inzettingen van het hemelse rijk. De Rechter antwoordde dat hij zulks wist.

Toen zei Voorverordinerings: hier zijn over de honderd andere getuigen in het hof.

Rechter: Roeper, zeg aan **Mr. Dapper** dat hij voorkomt. - *Mr. Dapper, kent u de gevangene voor de balie?*

Dapper. *ja, mijnheer.*

Rechter. Bent u zeker dat u hem kent?

Dapper. Ja, mijnheer, ik heb reden om Hem te kennen.

RECHTER. U hebt zijn aanklacht gehoord; wat zegt u, is hij schuldig of niet?

DAPPER. Met verlof van uw heerschappij, zal ik de wijze verhalen, waarop ik eerst met hem in kennis gebracht ben, en de verregaande misdaden waaraan hij schuldig geweest is. Het zij u dan bekend dat ik een natuurlijke zoon, een inwoner van Babylon ben. Mijn moeder, het smart mij het te zeggen, is om haar ontuchtigheid berucht, en algemeen bekend onder de naam van *de hoer van Babel*. Mijn vader was een geestelijke en wordt *de opvolger van Petrus* genoemd; en inderdaad is hij zulks in zekere zin, want niemand op aarde heeft ooit gevloekt, gezworen, of zijn Meester verloochend, sedert Petrus, zoals hij. Mijn geestelijke vader plaatste mij in een poppenwinkel, en begunstigde mij bovendien met bijzondere voordelen, namelijk om de zeldzaamheden te vertonen, daar ik een lid was van het Oudheidkundig Museum. Mijn speeltuigen bestonden uit koralen, beenderen van gestorven mensen, kruisen, kleine poppen voor kinderen om in hun zakken te dragen, ouwels om op de punt van de tong te leggen, en afgoden van alle soorten en groten, het werk van kunstenaars. Ik handelde tevens in papieren; ik verkocht aflatbrieven, vergunningen en bullen, een naam die bekwaam past bij zulke kalfskoppige klanten. Mijn zeldzaamheden bestonden uit enige splinters van het kruis van de Zaligmaker, de staart van de ezel, waarop Hij reed, en enige relikwieën van de afgestorvenen, met vele andere zaken van waarde, te groot om beschreven, en te menigvuldig om opgeteld te kunnen worden. Alle, deze dingen brachten mij zeer aanzienlijke voordelen aan; maar

mijn buitensporige levenswijze was zodanig, dat ik meer dan mijn inkomsten verteerde en diep in schuld geraakte, zo zelfs dat ik vreesde voor een bankroet.

RECHTER. Maar ik verwonder mij dat uw vader u niet met geld bijstond, daar men algemeen aanneemt dat hij zeer rijk is; en als hij Petrus' opvolger in genade is, kan hij slechts weinig bekommring over geld hebben, gelijk duidelijk is uit zijn antwoord aan Simon: uw geld zij met u ten verderve, omdat u gemeend hebt dat de gave Gods door geld verkregen wordt. u hebt geen deel noch lot in dit woord.

DAPPER. Ja, mijnheer maar hierin is mijn vader de opvolger van Judas, want hij heeft meer geld van des Zaligmakers bloed gemaakt dan Judas ooit kreeg. Inderdaad verdient mijn vader met elke zaak. Hij heeft, sedert hij zijn ambt uitoefent, een nieuwe hel gesticht, het vagevuur genaamd; een plaats waarvan niemand ooit iets gehoord had, voordat hij in de wereld kwam. In der waarheid is hij een grote speculant geweest met hemel, aarde en hel; want hij beweert ze allen te verkopen; en hij is zulk een bewonderaar van het geld, dat zijn oog zeer overeenstemt met het vagevuur dat hij gesticht heeft: de hel en het verderf worden niet verzadigd; *alzo worden de ogen des mensen niet verzadigd*, Spreuk. 27: 20.

Toen ik mijn vader bekend maakte met mijn diepe schuld, en mijn druk daaruit ontstaan, zei hij dat het herhalen van enige paternosters, en het sprenkelen van een weinig wijwater, voldoende zouden zijn om de gehele som af te doen; of, met andere woorden, het zou mij wit wassen. Ik beproefde het, doch tevergeefs; mijn verbazende schulden waren nog voor mij en mijn smart was dien ten gevolge ondraaglijk. Verscheidene maanden lang geleden hebbende onder de indrukken van vrees en afgrijzen, deed ik een wandeling door de velden, en koesterde een plan om het land te verlaten gelijk velen tevoren hadden gedaan. Maar toen was de gedachte aan mijn vrienden, die ik innig lief had, achter te laten, een kwellende overweging; maar daar mijn omstandigheden zo ellendig ingewikkeld waren, was ik wanhopig en kon tot geen besluit komen. Ik benijdde waarlijk de vogels in de lucht en herhaalde dikwijls de woorden van iemand in dergelijke omstandigheden. O dat ik vleugelen had gelijk een duive, ik zou wegvliegen en rust vinden.

Maar een tweede gedachte overtuigde mij, dat ik de rust van een duif niet verkrijgen kon, zelfs al had ik haar vleugelen; want, gelijk iemand gezegd heeft: *Waar zou ik heengaan voor Uw Geest? En waar zou ik heen vlieden voor Uw aangezicht?* Psalm 139: 7. Ik wist inderdaad niet welke weg ik zou heen sturen. Ik dacht er soms over, om als soldaat te gaan dienen of het land te verlaten; op andere tijden weende ik heimelijk, niet wetende wat ik doen zou, vurig begerende dat de een of andere hand mij mocht geleiden.

Na vele tranen en gebeden tot een onbekend Wezen gezonden te hebben, hoorde ik een uitdrukkelijke stem, die de zaak liefelijk besliste; namelijk dat ik als soldaat zou gaan dienen. De woorden die tot mij gesproken werden waren deze: *En tot hem vergaderden alle man die benauwd was, en alle man die een schuldeiser had, en alle man wiens ziel bitterlijk bedroefd was, en hij werd tot overste over hen*, 1 Sam. 22: 2, Hieruit nam ik het besluit om mijn Koning en Vaderland te gaan dienen, en daar er geen soldaten te Rome waren, was ik besloten om te gaan zoeken, met een troostvolle overtuiging in mijn gemoed dat ik door een onfeilbare Voorzienigheid, die ik geloofde dat zich mijn toestand had aangetrokken, zou geleid worden. En alzo bleek het inderdaad bij de uitkomst, want ik werd in een stad geleid, waar een aantal rekruten waren, maar begaf mij niet onmiddellijk tot hen, want ik was voornemens eerst de dagorder van de officier te horen, besloten hebbende om, zo mogelijk, in het beste legercorps dienst te nemen.

De volgende dag ging ik achter de rekruten in het midden der stad, en hoorde de redevoering van de werving officier, die een uitmuntende rede hield in naam van de koning; hij beloofde een edele

overvloed, nieuw gewaad van het hoofd tot de voeten, en wapenrusting van beproefde waarde; ja, hij beschreef het gehele volmaakte harnas; hij zei dat wij onze lendenen zouden omgord hebben met de waarheid; een borstplaat der gerechtigheid; onze voeten geschroeid met de bereidvaardigheid van het Evangelie des vredes; en boven al zouden wij het schild van het geloof, de helm der zaligheid, en het zwaard des Geestes ontvangen, Ef. 6: 14-17. Hij voegde er verder bij, dat bij het dienst nemen alle schulden door de wetten van het rijk werden kwijt gescholden; en dat hij in de naam van de Koning de banier voor ons opstak, Jes. 49: 22; opdat elke opstandeling die overkwam, van de koning pardon en overvloed zou ontvangen, en dat later nooit iets zou verweten worden, Jak. 1: 5.

Hij deelde ons mee dat de naam van het regiment was *de Koninklijke Ware Blauwen*, te Sion ingekwartierd, sommigen in de herberg *Het Lam*, en sommigen te *Appiusmarkt* en de *Drie Tabernen*, Hand. 28: 15; er bijvoegende dat zo iemand krank of ongesteld was, het geen beletsel zou zijn, want dat hij bevelen had ontvangen, om zulke rekruten aan zijns Meesters borst te leggen, hen naar de herberg te voeren, en twee penningen aan de waard te betalen, opdat deze voor hen zou zorg dragen; en zo hij meer aan de zieken zou ten koste leggen, dat zou zijn Meester, als Hij terugkwam, teruggeven, Luk. 10: 34, 35.

Ik verlustigde mij zeer in de rede van de officier, en kon merken dat hij sprak op gezag en niet gelijk sommige zotkappen, die snoevende rondgaan, om arme jongelingen te werven voor de Oostindiën, waar zij bijna zeker zijn hun leven te laten, en zeer weinig verkrijgen. Deze man handelde op eervolle voorwaarden, en staafde al zijn woorden uit de onveranderlijke wetten; en verklaarde aan het slot van zijn rede vele gezegende vergunningen die in een oud gedenkschrift de rekruten toegestaan werden en nimmer konden worden herroepen: *De ambtlieden zullen spreken tot het volk, zeggende: wie is de man die een nieuw huis heeft gebouwd, en het niet heeft ingewijd? Die ga heen en keert weder naar zijn huis, opdat hij niet misschien in de strijd sterft, en iemand anders dat geniet. En wie is de man die een vrouw ondertrouwd heeft, en haar niet tot zich heeft genomen? Die ga heen en kere weder naar zijn huis, opdat hij niet misschien in de strijd sterve, en een ander man haar neme. Daarna zullen de ambtlieden voortvaren te spreken tot het volk, en zeggen: Wie is de man die vreesachtig en week van hart is? die ga heen en kere weer naar zijn huis; opdat het hart zijner broederen niet smelte, gelijk zijn hart, Deut. 20: 5-8. En voegde er voorts bij: Wanneer een man een nieuwe vrouw zal genomen hebben, die zal in het heir niet uittrekken, en men zal hem geen last opleggen; een jaar lang zal hij vrij zijn in zijn huis, en zijn vrouw die hij genomen heeft, verheugen, Deut. 24: 5.*

Deze dingen verheugden mijn ziel. Ik ging en trad op de meest bereidwillige wijze in dienst als vrijwilliger, aan de eervolle dienaar de gehele omstandigheid van mijn vroegere druk, en de liefdevolle voorzienigheid, die mijn pad bestuurd had, meedelende, terwijl ik de liefderijkste ontvangst van de officier genoot, die God dankte voor het welslagen, dat hij ondervond in de dienst van Zijn Majesteit, en mij verwelkomde bij de gewillige overgave van mijzelf aan zulk een goedertieren Vorst; hopende dat ik mij een Vorstelijk onderdaan zou betonen, en verdrukkingen zou lijden als een goed krijgsknecht van Jezus Christus, 2 Tim. 2: 3. Hij sprak liefelijk over de billijke oorlog waarin zij gewikkeld waren; welke, hoewel aanvallender en verdedigenderwijs gevoerd wordende, echter voor niemand aanvallend was dan voor oproerlingen en alleszins verdedigenderwijs wanneer het de eer van de Koning, van Zijn wetten en van Zijn vorstelijke onderdanen gold.

Hij zei mij elke aardse zaak die in het minste hinderlijk bleek, gering te achten, zeggende: *Niemand die in de krijg dient wordt ingewikkeld in de handelingen des leeftochts, opdat hij dien mag behagen, die hem tot de krijg aangenomen heeft, 2 Tim. 2: 4.* In kort, al wat hij zei had een bijzondere indruk op mij, trok mijn genegenheden tot de Koning en verwekte in mij een Goddelijke kracht tot de krijg; ten volle verzekerd zijnde dat, als ik eens gewapend was en de boog droeg, ik nimmer in de dag des strijds zou terug trekken, Psalm 78: 9.

Maar helaas! wij allen vertrouwen op onze sterkte; *want wie kent zijn zwakheid?* Evenwel nam hij mij in zijn vertrek, hetwelk een grote ruime zaal was, met een rijk voorziene tafel, en verscheidene overvloeiende bekers; en aan het boveinde van de zaal was een banier, en haar plooiën waren ontrold, met het kruis, en de kroon er op, waarover ik mij zeer verheugde, terwijl ik mijn overvloed met de rekruten begon te delen, en van de nieuwe wijn te drinken, hetwelk mij in verrukking deed uitroepen: *Hij voert mij in het wijnhuis, en de liefde is Zijn banier over mij*, Hoogl. 2: 4.

Dit edel genot duurde enige maanden voort, uitgenomen enkele uren die tussenbeiden besteed werden in discipline aan te leren, Job 36:18. Maar nadat ik behoorlijk afgeëxerceerd en toegerust was, werd ik met negen en vijftig anderen meegenomen, om de wacht aan het paleis der Koningin te betrekken. *Daar zijn zestig helden rondom, van de helden Israëls, die allemaal zwaarden houden, geoefend ten oorlog, elk zijn zwaard aan zijn heup hebbende, vanwege de schrik 's nachts*, Hoogl. 3: 7, 8. De officier onderrichtte mij omtrent mijn plicht en aangaande drie ronden, die gestadig om beurten zouden komen. Ik ontving ook het wachtwoord en een uitdrukkelijke last om allen, in arrest te nemen, die gebrekkig in hun uitspraak waren, hetzij vrienden of vijanden. Ik moest hem het wachtwoord doen uitspreken en zo zijn spraak hem verraadde, hem arresteren.

Dienvolgens betrok ik de wacht aan het paleis, hetwelk altijd de eerste plicht der rekruten is, en ik was niet weinig verhoovaardigd op mijn kledij en verantwoordelijkheid. Ik was niet lang op de wacht geweest toen ik een officier ontdekte, die geleek naar de koninklijke wapenwerkers, met een compagnie mannen achter hem. Ik trad voorwaarts, ontblootte mijn zwaard, en vroeg vrijmoedig, wie daar? Hij antwoordde, "De Oprechte".

Ik vroeg, welke ronde?

Hij gaf ten antwoord, "Edele Oprechte". Ik vorderde het wachtwoord en hetzelfde in haar behoorlijke uitspraak vernomen hebbende, trok ik mijn zwaard terug met een klap op mijn helm, zeggende: *passeer, Edele Ronde; wees vrij van mijn wapenen, en alles is recht.*

Toen ik enkele maanden in deze betrekking verkeerd had, begon ik enigszins zorgeloos te worden, en op mijn eigen bekwaamheden te vertrouwen, want, helaas, ik kende tot nu toe slechts weinig van die wijsheid, die gevorderd wordt van iemand in militaire betrekking. Evenwel werd ik van het bedrog van zelfgenoegzaamheid afgebracht door de volgende omstandigheid.

Er kwam iemand in militaire kleding die vergezeld scheen van een peloton schansgravers. Ik beschouwde het als uitgemaakt, dat zij *De Oprechten* waren, en vroeg dwaas: *welke Oprechte ronde zijn hier?*

Geantwoord wordende: geen Ronde maar aflossing, vroeg ik hem het wachtwoord niet af. Daarbij, toen hij mij een man presenteerde om mij af te lossen, gaf ik hem het wachtwoord, liet mijn post aan mijn opvolger over, en ging naar de officier, die ik vroeg waar wij heen gingen. Hij zei mij, *om dienst te doen in de wapenzaal waarin duizend rondassen hingen, allen schilden van helden*. Hoogl. 4: 4. Ik volgde hem blijmoedig, menende dat ik de wapenkamer zou zien. Hij bracht mij beneden in een lang, donkere: onderaardse gang, die naar een plaats voerde, meer gelijkende op een schilderhuis dan naar een wapentoren, en daar werd ik het overige gedeelte van de nacht gehouden, en had waarlijk een zeer armoedig verblijf, hetwelk mij herinnerde aan een gezegde van de werffofficier; namelijk, *dat ik verdrukkingen lijden zou als een goed krijgsknecht van Jezus Christus*.

De volgende morgen werd ik zeer vroeg geroepen om gedrild te worden, een benaming welke ik nimmer tevoren had gehoord, en nooit weer begeer te horen. Ik ging met de overige rekruten mee, maar tot mijn grote verwondering was er geen een in het gezelschap, waarmee ik de vorige dag de wacht had betrokken. Evenwel ging ik met hen; en bevond, tot mijn grote droefheid, dat deze dag mij de onaangenaamste gewaarwordingen teweeg bracht, die ik ooit in militaire betrekking

ondervonden heb. Ik moest geheel en al hun oefening in de handgrepen zoeken en volslagen onkundig zijnde van hun strenge krijgstucht, was ik aan al de gestrengheid van de onderofficieren blootgesteld; zij draaiden mijn hals om, om rechts en links te zien totdat dezelve stijver was dan zij immer tevoren was geweest, zij beukten mijn schouders, klopten mijn kneukels, mijn ellebogen en knieën, en schopten tegen mijn schenen en tenen, totdat ik ziek van het drillen was.

Toen wij gecommandeerd werden om het geweer te schouderen en op te marcheren, zei ik tot een der rekruten, die zowel als ik zelf zeer terneergedrukt scheen te zijn door de vermoeienis van de dag: *dat is zwaar werk.*

Ja, zei hij, *dat is het, en dat zult u ondervinden wanneer u zo lang als ik in dit korps gediend hebt.*

Ik vroeg naar de naam van de kapitein. Hij vertelde mij dat zijn naam *Liefde* was. maar, zei hij: u zult er nimmer enig ander bewijs van hebben, dan u vandaag gehad hebt, dit weet ik, want ik heb bij hem overwinterd en overzomerd. Hier is het niets dan drillen, er is geen traktement noch goed kwartier, want, in plaats van een penning daags te ontvangen, bent u genoodzaakt van de roof te leven, en u te onderwerpen aan de luimen van elk laaghartige die trots genoeg is om de rang van korporaal te ontvangen, hetzij man of vrouw, Sir John Falstaff of Hannah Snell; een kameraad moet zich hier aan allen onderwerpen. Ik ben vijf jaren in dienst geweest, en heb nooit anders dan eenmaal berouw van gehad, dat ik het corps ooit gekend had, en dat is sedert ik getekend heb, en zwoer om mij aan te gorden tegen de wereld, het vlees en de duivel; of, gelijk iemand zegt: *tegen de begeerlijkheid des vleses, de begeerlijkheid der ogen en de grootsheid des levens.* Maar, in plaats van dit, verschijnen wij in geen andere kleding, noch wapenrusting dan de wereld. En wat het vlees betreft, wij verdedigen en verhogen het, noemen het volkomen, en zijn er mee bevredigd. En wat de duivel betreft, wij ijveren en strijden voor Kaïn, Judas en elke beruchte veldmaarschalk, die immer in dienst van de duivel verscheen, zodat alles een blote vertoning is. Ik ben besloten om van het korps te deserteren, laat de gevolgen zijn wat zij willen. Want ik wil liever uit het regiment weg geranseld worden, of mijn geraamte aan een sectie scherpshutters blootgesteld hebben, dan uitgeput te worden door het drillen. Want wij strijden nimmer anders dan in de lucht slaande; zodat er nimmer een beproeving van onze dapperheid plaats heeft, geen overwinning door ons behaald wordt, niets als nieuwe voorschriften van krijgstucht.

Ik vroeg naar de naam van het regiment; hij vertelde mij dat het onder verschillende namen bekend stond, maar vooral bij die van *De Italiaanse Zwarte Ronde.*

Ik antwoordde met verbazing: dit is het regiment niet waarin ik dienst nam. Ik behoor bij *de Koninklijke Ware Blauwen*; en deelde mee hoe ik door een aflossing was meegenomen. Hij hernam, dat hij zich daarover niet verwonderde, want zij hielden zovele strooptochten, dat zij met de wachtwoorden van al de troepen des Koning bekend waren, en dat zij er duizenden bedrogen hadden, die beroemd waren om hun krijgsdaden, en dapper voor de waarheid, en geen wonder wanneer de Antichrist zulk een volkomen nabootser van Christus is.

Ik vroeg aan de man *of de persoon die mij van zijn post aflost, in mijn plaats aan het paleis der Koningin zou blijven.*

Hij zei mij: nee, dat was slechts een misleiding om u van uw post af te voeren. De Koning heeft Sion verkoren. Hij heeft haar begeerd tot Zijn woning. Dit weten zij, en haten beide Sion, en de keuze van de Koning van haar. Daarom kunt u er op rekenen dat zij daar nooit dienst zullen doen. Onze dienst is om rond het oude wachthuis gedruild te worden, of anders aan het verblijf van Hagar. Dat wij zoveel dienst te doen hebben aan haar rokige verblijfplaats is oorzaak dat onze klederen zwart beslagen zijn; en, op donker blauw gelijkende, misleidt zulks sommigen van uw korps in het duister. Wat uw kist betreft, zij is tot op deze dag leeg, wees daarvan verzekerd, tenzij dezelve door een van uw eigen compagnie gevuld wordt. U zult als deserteur opgenomen worden als zij u ontdekken, zo u

niet terug keert, en uzelf ootmoedig onderwerpt, hetwelk, als u er in toestemt, ik besloten ben, mijn wapenen neergelegd hebbende, eveneens te doen, en met u te gaan.

Maar hernam ik, *zullen zij u niet achtervolgen en u gevangen nemen?*

Hij antwoordde: nee; want zij weten dat ik te veel van hun list begrijp, om gevangen te worden zoals u zulks was met het woord *Aflossing*. Als iemand eens van harte dit regiment verlaat, kan hij zeker zijn nooit terug te keren; ook zullen zij aan het paleis van de Koningin nimmer beproeven, om iemand met geweld gevangen te nemen. Bovendien komen zij niet graag onder de *Ware Blauwen*; zij merken Sions bolwerken op, en tellen haar torens, en zijn bedroefd dat zij zo lang staat en zo goed verdedigd wordt; dit doet hen beproeven om haar kracht te verzwakken door haar troepen te misleiden. Hetwelk alles gedaan wordt op de manier van verlokking.

Wij begaven ons onmiddellijk samen op weg, en kwamen in weinige uren in het gezicht van het paleis; waar ik er, mijn ogen opheffende, twee van ons corps ons zag naderen, hetwelk mijn hart met blijdschap vervulde. Maar dit veranderde weldra want zij grepen mij aan, namen mij als deserteur gevangen, boeiden mij op de koop toe, brachten mij in de wachtkamer, en bewaakten mij twee dagen en nachten gewapend. O, de angst die ik daar uitstond! En toen ik hoorde dat ik door een gerechtshof onderzocht moest worden, brandden de vrezen van met schande uit het regiment verjaagd te worden, en aan de bespotting van het gehele corps te worden blootgesteld, mijn gehele ziel. Want ik geloof dat een deserteur van *de Ware Blauwen* het laaghartigste wezen is aan de voorportalen der hel.

Bij mijn verhoor werden vele artikelen uit de krijgswetten voorgelezen.

- De eerste zinsnede die mij smartelijk trof was deze: *Staat, staat! zal men roepen, maar niemand zal omzien*. Nahum 2: 8. Ik had mijn tegenpartijder niet gecommandeerd te staan, ofschoon ik hem onder de wapens had, veroorloofde ik hem om te zien, verliet mijn post, en volgde hem dwaas.
- De volgende zinsnede die mij trof was: *werpt uw parels niet voor de zwijnen*. Ik wist dat ik mijn wachtwoord had verraden.
- De derde volzin, sneed in mijn gordel, welke was: *dood en leven zijn in het geweld der tong*, Spreuk. 18: 21. Ik was overtuigd dat ik het wachtwoord niet geëist had; ik had niet naar het Schibboleth gevraagd. Dit werd mij verder verklaard uit de geschiedenis van oude oorlogen. *De Gileadieten namen de Efraïmieten de veren der Jordaan af; en het geschiedde, als de vluchtelingen van Efraïm zeiden: Laat mij overgaan; zo zeiden de mannen van Gilead tot hem: zijt gij een Efraïmiet? Wanneer hij zei: Nee, zo zeiden zij tot hem: zeg nu Schibboleth, maar hij zei: Sibboleth, en kon het alzo niet recht spreken; zo grepen zij hem en versloegen hem aan de veren der Jordaan; dat op die tijd van Efraïm vielen twee en veertig duizend*, Richt. 12: 5, 6. Zo ontdekte ik dat dood en leven in het geweld der tong lag. Duizenden verloren hun leven door dit kleine blokje "teth"; en onze letters *ch* zoals zij in het woord *schepsel* geplaatst worden, zouden voor duizenden even dodelijk zijn als de rivier de Tweed. De twee letters, *sl* zouden te Dover even bezwaarlijk zijn voor allen die uit Frankrijk komen, wanneer zij in de naam Slevers geplaatst waren, tenzij hen toegestaan werden om de klinker *e* ter hunner hulp in te roepen. Alzo heeft de Oneindige Wijsheid de bekwaamheid van dat tomeloos lid beperkt, dat zo velen *hun eigendom* noemen.

Ik bevond dat ik de krijgswetten ontzettend overtreden had, en mijn vertrouwen had verraden; daarom beled ik mijn schuld en verkoos liever mijn misdaden te vergroten dan te verkleinen. Er werden mij drie straffen voorgesteld, waarvan mij de vrijheid der keuze gelaten werd: of ik geen oorlam genieten zou, of straf exerceren, of onder de koninklijke banier worden getuchtigd. Ik verkoos het laatste en zei dat ik liever vijf honderd slagen onder de vorstelijke banier had dan een enkele week lang een oorlam te missen; want ik wist dat er veiligheid onder de banier was, en dat

ware Liefde de banier over mij zijn zou, ik mocht nog zo veel te lijden hebben. En toen ik naar de strafplaats geleid was ondervond ik, door de ootmoedige bewegingen mijns gemoeds, dat ik de beste keuze gedaan had; want ik ontving er slechts drie dozijn, en deze waren licht, hetwelk ik echter alles aan de zonderlinge goedertierenheid van mijn Vorst te danken had, anders zou ik mijn leven verloren hebben.

Dus, mijnheer, heb ik de omstandigheid juist zoals zij was, meegedeeld; hoe ik bedrogen werd door een valse uniform, misleid met mijn wachtwoord, verleid om het mij aanvertrouwde te verraden, en mijn post te verlaten, zelfs met gevaar van mijn leven; terwijl de bedrieger op duivelse wijze mij met de geleende spreuk aflossing misleidde. De gevangene voor de balie is de man, mijnheer, de man zelf; ik zou kunnen zweren op zijn stem zowel als op zijn persoon.

Toen zei Mr. Dapper: *hier zijn meer dan honderd andere getuigen in het gerechtshof.*

De Rechter antwoordde: *wij hebben genoeg van zijn godslastering gehoord, en hebben geen verdere behoefte aan getuigen.*

4. De Redevoering van de Rechter

RECHTER - Heren van het gezworen gerecht!

U hebt de aanklacht van de gevangene voor de balie vernomen, en tevens het getuigenis dat deze geestelijke mannen tegen hem hebben ingebracht; ik wend geen meerdere kennis voor dan u zelf bezit van de rechtvaardige wetten van het hemelse rijk; doch de geest der profeten is aan de profeten onderworpen, daarom verkies ik u om in deze zaak te oordelen; en alzo laat ik de beslissende uitspraak over aan die onfeilbare Geest, die met u is. u ziet dat hij aan de zielen van enige duizenden gearbeid heeft, als een begunstiger van, en strijder voor de laaghartigste stervelingen, zoals Kaïn, Judas, Achab, Ezau, Ismaël, enz., en hen gewapend heeft met verontwaardiging tegen degenen, die zich onderwerpen aan de verborgen besluiten des Allerhoogste en strijden voor de uitverkiezing, der bijzondere verzoening, vrije rechtvaardiging door het geloof in een toegerekende gerechtigheid; voor vrede en schuldverzoening door het geloof in Christus zoenoffer; voor volkomen volharding in de beloofde kracht des Heeren, en een veilige aankomst in heerlijkheid, door eeuwige liefde in Christus.

Ik zeg, hij heeft zulke gehoorzame onderdanen *kinderen des duivels* genoemd, en de wetten die zij aankleven een luisteren naar de satan, zeggende dat zulken een bekrompen en afgetrokken geest hebben, en tegengestaan, weersproken, verworpen en uitgestoten worden; en dat zij, die geleerd worden tegen Gods uitverkorenen te strijden het enige volk is dat de Heilige Geest bezit; terwijl de Heilige Geest niet voor de afvalligen strijdt, noch de gehoorzamen verwerpt, maar voorspraak voor de heiligen doet naar de wil van God, niet strijdig met dezelve; Hij leidt in alle waarheid, maar leert niemand dezelve te ontkennen.

U hoort ook dat er duizenden door deze gevangene zijn verstrikt, en velen volkomen bedrogen zijn geworden. Maar zal God zich ontfermen over, en strijden voor verraders, wanneer Hij komt om de wereld in rechtvaardigheid te richten? Voorzeker niet. *Hij zal lachen in het verderf der bozen, en spotten wanneer hun vrees komt*, Spreuk. 1: 26. En ofschoon Christus, als Mens, over Jeruzalem weende, natuurlijke genegenheden hebbende gelijk als wij, om onze droefheden te dragen, zo kennen wij Hem echter naar het vlees nu zodanig niet meer, 2 Kor. 5: 16; want als God is Hij met ijver bekleed als met een gewaad; *de dag der wraak is in Zijn hart* (Jes. 59: 17), en Hij zal de kinderen der dienstbare vrouw in stukken slaan gelijk een pottenbakkers vat. Evenmin zal de Heilige Geest hen begunstigen; want de zodanigen die ijveren voor eigengerechtigheid, zondeloze volmaking, vrije wil, en menselijke kracht zal Hij voorzeker verfoeien. Hij zal niet altijd met zulken twisten, ziende dat zij kinderen des vleses zijn, Gen. 6: 9; evenmin zal deze *geest van Algemene Liefde* in een van de uitverkoren engelen gevonden worden. Zij zeggen: het is tijd om de wereld te oogsten, zij zullen er de sikkel inslaan en het onkruid met blijdschap vergaderen en in busselen samenbinden om te verbranden, gelijk u leest: niet één heeft zijn zwaard ooit opgestoken, wanneer hij uitgezonden was, om wraak uit te oefenen over de bozen, 2 Sam. 24: 16.

Evenmin zal deze geest van Algemene Liefde in een der verlostes des Heeren gevonden worden, zelfs al zijn zij met al de volmaaktheid Gods vervuld en het heerlijk lichaam van Christus gelijkvormig gemaakt. Zij zullen, op die grote dag, tot elke vrije-wil drijver zeggen: *ziet, deze is de man die God niet stelde tot zijn sterkte*, Psalm 52: 9; en tot elke dwaze maagd: *ga heen en koop olie voor uzelf*. Zij zullen lachen om allen die voor eigen rekening begonnen te bouwen, omdat zij niet hadden om te voltooiën, Luk. 14: 30. ja zelfs wanneer het beslissend vonnis is uitgesproken, en het onherroepelijk oordeel van miljoenen voor eeuwig vastgesteld, zullen zij er mee instemmen, en het *Halleluja* toezingen, Openb. 19: 1-4; en als de goddelozen vergaan is er gejuich, Spreuk. 11: 10.

Daarom, heren van het gericht overweeg de zaak goed; neemt in aanmerking hoeveel er bedrogen zijn en geweest zijn; hoedanig zij, die in de verkiezing verzekerd waren, na hun eerste verzekering, voor een tijd aan het wankelen gebracht zijn; hoedanig zij die in vrijheid verkeerden een tijdlang vals gevangen zijn genomen, en de vorstelijke Koningin zelf in het geloof aan de standvastigheid van haar Echtgenoot gewankeld heeft.

Ik ontsla u daarom met deze zwaarwichtige en plechtige last, die door Hem gegeven werd, die nimmer dwaalt. *Wanneer de ongerechtigen en de rechtvaardigen samen ten gerichte komen, zult u de ongerechtigen zijn weg op zijn eigen hoofd geven, maar zult de rechtvaardige rechtvaardigen, gevend hem naar zijn gerechtigheid, 1 Kon. 8:32.* Verkiest u uw persoonlijke uitspraken in te brengen, of wenst u dat een de woordvoerder of voorzitter voor allen zijn zal?

Zij antwoordden: *één zal voor allen spreken.*

Rechter. *Wie zal het woord voor u voeren?*

Zij antwoordden: *David de boetvaardige.*

Rechter. Heren, ik ontsla u en moge Hij die in de vergadering der goden zit met u zijn, ziende dat gij, in deze zaken, in Gods plaats verkeert. Ik zal morgen om twaalf uren op de Rechterstoel gezeten zijn.

Alzo vertrokken de Gezworene van het gericht, teneinde over hun uitspraak te beraadslagen.

5. De Raadpleging van de Gezwoeren van het Gericht

Paulus de bejaarde.

De gevangene is geheel en al vleselijk; en het bedenken des vleses is vijandschap tegen God; het is der wet niet onderworpen, en zulks kan ook niet; dit heeft hij getoond door tegen Zijn vrijmacht te strijden; ja, hij heeft geheel en al die leer weersproken, welke ik als een openbaring uit de hemel heb ontvangen. Daarom, omdat hij een andere leer heeft geleerd, en gearbeid om die staande te houden, in lijnrechte tegenspraak tegen de mijne, zeg ik, hetzij hij Algemene Liefde is, of een engel uit de hemel, Hij zij vervloekt, Gal. 1: 8; *ja, hij zij een vervloeking, Maranatha!* 1 Kor. 16: 22.

Johannes de Godzalige.

Ik stem met Paulus in mijn oordeel overeen; want, een ieder die overtreedt, en niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet, 2 Joh. 9. *Hierin zijn de kinderen Gods en de kinderen des duivels openbaar,* 1 Joh. 3: 10.

Judas de ijverige.

Hij is de weg van Kaïn ingegaan, de uitverkorenen vervolgende; en hij is gretig de verleiding van Bileäm nagegaan, om het loon van menselijke toejuiching; en omdat hij de leerstukken des Heeren heeft tegengestaan, laat hem alzo door de tegenspreking van Korach vergaan, Judas 11.

Lukas.

Ik stem met u in, mijn heilige broederen; de gevangene is iemand die zich voor de mensen gerechtvaardigd heeft, maar God kent de huichelachtigheid zijna harten. Hij heeft veel toejuiching door dwalingen verworven; maar de leer van de vrije wil, die onder de mensen hoog geacht wordt, is een gruwel voor Gods aangezicht, Luk. 16: 15. En het is duidelijk dat de uitverkorene kudde Gods hem haat, en zijn wegen evenzeer; daarom zeg ik: wee hem, want alle mensen, behalve de heiligen, spreken wel van hem, en zo deden hun vaders desgelijks van de valse profeten, Luk. 6: 26.

Jesaja.

Broeders, ik keur uw oordeel goed; laat de potscherven twisten met de potscherven der aarde, maar wee de potscherven die twisten met de pottenbakker, Jes. 45: 9. God zegt: *Hij heeft Israël Mijn knecht, Jakob, dien Ik uitverkoren heb, het zaad van Abraham, Mijn beminde tegengestaan. En gewis zullen zij die met Jakob, en met de mannen Israëls twisten, vergaan,* Jesaja 41: 8, 11.

Markus.

Wèl heeft Jesaja van de geveinsden geprofeteerd; hij heeft God bij tijden met de lippen geëerd, maar zijn hart is ver van Hem als een Vorst; doch tevergeefs eert hij God, want hij heeft tegen Gods wetten gerebelleerd, en leringen geleerd die geboden van mensen zijn, Mark. 6: 6, 7.

Job.

Ik stem volkomen met mijn Evangelische broeder overeen tegen het twisten van deze gevangene met zijn Maker; ik geloof dat hij beide, door voorschrift en door voorbeeld, veroordeeld is; want wie heeft zich ooit tegen God verhard, en vrede gehad? Job 9: 4. *Als God stilt, wie zal dan beroeren?* Job 34: 29. En, indien Hij opsluit, wie zal Hem verhinderen? Job. 11: 18. God sluit, en er zal niet opengedaan worden, Job 12: 14; bovendien heeft hij onrecht voor God en bedriegerij van Hem gesproken, Job 13: 7; ja, zelfs heeft hij de tong der arglistigen gebruikt, Job 15: 5. Elke heilige

behoorde te weten dat zijn getuige in de hoogte is, Job 16: 19; en, omdat hij tegen de verborgen oorkonden gestreden heeft, zo doe men hem weten dat er een oordeel is, Job 19: 22.

Jeremia.

Voorzeker heeft de Heere nimmer Algemene Liefde gezonden om de lieden in een leugen te doen geloven, de Heere zegt: *verwerpt hem van de aardbodem, en laat hem dit jaar sterven, want hij heeft afval gesproken tegen de Heere*, Jer. 28: 15, 16.

Mattheüs.

Hij is noch rentmeester noch herder; bij speelt slechts de rol van keukenjongen, reinigt alleen de buitenzijde van kopjes en schotels, maar strijdt tegen het bruiloftskleed, hetwelk duidelijk bewijst dat hij zelf dat kleed nooit aan had, daarom: *werpt hem buiten*, Matth. 22: 12, 13.

Petrus.

Ik stem met u allen overheen. Iemand die predikt moet spreken als de oorkonden Gods, 1 Petrus 4: 11; maar hij heeft verderfelijke ketterijen ingevoerd, 2 Petrus 2: 1, daarom verwijder hem, en laat zijn vonnis niet vertragen.

David.

U hebt allen gesproken overeenkomstig de wetten van het hemelse rijk en ik zeg: *Stel een goddeloze over hem, en de satan sta aan zijn rechterhand. Als hij gericht wordt, zo ga hij schuldig uit; en wanneer hij roept: genade, mijn Heer Rechter, dan zij zijn gebed tot zonde*, Psalm 109: 6, 7.

Mozes.

Laat de Heere Zijn glinsterend zwaard wetten, laat Zijn hand het gericht aangrijpen; laat Hem de wraak aan Zijn vijanden doen terugkeren, en Zijn hateren vergelden, Deut. 32: 41.

De gezworene eenparig overeenstemmende, kwamen onmiddellijk in het hof terug.

Rechter.

Heren van het gezworen gericht, luister naar uw namen.

- Paulus de bejaarde, een;
- Johannes de Godzalige, twee;
- Petrus de kampvechter, drie;
- Lukas de beminde, vier;
- Mattheüs de Evangelist, vijf;
- Judas de ijverige, zes;
- Markus de apostel, zeven;
- Jesaja de wondervolle, acht;
- Jeremia de arbeidzame, negen;
- Job de lijdzame, tien;
- Mozes de zachtmoedige, elf;
- David de boetvaardige, twaalf.

Gij, gezworen heren van het gericht, aangesteld zijnde voor onze vrijmachtige Heere de Koning, om te dienen in zaken van leven en dood, hebben het verhoor van de gevangene aan de balie vernomen. Wat zegt u? Is hij schuldig aan de vele misdaden voor welke hij hier is aangeklaagd, of niet?

Voorzitter.

Hij is niet van trotse zonden teruggehouden, daarom is hij niet onschuldig, noch oprecht, maar aan grote overtredingen schuldig, Psalm 19: 14.

RECHTER. De rechter zijn ogen naar de hemel opheffende, en een kort gebed uitsprekende, besloot met deze woorden: *laat mijn recht van voor Uw aangezicht uitgaan*, Psalm 17:2.

6. Het Vonnis

Rechter. Mr. Algemene Liefde, een halfslachtige geest, deels menselijk, deels dierlijk, en deels hels, u hebt uzelf voor vele jaren geleden bedekt met het vlees en de huid van vele duizend vrije-wildrijvers, en uzelf met hun zielen verenigd, zodat u er velen van bedrogen hebt, en deze hebt geleerd om anderen te bedriegen; u hebt boosaardig op hen gewerkt, en hen onderwezen om tegen de Allerhoogste te strijden, om Zijn vaste besluiten te weerstaan; om Zijn getrouwe onderdanen tegen te staan ten behoeve van opstandelingen, verraders en afvalligen; ja zelfs hebt u vals de vrijgekochten des Heeren gevangen genomen, en hun vertrouwen aan het wankelen gebracht, ofschoon niet hun grondslag; u hebt des Heeren herderskleed aangedaan, en de schapen slechte gewoonten aangeleerd; u hebt de blinden van de weg afgeleid, en getracht om het gebouw der genade te ondermijnen. U bent nauwkeurig onderzocht naar de beste wetten, en door een gezworen raad van de beste mannen en u bent schuldig bevonden.

Algemene Liefde. *Genade, mijnheer rechter.*

Rechter. Genade is vrijmachtig en u bent verworpen om haar versmading; bovendien is het gebed des goddelozen de Heere een gruwel.

Algemene Liefde. *Verbanning, mijnheer rechter.*

Rechter. Nee, nee; u zou buiten evenveel kwaad doen als u hier hebt uitgericht. Daarom geef ik, de Rechter voor de Koning aller koningen, Algemene Liefde, een bedrieglijke geest, in zondig vlees en bloed belichaamd, die geholpen is geworden om zielen te misleiden, in vereniging met dierlijke en verdorven genegenheden over, ten eerste, tot de gevangenis van waar hij kwam, om bewaard en bewaakt te worden door elke goede krijgsknecht van Jezus Christus; dat hem zijn harige mantel worde afgenomen, bij manier van degradatie; opdat het hem niet toegelaten wordt de arme zielen der mensen meer te bedriegen. En wanneer de laatste heerlijke dag komt, welke de aarde zal bedekken met de kennis van God gelijk de wateren de bodem der zee bedekken, laat dan de gevangene uit zijn gevangenis worden te voorschijn gebracht, en in de volle glans van de heerlijke Zon der Gerechtigheid worden gesteld, opdat elke heilige hem zie, wanneer hij zal ontdekt worden door de glans van de verrijzenis des Heeren, en verteerd zal worden door de adem Zijner lippen en laat dan de rechtvaardigen een spreuk uitspreken over de opstandelingen en zeggen tot hen die er bijstaan:

Alzo zegt de Heere Heere: zet een pot te vuur, en giet ook water daarin; doe zijn stukken tezamen daarin; de dij en de schouder; vul hem met de beenderen, doe hem goed opzieden, ook zullen zijn beenderen daarin gekookt worden. Zeg dan: wee de bloedstad, Babylon dat hij gebouwd heeft; en wee, de pot welks schuim in hem is, en van welke zijn schuim niet is uitgegaan! Trek stuk bij stuk daaruit, en laat het lot over hem niet vallen. Ezech. 24: 3-6. Laat de profeten Gods juichen, zeggende: Wij hebben de dood in de pot gehad. 2 Kon. 4: 40. Breng dan zijn beenderen bijeen, en hang het geraamte aan de boom der kennis des goeds en des kwaads, waar de vier wegen kruisen, als een waarschuwing voor allen die ter rechter of ter linker zijde van de waarheid afkeren, en als een vermaning voor hen die op de brede weg zijn. Schrijf het volgende opschrift op zijn galg: dit is de Stichter van de twee Verborgene Babels. En laat hem daar hangen totdat de sterfelijkheid door het leven verzwolgen wordt; laat dan het geraamte en de galg er door worden verslonden, en nimmermeer worden gevonden. En dan, ... o dan, zal de onsterfelijkheid en het eeuwige leven alles en in allen zijn!